חינם!!! KILLER CD INSIDE!!!

TOURNIQUET אלבום החודש

METAL HAMMER

גליון מס' 6. המחיר 24.90 ₪ כולל מע"מ. באילת 21.30

ISRAELI T... METAL FORCE

METALLICA

Anthrax • Slayer • Danzig • Metalium

Jacobs Dream • Type O Negative

Evergrey • Transport League

Necrodeath • Tournquet

Grave Digger • U.D.O.

פוסטר

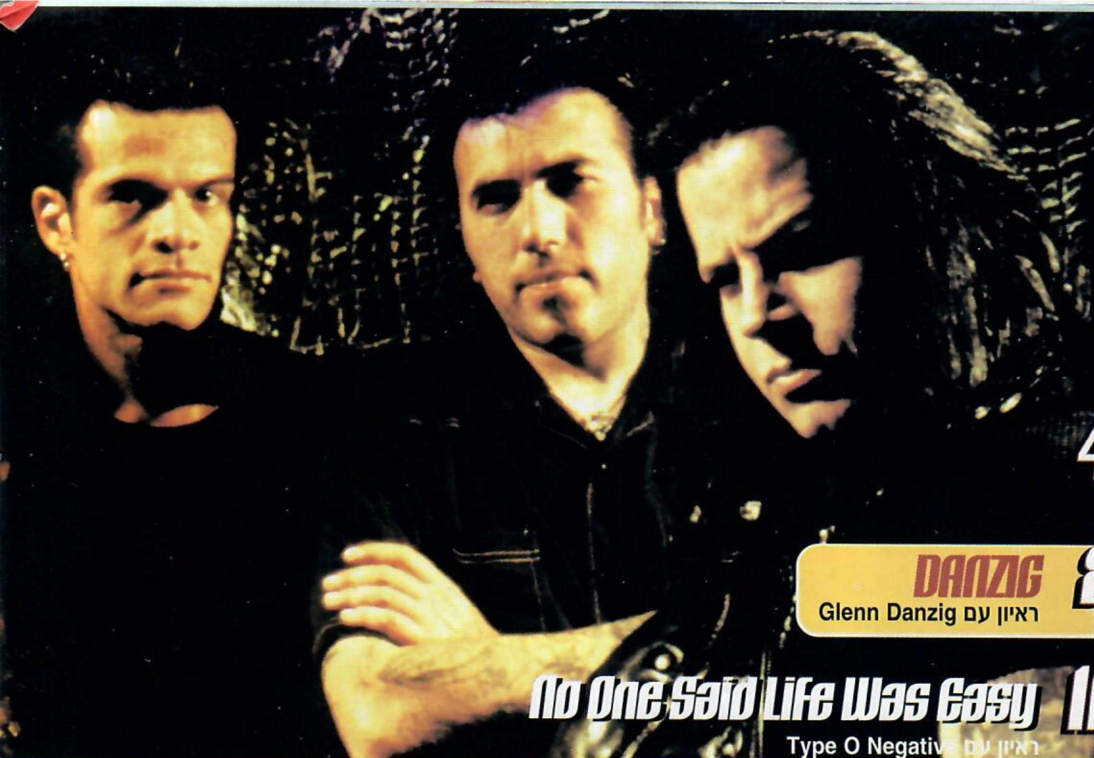

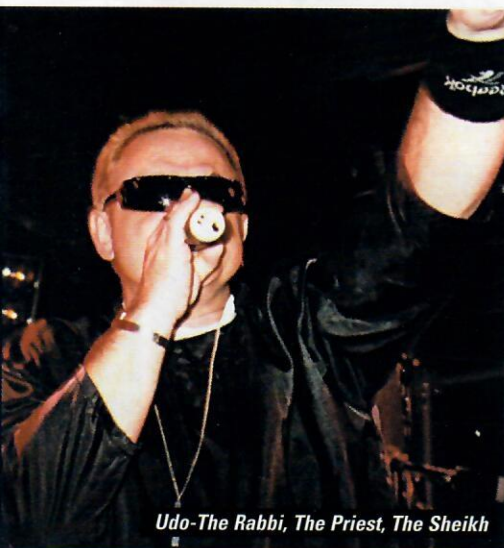
Luca Turilli

Metal Hammer Israel Vol.6

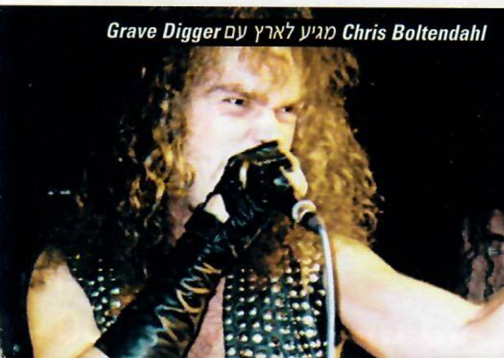

644062000

Udo-The Rabbi, The Priest, The Sheikh

Chris Boltendahl מגיע לארץ עם Grave Digger

METAL HAMMER גליון מס' 6
ISRAELI TRUE METAL FORCE

מו"ל: מ.מ.י מיוזיק מדיה ישראל בע"מ

מערכת
חן רותם, יריב פרלמוטר,
בועז בר לוי, מאור אפלבוים,
אבי שחר, שי ברקוביץ',
ניר שילוני, איתי קרש, תומר ליבוביץ'

EU Correspondents
Amit Lwow
Yvette Salthouse

US Correspondents
Asaf Bar Lev
Dr. Metal
www.metalmeltdown.com

עורך
Metal Heart בולוס

מנהל שיווק ופרסום
איגור שניידר

מנהל מכירות והפצה
דניאל קורוגודסקי

עיצוב גרפי
NoamRaw

עריכה לשונית
רינה חבר

כתובת המערכת
ת.ד. 52043, תל-אביב 67212
טל': 03-6881410
פקס: 03-6885187
e-mail:metal_hammer@mail.com

מנכ"ל
גארי שניידר

מזכירת המערכת
גלי כרמלי-שרים

Metal Hammer Israel
P.O. Box 52043
Tel Aviv 67212
Israel

Ph: +(972-3) 688-1410
Fax: +(972-3) 688-5187
e-mail:metal_hammer@mail.com
http://visit.to/MetalHammerIsrael

Heavy Metal Is The Law!

FRONTLINE

STRATOVARIUS

עם הוצאתו של האלבום החדש "Infinite", המתגלה לעין באופק, Startovarius מתכוננים לקטוף את הפרס על העבודה הטובה. הפיכתם לכוכבים היתה איטית ומלאת שלבים, במשך 8 אלבומים בעשר שנים, אבל עם כל אלבום שיצא, יותר ויותר אנשים עלו על סיפונה של תזמורת ה-speed/progressive metal של Startovarius.

הסולן Timo Kotipelto מספר על ההבדל בין להיות סתם להקת metal לאחת מלהקות ה- metal האירופאיות המובילות: "באיזושהי מידה אני מופתע עד כמה פופולריים הפכנו להיות, אבל מצד שני עבדנו קשה בשביל זה. עשינו ארבעה סיבובי הופעות באירופה ומעולם לא ראינו מזה כסף, הכל הלך על הוצאות. דברים התחילו להשתפר בסיבוב האחרון, עם "Destiny", עכשיו יש לנו הזדמנות להנות מפרי עבודתנו. אנחנו מנגנים באולמות כפולים בגודלם מהסיבוב האחרון, אנחנו עובדים עם אותו יזם של Metallica ו-Iron Maiden, אז זהו דף חדש עבורנו. אני לא יודע מה קרה, אבל אני אסיר תודה. אנחנו עדיין מאוד נהנים להופיע, שזה מאוד חשוב. מה שחשוב לי כזמר, הוא שכל סיבוב הוא יותר גדול ויותר טוב מקודמו. אני מניח שהמשמעות של זה היא שאנחנו יודעים מה אנחנו עושים על הבמה (צוחק). סיבוב ההופעות של "Infinite" עומד להיות סיבוב ארוך, אני אהיה בר מזל אם אני אחיה אחרי הסיבוב הזה". Startovarius ייצאו לדרכים בסוף מרץ, הסיבוב יתחיל בפינלנד, יחצה את אירופה כל אפריל ומאי, Rhapsody ו-Sonata Arctica יופיעו כלהקות חימום.

DEMONS & WIZARDS

אלבום הבכורה של Demons & wizards שגם נקרא כך, הגיע למקום הראשון במצעד האלבומים ביוון, מקום 13 בגרמניה ולמקום ה-32 בשבדיה. יצאו כמה גרסאות לאלבום, הגרסה הרגילה באריזה המהודרת, גרסת digi-pack עם שיר בונוס, גרסת כיסוי ל-"White Room" של Cream.

כמו כן יוצאת גרסה כפולה עם שני שירי בונוס "White Room" ו-"Whistler".

SABIAN המצילות הטובות בעולם

ד"ר דראם
DR. DRUM

25%
הנחה לקוראי
METAL HAMMER

למטאליסטים
מבחר ענק של פדלים כפולים
החל מ-750 ש"ח ועד 2500 ש"ח

REMO כל מלה נוספת מיותרת!
סט תופים עם אביזרים החל מ-4000 ש"ח

אחריות לשנה על כל המוצרים. השרות המוכר של ד"ר דראם. חנות התופים המקצועית בארץ
ד"ר דראם. רח' בר כוכבא 52 א' תל אביב טל. 03-5282022 פקס. 03-6200052

FRONTLINE

CAGE

Cage יתחילו בסיבוב הופעות של שבועיים במערב אירופה לפני הופעת הפתיחה שלהם בפסטיבל ה-Ultrasound בלאס וגאס, עד אז החבר'ה מסאן-דיאגו מתרכזים באלבום ההמשך לאלבום המאד מצליח שלהם "Unveiled", שכרגע נקרא באופן זמני "Astrology". הסולן Sean Peak מתאר את החומר החדש "כתערובת של "Painkiller", "Unveiled" ו-"Seventh Son Of A Seventh Son". יש לנו שמונה שירים מוכנים, אפילו הסרנו את האבק משיר אחד ישן שהוא איטי יותר, בסגנון של Sabbath". שמות השירים כוללים את "Double Time" שעוסק בקטיף של "צאצאים" של חלקי חילוף, "Psychotically Deranged" על מהפנט רשע, "Final Solution" שעוסק באסטרולוגיה ודת, שיר על פרידה "Vandalize" ושיר שלאחר אפוקליפסה "Trigger Effect". "אם יהיה לנו מספיק מקום בדיסק, נוציא CD-Rom, עם אנימציה ממוחשבת, הלוגו של Cage עם הבחור שנכנס לגהינום עם כל הלהבות מסביבו וסימנים אסטרולוגיים מסתובבים סביבו".

Photo: Michelle Francis

David DeFeis מאשר כי Virgin Steele מתוכננים להופיע, הופעה נדירה בארה"ב. "עדיין לא חתמתי על חוזה, אבל אני חושב שנופיע ב-11 למרץ, זאת תהיה הופעה של 30 דקות בלבד" הוא מתאכזב. "בינתיים אנחנו עובדים על-
"The House Of Atreus - Part II" שבו 23 שירים. אני מקווה שנתחיל עם המיקסים בעוד כמה שבועות. כנראה שבמאי ייצא סינגל לפני הוצאת האלבום שבעקבותיו הופעות בפסטיבלים באירופה, כל הקיץ, בסוף הקיץ. בסביבות ספטמבר נצא לסיבוב הופעות מלא ומפוצץ בכל מקום". לצערנו הרב לא נוכל להביא לכם דיווח מהאולפן של Virgin Steele, כמובטח בגיליון הקודם. כפיצוי קוראי Metal Hammer יקבלו מכתב אישי מ-David DeFeis.

STEVE KACHINSKY

הגיטריסט של Steell Prophet הגיע במקרה לאולפני Silver Cloud בלוס אנג'לס, היכן ש-Bruce Dickinson ו-Rob Halford נמצאים יחדיו, אך עובדים על פרויקטים נפרדים. העניין התגלגל לכך ש-Dickinson ו-Halford הקליטו שיר ביחד. זהו שיר מקורי ולא גרסת כיסוי. עדיין לא ידוע אם השיר יכנס לאחד מהאלבומים או שהם יוציאו אותו כסינגל, בכל מקרה זה מסעיר. Kachinsky העיר במקרה ל-Dickinson שמה שהם צריכים עכשיו זה לצרף לשיר גם את Dio, תגובתו של Dickinson להערה זו הייתה: "לא, אנחנו לא צריכים אותו כאן"

HELLOWEEN

בהתחלה היו אלו Savatage, עכשיו Nuclear Blast החתימו את Helloween, גיבורי ה-metal הגרמנים. Helloween התחילו להקליט אלבום חדש, שצפוי לצאת בספטמבר.

ENTOMBED

Entombed מוציאים את אלבומם השישי "Uprising", שיצא באירופה ב-6 למרץ. "Uprising" ישמח את המעריצים של החומר הישן של הלהקה, שנשארו עם טעם רע בפה מהאלבום מהשנה שעברה "Some Difference". הלהקה פרסמה את עטיפת הדמו הראשון שלהם, אבל החיים ממשיכים כסדרם מהימים הניהליסטים. בימים אלו Entombed מחפשים חברת תקליטים אמריקאית.

CHILDREN OF BODOM

הקליטו שתי גרסאות כיסוי, אחת של ה-Scorpions ואחת של King Diamond. אלבום חדש של Children Of Bodom יוקלט באביב ויצא בסביבות אוגוסט. Alexi המוח המתכנן, כבר נמצא באולפן ועובד על האלבום השני של Sinergy.

RONNIE JAMES DIO

Ronnie James Dio אחד מסולני ה-metal הנצחיים והמכובדים ביותר, חוזר לאחר ארבע שנים עם עבודתו החדשה, אלבום נושא אשר למרבה ההפתעה הוא הראשון מסוג זה ב-35 השנים שהוא עובד כמוסיקאי. אבל אל תצפו לאלבום נושא במובן הסטנדרטי של המילה. בראותו הרבה ניסיונות של מוסיקאים מתחרים במשך השנים, ל-Dio יש משהו מיוחד במחסן. מה שהולם את היכולת המילולית המוכחת שלו, המסה הקריטית של האלבום עטויה במשלים ומטאפורות ומופשטות עד לנקודה שמעט מאוד מהעלילה ניתנת לאימות במהלכם של השירים. הבהרות שכאלו מותירים לחוברת, ולתיאור של 20 דקות מ-Ronnie שמכסה וסוגר את האלבום.

Dio מסביר "מכיוון שלא עשיתי זאת מעולם, רציתי לחכות קצת עם זה, לא רציתי לעשות משהו מטופש. דברים כאלו יכולים להתגלגל בצורה מוזרה ביותר. יש לזה את השיאים ואת המורדות כמובן, אבל זה חייב לספר סיפור. לא רציתי לעשות את זה בחרוזים, אז זה מספר את הסיפור גם במוסיקה, עם הרבה פתיחות, אורות וצללים. זה יותר מסובך מהדברים שעשינו לפני, אבל שוב זה מכיל את המאפיינים של המוסיקה של Dio. כמו כן, כל שיר עומד בפני עצמו, עד כדי כך שסיפר את הסיפור. אני מנסה להעביר כמה שיותר במוסיקה, אבל אני רוצה גם משהו בנוסף. אבל במהות זהו מסע שצריך לחוות אותו מההחלה עד לסוף!"

מוסיקלית הלהקה של Ronnie התגלתה כמלכותית, עם בטחון עצמי, הופעה נצחית כיאה לוותק שלהם בין להקות ה-metal ברמה שלהם. על הגיטרה, מקבל Dio חזרה בברכה את Craig Goldie (לשעבר מ-"Dream Evil"), Simon Wright חוזר גם הוא, הקלידן Scott Warren שנאמן ל-Dio שנים רבות חוזר גם הוא ואחרון חביב, "Magica" מסמנת את חזרתו של אגדת הבס Jimmy Bain, האיש שתרם לכתיבה של ארבעת האלבומים הראשונים של Dio, וכמו כן, עבד עם Dio בתקופה הזוהרת של Rainbow. אז הכל מצביע על חזרה; איחוד של אנשים, חזרה לשורשים של נקודות השיא בקריירה של Dio, חזרה לרמה המסחרית הקריטית ש-Dio שלט בה בשנות ה- 80. הגרפיקה ב-"Magica" מגבירה את תפיסת המאזינים ל-"Blessing" - כוכב הלכת אליו הגיע הרוע כדי להרוס את הטוב, הדמויות המעורבות בקרב האפי הזה. שמות השירים משרים אווירת מסתורין ותחושה מבשרת רעות. שירים כמו "Lord Of The Last Day", "Fever Dreams" (להיט בטוח), "Turn To Stone", "Feed My Head" ו-"As Long As It's Not About Love".
"Magica-The Story" - הוא הקטע האחרון, קטע של 18 דקות, ע"י Ronnie, על הסיפור המורכב, הגורלי והמרתק שנקרא "Magica". למרות שנכתב ומבוצע כסיפור, ניתן להקשיב ולהנות מכל שיר בנפרד. זהו אלבום שלא תוכלו בלעדיו!

By the Gods Dear Readers
Of Metal Hammer Israel
I thank you ALL sincerely for all your Kind Words, Great Strength, Faith, Honour, Energy and Support!!!! Your Great Belief helps to keep me going and puts Fire in Our Spirits!!! I Thank you, I Hail you and I send you our Best Wishes and Kindest Regards!!! Cheers and Royal Thanks from me, Edward and Frank!!!!!!! STAY invictus! By the Gods, David DeFeis

V.S.

היהודים

מועדון התיאטרון
רח' שדרות ירושלים 10, יפו

יום ו' 17.3.00 בשעה 21:30

כרטיסים ניתן להשיג
ב"הדרן" רח' אבן גבירול 90 ת"א, טל: 03-5279797
ובקופת המועדון בערב המופע

מועדון האומן 17
רח' האומן 17 ירושלים

מוצ"ש 11.3.00 בשעה 21:30

כרטיסים ניתן להשיג
ב"קלעים" רח' שמאי 12, טל: 02-6256869
ב"בימות" רח' שמאי 8, טל: 02-6240896
ובקופת המועדון בערב המופע

בשל קולו העמוק והמוניטין המפוקפק שלו, הוצמד לו השם "Evil Elvis" כשנשלחתי לפגוש את האיש והמפלצת בעצמו, פנים אל פנים, במשרדו באזור התעשייה באחד מפרברי לוס אנג'לס, די חששתי לשלומי המנטלי והפיזי, אבל בתור מעריץ סמוי וכתב נאמן שינסתי את מותני ועליתי במדרגות לתוך משרדו האפל של מר Danzig, המכוסה בציורים אוונגרדיים של שדים ומפלצות ממלכת החושך, שכה מאפיינים את עבודתה של Verotik, הוצאת הקומיקסים האלטרנטיביים של Glenn Danzig, שבין היתר משמש גם מו"ל, כותב ראשי וצייר של החברה.בקצה המסדרון עמדה דמות בצורת Danzig, עם יד מושטת – וחיוך!

Danzig מחייך? עד שהוא לא הציג את עצמו בתור Glenn Danzig, לא הייתי משוכנע שאני רואה כשורה. אחרי 'small talk' קצר, הסתבר לי שלא רק שכל המיתוסים אינם נכונים, אלא שלמעשה Danzig 'האיום' הוא אחד האנשים הנחמדים, האדיבים והנדיבים שפגשתי בשבע שנות עבודתי כעיתונאי. Danzig, הממעט להתראיין, היה נלהב להפתח לקוראי 'Metal Hammer ישראל', ולהתראיין בעקבות צאתו של אלבומו השישי, במסגרת "Danzig – 'Satan' Child s–6:66". האלבום החדש והמצוין יצא אחרי כמעט ארבע שנות שתיקה של הלהקה, אחרי מאבק עיקש ומתוקשר עם חברת התקליטים הקודמת של הלהקה, Hollywood Records.

Danzig מסכם את תולדות המאבק: "לפני שחתמנו בהוליבוד, היו הרבה חברות תקליטים שרדפו אחרינו בניסיון להחתים אותנו. אפילו החברה הקודמת שלנו American Records ניסתה להחזיר אותנו אליהם. הוליבוד הבטיחה לנו לייבל עצמאי משלנו, עם ערבויות שהבעלים של החברה דיסני, יוכלו להתערב בהחלטות ובכיוון שלנו. אבל, הזונות שיקרו לנו במצח נחושה. שלושה שבועות מצאתו של "Danzig 5–Blackacidevil", דיסני גילו שאנחנו בחברה והורו להוליבוד להפ־סיק את כל יחסי–הציבור ואת כל התמיכה, מכיוון ש"דיסני" לא יכולה להיות מזוהה עם להקה כמו Danzig. מאז, ביליתי הרבה זמן בבתי משפט, במקום באולפן, במטרה לצאת מהחוזה עם הוליבוד. את "Blackacidevil" לא ניתן היה להשיג במשך כשנתיים ואת אלבום הרמיקסים של "Sacrifice" הדפיסו רק בכחמשת–אלפים עותקים, שאזלו תוך שבוע. לבסוף הצלחתי לצאת מהחוזה וגם לקבל זכויות על ההקלטות והחומר. כעת אנחנו מוציאים מחדש, בחברת E-Magine Records, את "Blackacidevil" ו–"Sacrifice", עם בונוסים.

שם גם שחררתם את התקליט החדש. מי זו החברה הזו?

"הרבה אנשים באמת מתפלאים איך חתמנו בחברה הזאת, אחרי שכל החברות הגדולות חיזרו אחרינו. אבל, זוהי חברה חדשה ומלהיבה, שבנוסף לשיווק הקונבנציונאלי בחנויות התקליטים, משווקת בצורה חזקה ודומיננטית

Shamhain, Misfits ו-Danzig - כולן להקות גדולות מוכרות ומוכרות, שלמרות ההצלחה המסחרית, כל אחת מהן שמרה על רמה מוסיקלית גבוהה והפכה למובילת-דרך ולמשפיעה על הז'אנר בו פעלה. המשותף ללהקות הפאנק, גות' והמטאל הללו היא העובדה שכל אחת מהן הוקמה וניזונה מחזון של איש אחד - Glenn Danzig, שחוץ מהיותו גאון מוסיקלי, רכש מוניטין של אחד מהאנשים הקשים ביותר בתעשייה. אין ספור סיפורי זוועה סופרו עליו מפיותיהם של נגנים ושאר אנשיי התעשייה, שפוטרו על ידי Danzig.

גם באינטרנט. כרגע אנחנו עומדים להוציא שם קופסא של Shamhain, שתכלול את כל ההקלטות של הלהקה. לקראת דצמבר נוציא אלבום כפול בהופעה של Danzig.

האלבום החדש "Satan's Child–6:66", נשמע הרבה יותר מטאלי, אפל ואגרסיבי מאשר אלבומים קודמים. מה גרם לכל האגרסיות האלה?

"בדרך כלל אני ניגש לכל תקליט באותה דרך. בתקליט הזה, באמת הייתי הכי מעוצבן, אם זה בגלל הוליבוד, או בגלל ריק רובין או בגלל כל שאר השקרנים בעסק הזה, שיום אחד הם חברים שלך ולמחרת דוקרים אותך בגב. היתה לי מועקה רבה וצורך עז לפרוק אותה מהלב."

ריק רובין, שעבד והפיק בין השאר את Slayer, System Of A Down, Red Hot Chili Peppers, נחשב במשך שנים למעין חבר ב-Danzig, מפני שהחתים אותם בלייבל שלו American Records והפיק את ארבעת התקליטים הראשונים של Danzig, המתחלחל רק מאזכור שמו של רובין.

"תשאל כל להקה שאי פעם עבדה אתו ועזבה אותו. הוא מתנהג כאילו הוא חבר שלך ולמעשה הוא בעצם רק גנב. Limp Bizkit הבינו את זה והעיפו אותו מההפקה, שבוע אחרי שהם עבדו איתו באולפן. והוא באמת חבר, כל עוד אתה מוציא תקליטים שמביאים לו כסף והוא יכול לגנוב ממך עוד ועוד. הוא ממש דפוק. חבל לדבר עליו."

Danzig תמיד נחשבו לאחת מלהקות המטאל החשוכות והבלתי מתפשרות בז'אנר. בתקליט החמישי "Blackacidevil" ובאלבום החדש הם אימצו לעצמם סאונד עכשווי ופופלארי יותר, הנשען על אלמנטים אלקטרוניים. Danzig מסביר:

"שום דבר מיוחד לא קרה באמת, ב–"Danzig 4". התחלנו לשחק קצת עם סמפלרים וב–"Danzig 5" פשוט השתוללנו עם זה. באלבום החדש לכבוד שנת אלפיים, רציתי לשלב אלמנטים מכל מה שעשינו עד היום וזו התוצאה."

באלבום החדש, J. Gordon- סולן להקת Orgy, אחת מלהקות הגל החדש של המטאל, מיקסס שבעה שירים, בתור אחת מלהקותהמטאל המובילות בסצינה, החיבור הזה נראה קצת מוזר, איך J הגיע לשתף פעולה אתכם?

"J הוא אחד החברים הטובים והוותיקים של Joey – המתופף שלי. הם תמיד מסתובבים ביחד, כך שאני מכיר אותו כבר שנים, הרבה לפני שהיה ב–Orgy. כששמעתי את התקליט של Orgy מאוד התרשמתי מהסאונד, כך שהוא היה בחירה טבעית."

מה אתה חושב על new wave של המטאל?

אני לא מת על זה. אהבתי את התקליט הראשון של Coal Chamber, אבל החדש שלהם הוא די איום. את Korn ואת Marilyn Manson לקחתי כלהקות חימום בכמה סיבובים, לפני שהם הפכו למה שהם היום. למעשה אני זה שגיליתי אותם. אם לא הייתי אוהב את מה שהם עושים, לא הייתי בוחר בהם כלהקות חימום, אז באופן טבעי אני שמח בשבילם"

עד ל–"Danzig 4" הייתם להקה מגובשת עם הרכב קבוע. ב–"Blackacidevil". מלבדך, כל ההרכב השתנה, מה בעצם קרה שם?

"Chuck Biscuits – המתופף, עזב עוד לפני סיבוב ההופעות של התקליט עקב בריאותו הנפשית. הוא ניסה להתאבד מספר פעמים. באותו זמן כבר חיפשנו מחליף ל–John Christ הגיטריסט, כי הוא היה פשוט בלתי נסבל. אף אחד בלהקה לא סובל אותו ולא יכול להיות בחברתו. ואילו Eerie Von, הבסיסט שלי עוד מימי Shamhain, פשוט החליט שהוא רוצה להתרכז בצילום. אותו בחיים לא הייתי מפטר. עד היום אנחנו חברים קרובים.

Misfits, אחת מלהקות הפאנק המשפיעות והחשובות בכל הזמנים, היתה הלהקה הראשונה של Glenn, שבה הוא כתב והלחין את כל החומר. למעשה זו היתה מעין קריירת סולו. לפני כשלוש שנים התאחדה הלהקה, בהנהגתו של הבסיסט Jerry Only, לקאם–בק מתוקשר, שנראה יותר כלהקת קאברים בינונית מאשר כממשיכת המורשת של Misfits. נראה שהם עושים צחוק מהכשרון של Glenn, שמסכים איתי ומתלהב מהקביעה שלי.

אני חושב שהיתה להם יותר הצדקה להקרא להקה, אם היו בוחרים בשם אחר. כשהוצאתי את התקליט השני של Danzig, הם הקימו להקת Christian metal בשם Jesus The Conquror, שהיתה להקת מטאל דתית, שאמרה שישו עם החרב שלו, יהרוג את כל להקות המטאל השטניות. זה היה פשוט איום ונורא. כששאלו אותי אם הם יכולים להשתמש בשם Misfits, אמרתי שאם היתה לי כוונה להשתמש בשם הזה, הייתי עושה את זה מזמן, אבל שידאגו לפרסם את שמות החברים בלהקה בכל פרסום. זו בדיחה גרועה לדעתי. ראיתי כבר להקות קאברים של Misfits שנשמעות טוב יותר. זה פתטי, כי הם לא יכולים לעשות משהו אחר. אם הם יכלו, הם היו קוראים לעצמם בשם אחר, כמו The Jerry Only Band, אבל Jerry Only יודע שאף אחד לא יבוא לראות אותו.

בנוסף להיותו מטאליסט, Danzig הוציא ב–1992 את "Black Aria", אלבום מוסיקה קלאסית אפלה. התקליט היה בלתי ניתן להשגה במשך שנים ונמכר בחנויות יד–שנייה בסכום של כמאה דולר. E-Magine מוציאה החודש את התקליט מחדש. ו–Glenn החל לעבוד על אלבום המשך.

למרות ש–Metallica ידועים כמעריצים גדולים של Danzig, ואף עשו קאברים למספר שירים שלו, Glenn לא התלהב מהיצירה הקלאסית שלהם- "S&M":

"לא ממש אהבתי את התקליט הזה, זה היה יכול להיות נחמד למספר קטעים, אבל לא לאלבום שלם, בטח לא כפול. אהבתי את מה ש–Deep Purple עשו. לפני כמה ימים שמעתי שוב את הבצוע הפילהרמוני של Aerosmith ל–"Dream On". כשהקשבתי ל–Metallica חשבתי שאני שומע את "Dream On" , וזה בכלל לא מחמיא ללהקה במעמדה של Metallica.

בקיץ יוצאת להקת Danzig לסיבוב הופעות באירופה ו–Glenn ביקש להעביר מסר לארץ:

"שמעתי שהרבה להקות מופיעות בישראל ומאד נהנות, אני מקווה שמישהו אצלכם ינסה להביא גם אותנו להופיע בישראל במסגרת הסיבוב הארופאי."

אז לכל האמרגנים והמארגנים הקוראים את שורות אלה: לטיפולכם!

Asaf Bar-Lev

TYPE-O-NEGATIVE

NO ONE SAID LIFE WAS EASY...

בעוד Type O Negative משלימים את סיבוב ההופעות הבריטי הראשון שלהם מאז 1997, ממשיך Pete Steele להרהר במורכבויות החיים. MH מביאים חלק מהנושאים הרבים והמגוונים.

Pete Steele "איבד" את מכנסיו, או יותר נכון איבד שלושה זוגות. הוא שכח את התיק שלו במונית לא מזמן, ובמידה כמו שלו... צריך חייט ולא קל למצוא תחליף לאבדות. אבל הסולן של Type O Negative רואה את הדברים בצורה פילוסופית, בעודו מתיישב במסעדה מחוץ למלון ומזמין חטיף לארוחת פרה-צהרים, ספגטי בולונז ושש (כן, ששה!!) בקבוקים של דיאט קולה. לתדהמתנו, למרות הקריירה שבחר לעצמו, Steele שונא סיבובי הופעות ולמרות שאיבד את התיק שלו - סיבה עיקרית לחוסר נוחיות, יש לו נושאים חשובים יותר לעסוק בהם. ראשית ישנו האלבום האחרון "World Coming Down". הוא חשב שכתיבת אלבום המושפע מהחוויות האפלות ביותר שלו, תהיה חוויה מזככת - אבל זה לא יצא כך.

"זהו האלבום של Type O Negative הפחות אהוב עליי-מכיוון שהוא הכי כואב", הוא מסביר. "כל ערב אני חווה מחדש חלק מהדברים שאני מעדיף לשכוח".

חודשים רבים של סיבוב הופעות עוד נמתחים לפניו ונראה שהסבל הוא בלתי נגמר והוא סומך על הפרוזאק שיעזור לו לעבור את כל זה - למרות, הוא מודה, שלקחת את זה, זה כמו "ריצוף מעל האדמה" שלא מספק פתרון לטווח ארוך לדיכאון שלו. "אני צריך טיפול פסיכולוגי", הוא מתוודה, "אבל גיליתי שארבעים וחמש דקות של תרפיה בשבוע הפכו את המצב לגרוע יותר עבורי, מכיוון שאחרי חצי שעה של פגישה אני מצליח סוף סוף להבין מה מציק לי ובשלב הזה אני זקוק לשלוש או ארבע שעות כדי להוציא את זה מתוכי, אבל נשארות לי רק חמש-עשרה דקות, ואני יוצא מהטיפול כמו מטורף. אין לי ביטוח רפואי, ואני לא קמצן, אבל זה ממש יקר, ואתה יודע, אפשר להרגיז אותי גם חינם-בגלל זה אני בסיבוב הופעות." הוא מסיים בחיוך.

זה לא רק האובדן של חברי משפחה קרובים וההתמכרות לסמים המתוארת ב-"World Coming Down", ש-Pete מנסה להשלים עמם; הוא גם נאבק עם משהו אחר, נושאים אחרים העומדים על הפרק זמן רב. חוש ההומור היבש והידוע לשמצה שהוא פיתח, הוא ממשיך, מהערכה עצמית נמוכה, ללמוד, כילד, שלהצחיק אנשים עוזר לרכוש את אמונם. והיו גם בעיות ילדות נוספות... "תמיד היתה לי חרדת נטישה" הוא מסביר. "כילד חששתי ללכת לבית הספר. כל בוקר, חשבתי, בשיא הרצינות, שאני לא אראה יותר את ביתי, את הוריי, והייתי חוטף התקפי חרדה ובוכה... זה משהו שלא עזב אותי. אין לי שום בעיה עכשיו להיות רחוק מהבית-אני פשוט מעדיף להיות בבית - אבל עדיין יש לי חרדת נטישה, בייחוד כשזה מגיע לנשים. היו לי שלוש חברות שלא היו נאמנות לי, וזה הפך אותי לטיפוס תשוש. אני לא חושב שקיימת בעולם הזה איזו אישה שלא תבגוד בי, מכיוון שהייתי כל כך בטוח עם שלושת אלה. זאת אומרת אתה אומר דברים במיטה, כמו הבטחות לאהוב אחד את השני, בלהט התשוקה, ואם אתה משקר במצבים האלה, אז אתה תשקר בכל מצב אחר."

איך אתה מתמודד עם זה שאתה משאיר את החברה שלך בבית כשאתה יוצא לסיבוב הופעות?

"לא טוב. זה קרע במערכת היחסים. טוב, 'מה שלא מחסל אותנו, מחסן אותנו'; אם לא, זה פשוט הופך אותי ליותר עצבני".

יש לכם איזה הסכם אמונים?

"יכולים להיות לנו חברים מהמין השני, אבל אנחנו לא מקיימים יחסי מין עם אף אחד חוץ מאחד עם השני. אני חייב להודות שיש המון פיתויים, לא רק נשים, גם סמים - אבל ברחמים, התחלתי להופיע ברצינות בגיל שלושים ואחת, והכל כבר היה מאחורי. חוץ מזה זה לא מושך אותי כל כך."

אז אתה רווק, בסיבוב ההופעות הזה?

"כן. טוב, אני שמאלי, אז תמיד יש לי את יד שמאל שלי! אתה יודע, יש לי חמש אחיות גדולות ממני ואני מוצא שיש דברים שנשים מסוימות נותנות לך לעשות להם, שהם בעיניי מזעזעים. יש נשים שאוהבות שמכים אותן, ונשים שרוצות שיגמרו להם בפנים, אני חושב שזה קצת משפיל, כי תמיד חשבתי על הזרע כפסולת."

מעבר לכל, Pete סובל מפחד במה, אז בקבוק היין האדום שהוא שומר עליו לאורך כל הופעה חיה של Type O Negative, נמצא שם למטרות רפואיות, לא בשביל ההופעה.

"זה מוריד את הלחץ", הוא מסביר. "אני מתחיל לתדלק בערך חצי שעה לפני שאנחנו עולים, מכיוון שאני הופך למאד עצבני - כולנו. אין דבר כמו עצירות בלהקה הזו! תמיד רצים לשירותים בדקה האחרונה לפני שעולים לבמה. תמיד שתיתי בירה על הבמה, אבל היה לי גרפס בין מילה למילה ויש גם גרפסים שמעלים לך קיא. אתה חושב שזה רק אויר שעולה, אבל אתה זוכה לטיפול בלתי צפוי! למעשה הדבר הגרוע ביותר הוא לרצות לחרבן בעודך על הבמה. עמדתי לעלות על הבמה באיזשהו מקום בארה"ב ואחד משומרי הביטחון בא אלי ואמר 'רק רציתי לשאול: מה אתם עושים כשאתם צריכים

לחרבן ואתם על הבמה?' אז אמרתי: 'זה לא קרה לי אף פעם, תודה לאל'. מוסיקת הפתיחה התחילה ואמרתי, 'אוו, קיללת אותי!', התאפקתי והתחושה עברה. אני חושב שרק פעם אחת הייתי צריך לעזוב את הבמה כדי להשתין. היינו אחרי שלושה או ארבעה שירים ואמרתי לקהל, 'אני חייב להשתין!' ולא היה שום דבר שאני יכול להשתין בו מאחורי הקלעים חוץ מקנקן בירה. אז חזרתי והראיתי לקהל - היה שם לפחות ליטר וחצי, הם ממש נדהמו!

מוזר שלגבר שאין לו נקיפות מצפון בגלל תצוגת השתן שלו בציבור, Pete טוען שהוא שונא שמסתכלים עליו: "אני מרגיש כמו זין באורך של שני מטר על הבמה!"

אבל בטוח שכשאתה מתנשא לגובה של שני מטר ובנוי כמו אבן, זה אירוע יום-יומי שמביטים בך, אפילו בימים שקדמו ל-Type O Negative, כשעבדת כגנן בברוקלין?

"השכונה שעבדתי בה היתה שכונה די אמידה עם אוכלוסייה מאד גדולה של הומואים, אז רוב תשומת הלב שקיבלתי היתה מגברים" נזכר Pete, אין לי פחד מהומואים. אין לי שום בעיה עם מישהו שנמשך אליי, גברים או נשים. אבל, אני רוצה עוד קעקוע אחד: על החור של התחת שלי. אני רוצה לקעקע "יציאה בלבד". אין לי שום בעיה עם המיניות של אף אחד, אבל החור של התחת שלי מיועד למטרה אחת בלבד ואני חושב שאתם יודעים מהי!"

"כשעבדתי כגנן, אישה אחת באה אלי פעם, אני מניח שהיא היתה בשנות השלושים לחייה, והיא אמרה, 'אפשר לשאול אותך שאלה אישית?' עניתי 'כן', והיא המשיכה, 'כמה כסף אתה מרוויח בשנה?' עניתי 'בערך $40,000', אז היא אמרה 'היית רוצה להרוויח את הכסף הזה בלילה אחד?' הנחתי את הכלים שלי ואמרתי 'את מה או את מי אני צריך לעשות?' והיא אמרה שהיא מחפשת תורם זרע ואם אני אהיה מעוניין? כל מה שהייתי צריך לעשות היה לאונן בצנצנת-בדרך כלל אני עושה את זה חינם! כמו טיפש אמרתי לה 'אני אלך הביתה ואדבר על כך עם חברה שלי', החברה שלי השתגעה, אז התקשרתי לאישה ואמרתי לה, 'אני לא יכול כרגע' - אבל שנתיים לאחר מכן, ראיתי אותה הולכת עם ילד קטן, שזה נחמד."

האם עולה על דעתך שהרבה אנשים עם קיום משעמם של חמש עד תשע יקראו את זה עכשיו ויחשבו....

"מה לא בסדר עם הבחור הזה?" הוא משלים. "אני רוצה לציין שאני לא מתלונן, אלא אם כן נשאלתי שאלה; אני לא מתיישב ומתחיל לקטר. הבעיה שלי היא שלא חשבתי שכך יהיה. מטעים את הציבור בנוגע לחיים של כוכבי רוק; זה הכל עסקים וכאבי ראש. כולם מרוויחים כסף, חוץ מהלהקה. אנחנו נשארים עם הפרורים שבתחתית, שגם עליהם אנחנו צריכים להלחם. ההבדל היחיד בין זנות ל-Type O Negative הוא שזונות מקבלות כסף כשדופקים אותן, אותנו רק דופקים! בפעם הראשונה שהגענו לאירופה, לקחתי שני סטים של בגדים ומצאתי את עצמי במקלחת עם הבגדים שלי, כי לא היה איפה לכבס אותם. זה אחד מהדברים שאנשים לא מתארים לעצמם."

בגיליון של Metal Hammer אנגליה מדצמבר 1998, איימת לעזוב אם "World Coming Down" לא יצליח, אתה עדיין עומד מאחורי ההצהרה הזו?

"כשאמרתי זאת, יכול להיות שהייתי פזיז מדי" הוא מתוודה. "אבל באותה עת, היו פעמים בסיבוב שבאמת חשבתי שאני עומד להשתגע. אני לא חושב שנתתי לאלבום הזה הזדמנות הולמת, עדיין. אבל גם אם הייתי עוזב את הלהקה או בוחר לא להופיע, זה לא בהכרח אומר שהלהקה תתפרק, המשמעות של זה תהיה שאני אצטרך למצוא לי עיסוק אחר. אני אוהב לכתוב שירים, אז אולי נוכל להיות להקת הקלטות או שאני אוכל לכתוב את הפס-קול לסרטים ומאד הייתי שמח להכנס קצת לתחום המשחק".

האם אתה מלא תקווה לעתיד?

"יש לי תקוות. אבל, אני מפחד לקוות. אם אתה מציב מטרות לא מציאותיות, אז אתה מתאכזב. אבל אני מאמין שהמטרות שלי מציאותיות. אני רוצה בית משלי. נישואין הם לא מחוץ לתמונה. אם היא תרצה ואני אוהב אותה, אז זה בסדר מבחינתי. אם אני אומר למישהו שאני אוהב אותו, אני לא חושב שזה צריך לעבור אישור של המדינה או של הכנסייה. אבל, אם כרתנו ברית אחד עם השני, הייתי רוצה איזשהו טקס ציבורי שיגיד שעכשיו אנחנו נחשבים לאדם אחד."

אשת התקשורת של Type O Negative מפריעה כדי לבשר לו שיש לו עוד ראיון אחד לעבור לפני שהיא לוקחת אותו לארוחת צהרים, באותו מקום שהנסיכה דיאנה נהגה לאכול לפני שמתה.

"פאפרצי..." הוא מותח במבטא איטלקי מוגזם. כן, תאשימו את התקשורת, זה מה שכולם עושים...

"כן, בובה!" הוא עונה, לפני שהוא ממשיך בטון דיבור עוד יותר "זה אחד מהחלומות שלי: לרצוח עיתונאי". אני שונא מבקרי מוסיקה. מה נותן להם את הזכות? הייתי רוצה לגלגל עיתון ולדחוף להם אותו בתחת, הכי חזק שאני יכול - כן!"

PIC: SIMON CLAY

החלום שהתגשם

Jacobs Dream

זה עתה הוצאתם את אלבום הבכורה שלכם ונראה שאתם מקבלים תגובות די טובות בעיתונות האירופאית.
כן, עד כה זה ממש טוב ואני ממש שמח.

אתה מופתע?
כן. למעשה, כן. אני לא רוצה להפחית מערכם של המאמצים שהשקענו באלבום, אבל אני אסיר תודה. זה ממש מדהים.

נראה כי סגנון המוסיקה שאתם עושים נופל איפשהו בין progressive rock ל-hard rock, קשה לתאר, איך אתה מתאר את זה?
חה...חה... אני חושב שזה בהחלט metal.יכול להיות שאנשים עדיין לא רגילים לזה. לדעתי זה מאוד מלודי. התמקדנו בטקסטים ואני מקווה שזה יותר רגשי ולא סתם מוסיקה לאוזניים.אני מקווה שאנשים יוכלו להרגיש על מה אנחנו שרים. אני חושב ש-melodic metal היא ההגדרה שיכולה לתאר די טוב את מה שאנחנו עושים.

האם כל השירים נכתבו באותה תקופה, מכיוון שיש כמה שירים, השיר הראשון במיוחד, שהם יותר קליטים ומלודיים מהאחרים.
לא, ישנם שני שירים באלבום שנכתבו קודם. רוב השירים נכתבו במשך תשעה חודשים.

איך אתם מתחלקים בכתיבה?
למעשה, אנחנו כותבים כצוות. אין בחור אחד שעושה את כל כתיבה או אפילו את רוב הכתיבה. הכל מונח על השולחן ואנחנו כותבים סביב הרעיונות של כל אחד.

ספר לי קצת על ההסטוריה של הלהקה. איך התאחדתם והאם יש לכם אלבומים קודמים?
הוצאנו דמו ב-97 או 98. היו שבעה שירים בדמו. לא השקענו בו הרבה כסף. ההקלטות לא היו כל כך טובות. הוצאנו את זה ב-98-97 עם הרכב לגמרי שונה ממה שאנחנו היום. למעשה הקמתי את הלהקה ב-95-94 והחלפתי עשרות נגנים מאז, חה... חה... אבל אני חושב שהדמו גילגל את הכדור עבורנו. אני חושב שהוא די דומה לאלבום האחרון שלנו שיצא ב-Metal Blade. אפילו באלבום שיצא ב-Metal Blade- המתופף הוא לא המתופף שיש לנו עכשיו. Rick Ldik תופף באלבום רק בגלל שאני הייתי אמור לתופף ולנגן בגיטרה ואני גיטריסט הרבה יותר טוב מאשר מתופף! Rick ניגן כי ביקשתי ממנו. התכוונתי שהוא ינגן איתנו שיר או שניים, אבל הוא עשה עבודה כל כך טובה שביקשתי ממנו שינגן את שאר השירים באלבום, וכך היה. הוא לא יכול היה לעבוד איתנו בלהקה מכיוון שעבודת האולפן יותר מעניינת אותו. הקלטנו באולפן שלו והוא ממש מתעניין בדברים האלה. חוץ מזה, זה לא ממש הסגנון שלו, הוא לא מתופף metal. מצאנו מישהו אחר מייד אחרי ההקלטות. הוא מתופף מדהים ואני כבר לא יכול לחכות להכנס לאולפן איתו. אז ככה הכל התחיל, בגרסה המקוצרת בכל מקרה, חה... חה...

אין הרבה להקות melodic metal היוצאות מאמריקה, רובם מגיעות מאירופה, לא? האם אתם מקבלים איזושהי תמיכה מהעיתונות האמריקאית?
טוב, עד כה קיבלנו תגובות די טובות. אני יודע ש-rap/core וסגנונות כאלה של metal הם מאוד פופולריים שם כיום, אבל זה בהחלט לא מה שאנחנו רוצים לעשות, או מה שמעניין אותנו. אני לא יודע, נצטרך להמתין ולראות, מכיוון שלמעשה האלבום יצא כשהייתי בגרמניה, אז אני עדיין לא בטוח מה היו התגובות של המעריצים האמריקאיים.

מה הן ההשפעות שלך כמוסיקאי?
אני מעריץ נלהב של מוסיקה קלאסית, לא שומעים את זה הרבה באלבום.

לא, לא שומעים.
אבל אישית אני אוהב מוסיקה קלאסית, אני אוהב את Rush. גדלתי על להקות כמו Black Sabbath, Ozzy Osbourne, הרבה להקות metal ישנות. אני מעריץ מוסיקה משנות השבעים המוקדמות. אני חושב ש-Steve Vai הוא אחד הגיטריסטים הטובים ביותר שחיים כרגע. אני מעריץ של Paginini, שבאוזניי נשמע כמו metal המנוגן רק בכלים אחרים. Christopher Par, אישית הוא אחד הגיטריסטים האהובים עליי, הוא מנגן על גיטרה קלאסית, אבל הוא פשוט תופעה בלתי רגילה על הכלי הזה, למרות ש-Jacobs dream לא אמורה היתה להיות טכנית, אבל אני עדיין מעריץ גדול של נגינה מסוג זה.

אני מופתע שלא הזכרת את Yngwie Malmsteen, כמעריץ של מוסיקה קלאסית?
בכנות גמורה, אני חושב שהוא גיטריסט מדהים. אבל, אני חושב שהדברים שהוא כותב הם פשוט נוראים! אני חושב שהוא עשה לעצמו עוול בכתיבת השירים של עצמו. הוא היה צריך להשאר נגן גיטרה וזהו, למרות שאני מעריך את העובדה שהוא גיטריסט קלאסי מצוין. הוא עשה עבודה מצוינת בניסיון להמיר את זה ל-metal. ככותב שירים, אני חושב שהוא עושה לעצמו עוול כשהוא מנסה לכתוב שירים. זוהי דעתי.

איך הגעתם לשם Jacobs Dream?
טוב, זה היה שם metal טיפוסי. יש המון משמעויות 'גדולות' מאחורי השם הזה. אבל, בכנות גמורה, אין לזה בכלל משמעות. למעשה נקראנו Iron Angle, אבל ממש לפני שהוצאנו את הדמו רצינו את הזכויות על השם הזה ונאמר לנו שיש כבר להקה בגרמניה עם אותו שם. אני חושב שהם הוקמו בשנות השמונים. בכל מקרה ובקיצור, בעיקרון היינו צריכים למצוא שם בן לילה, אז התאחדנו ושמנו משהו כמו מאה וחמישים שמות בכובע והחלטנו שמה שיצא, כך נקרא, חה... חה... את הראשון לא אהבנו וגם את השני לא אהבנו...חה...חה...אז מה שקרה הוא שלמרות של-Jacobs Dream לא היתה משמעות מיוחדת - הוא התאים איכשהו.

מה התוכניות שלכם לחודשים הקרובים?
באפריל-מאי אנחנו יוצאים לסיבוב הופעות באירופה עם להקה הנקראת Armoured Saint ועם עוד להקה הנקראת Brainstorm.

הם להקה מצוינת (Brainstorm)!
כן. הם מדהימים. לא שמעתי עליהם לפני שהגעתי לאירופה.

הם מאוד כבדים.
כן, כל אחת מהלהקות הן בסגנון דומה לשלנו. אבל, אני חושב שיש שלושה סגנונות שונים של metal אני חושב שזה יהיה מדהים. אני ממש אוהב את שתי הלהקות הללו ואני חושב שיהיה לנו כיף לא נורמלי.

מתי מתחיל סיבוב ההופעות?
הוא מתחיל באמצע אפריל ומסתיים בסוף מאי. זה יהיה סיבוב אירופאי לגמרי. אני לא יודע באיזה תאריך נהיה איפה, אבל Metal Blade יפרסמו זאת בקרוב.

דרך אגב, אתה יהודי? שם המשפחה שלך נשמע מאד יהודי.
לא. אני לא. לא שיש לי משהו נגד היהודים! אני למעשה גרמני, למרות שלא הייתי שם עד עכשיו.

אני בטוח שאתה נהנה בגרמניה, זו מדינה מקסימה.
כן, בהחלט, גם האנשים מקסימים.

OK, תודה על הזמן שהקדשת לנו.
תודה לכם, ותודה על כך שהתעניינתם בנו.

Amit Lwow

The Excalibur Millenium Metal Tour

Grave Digger

החלה
מכירת
כרטיסים
מוקדמת!

לפרטים נוספים,
הסעות מאורגנות
והזמנת כרטיסים
טל': 03-6881410

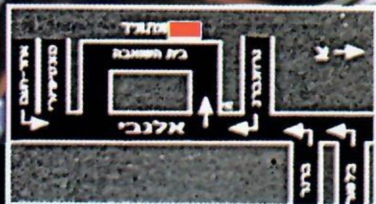
CHRIS BOLTENDAHL
חוזר לתל אביב
עם

Grave Digger

SPECIAL GUESTS:
BETRAΨER

מחיר כרטיסים: 100 ש"ח
במקום 130 ש"ח/למזמינים עד 31.3.2000 [כפוף לתקנון]

יום ו' 19.5.2000 בשעה 20:00

קולנוע מתמיד בית השואבה 10 תל אביב [פינת אלנבי 92]

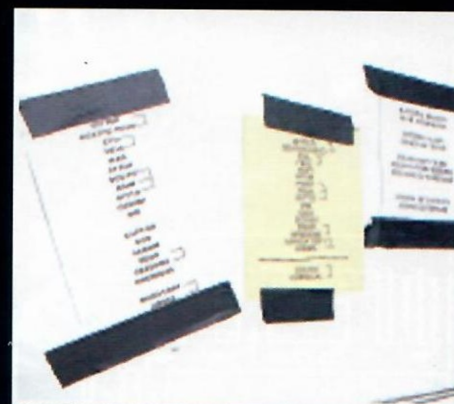
WELCOME TO OUR NIGHTMARE...

MH ביקרו במחסן של Slayer ב-Anaheim, זה המקום שבו הם מאכסנים את כלי הנגינה שלהם וגם מזכרות ממעריצים וזה המקום בו הם מבלים את זמנם בחזרות.

ל-Slayer יש הסטוריה בת שבע-עשרה שנים שכל להקה היתה גאה בה. הם מסרבים להתפשר באף נקודה בקריירה שלהם - באם זו הברוטליות שבמוסיקה שלהם, או הדרך שבה הם פועלים כלהקה. Slayer תמיד עשו את הדברים בתנאים שלהם. ארבעת חברי הלהקה - הסולן והבסיסט Tom Araya, הגיטריסטים Kerry King ו-Jeff Hanneman והמתופף משכבר הימים Paul Bostaph (שהחליף את המתופף המקורי Dave Lombardo ב-1992), הופיעו ברחבי העולם הלוך ושוב ובמשך כל הזמן הזה אספו ואחסנו מזכרות שניתנו להם על-ידי המעריצים. כל זה שמור במחסן/ אולם חזרות ב-Anaheim, קליפורניה (כשעה דרומית מלוס-אנג'לס). במשך שש שנים עיצבה הלהקה ותחזקה, על-פי טעמה האישי, את הקירות באולם החזרות שלהם, המכוסים בדגלים שניתנו להם על-ידי מעריצים שונים בסיבובי הופעות מסביב לגלובוס. גם משענת-במה ישנה נשענת על הקירות הללו. אבל בעקבות בעיות עם רשות מכבי-האש המקומית, Slayer נאלצו להוריד את הכל. הדבר היחיד שנשאר על הקיר הוא שעון Slayer בצורת דג שמעריץ העניק להם במתנה. אולם החזרות מכיל את כלי הנגינה של Slayer, עם מספיק מרחב ללהקה בכדי להתפרס ולנגן. זהו המקום בו נולדו יצירות אכזריות ועוד הרבה ייוולדו.

Kerry King, Jeff Hanneman ו-Paul Bostaph, עובדים כרגע על חומר חדש, בעוד סולן הלהקה Tom Araya נמצא בביתו בטקסס. ובין ריף לריף התלווינו ל-Kerry ו-Jeff שמבקרים שוב ב"חנות" המזכרות שלהם.

THE BLOBMAN

Kerry King: "הבחור שעיצב את ה-Warlock שלי (גיטרה מדגם BC Rich ששייכת לו), הוא גם זה שקעקע אותי. הלוואי שהיתה לי את ה-V (גיטרה מעוצבת) שלי כאן, מכיוון שויזואלית הוא עיצב גם אותה. רציתי משהו מעניין, אז קניתי שתי גיטרות Blobman, קניתי קצת צבע והשתכרתי. ואני ממש לא יודע לצייר. היו לי שתי גיטרות חלקות (אפור מטאלי ושחור) ואני לא מנגן בהן יותר, זה נראה די פסיכדלי"

תחמושת דוקרנית

Kerry King: "אני חושב שניגנו אז עם Bitch (להקת metal לא ממש פופולרית מ-LA-1980) באותו ערב. זה היה במועדון ה-Roxy, אני חושב. הבסיסט של Bitch עשה דוקרנים לרגליים עם מסמרים כמו שלי, אלה היו מסמרים באורך של 25 מ"מ והיו לו דוקרנים דומים גם לידים. אני חושב שהם ניגנו לפנינו. לי היו מסמרים כאלה אבל באורך של 75 מ"מ ולו היו באורך של 25 מ"מ. אני חושב שפגעתי לו בגבריות, בעצם אני בטוח."

"Rob Zombie בקש ממני לנגן את "Thunder Kiss (65)" בסיבוב האחרון. התחלתי לנגן את זה בבוסטון וחשבתי על זה (על המסמרים). הייתי צריך לחכות שיהיו לנו יומיים חופש, חזרתי הביתה והבאתי אותם, הופעתי איתם. נהניתי ללבוש אותם - Zombie אהב את זה. זה הדבר היחיד שנשאר, מכיוון ששאר הדברים שלי נגנבו, אני חושב שהשארתי הכל באוטו של אמא שלי, המכונית נגנבה ואיתה הלך כל הציוד. הגנבים קיבלו את הדברים שלי כבונוס! אבל בגרסה השניה, הכל יותר טוב חוץ מהמסמרים שקצת דומים. המסמרים היו חזקים וקשיחים מכיוון שצריך לתקוע אותם בעור עבה וקשה, אז השתמשתי במחורר, חיררתי ודחפתי את המסמרים בפנים, זה חוסך זמן מכיוון שיש הרבה מסמרים."

BATTLE OF THE BANDS

Kerry King: "ההופעה הראשונה שניגנו בה היתה באודיטוריום בפארק South Gate ונקראה Battle Of The Bands. לא היו לנו שירים משלנו. ניגנו כמה גרסאות כיסוי מטופשות. ניגנו את "Rock The Nation" של Montrose, "Highway Star" של Deep Purple. ניגנו בערך חמישה שירים - אולי גם את "Lights Out" (U.F.O). זה מה שניגנו אז". "לא היה לנו כלום, יצאנו החוצה וניגנו בפעם הראשונה, לא היתה לנו תוכנית עדיין, Jeff Hanneman המציא את השם וזה הדבר הטוב ביותר שהיה לנו באותו זמן. באותה נקודה לאף אחד לא היה אכפת שזה מזעזע. אני לא חושב שלהיות מזעזעים עניין אותנו בכלל, חוץ מזה שניסינו לנגן טוב יותר".

Jeff Hanneman: "באותה עת ניגנו בכל מקום שיכולנו. ההופעה הראשונה שלו היתה בבית ספר תיכון. עשינו פליירים להופעה וכיסינו את כל המקום עם הפליירים האלו. היתה לנו תאורה, אבל לא יכולנו להרשות לעצמנו לקנות מנורות, אז גנבנו. יצאנו לשכונה ולקחנו מהבתים. טיפסנו הורדנו מנורות והשתמשנו בהן בהופעה. כשהמנורות היו סגורות במין כלובים, היינו מורידים את הכלוב כדי לקחת את המנורה! כך היינו מתכוננים להופעות פעם, כי לא יכולנו להרשות לעצמנו אחרת".

סיבוב ההופעות הראשון

Kerry King: "בפעם הראשונה שהופענו באירופה-ההופעה הראשונה שעשינו היתה בפסטיבל Heavy Sounds (בבלגיה). היינו שניים בתור לפני UFO זה היה hardcore זה היה ב- 1985 ול-UFO היה עדיין את הגיטריסט המקורי שלהם (Tommy M Atomic), שלמען האמת לא עניין אותי בכלל!" "הקהל באירופה - די פראים! יש לנו תמונות מההופעה הזאת. למעשה התמונה שנמצאת בצד האחורי של עטיפת האלבום "Reign In Blood" - צולמה מאחורי הקלעים בהופעה הראשונה הזאת" "יש לי את כל המגזינים מאותה תקופה. אני חושב שיש לי את כל מה שיכולתי למצוא אז. bootlegs ישנים, דיסקים, מה לא... הכל. Enfer, זוכר את זה? המגזין הצרפתי. יש לנו שאריות מכרטיסים, תגי כניסה, הכל. אני שומר אותם במחסן, כדי שלא יינזקו. יש לי אפילו סקיצות שמעריצים ציירו עבורנו."

Jeff Hanneman: "סיבוב ההופעות הראשון שלנו היה בתוך Camaro, את כל סיבוב ההופעות עשינו איתו. אני זוכר שבאחת ההופעות, אני חושב שזה היה

במונטנה, Dave Lombardo (המתופף לשעבר) נהג בכבישים המושלגים. הגלגלים התחלקו ומצאנו עצמנו עם הרכב בתוך ערמת שלג! זה היה מטורף! זה היה לפני שהיינו Metal Blade, אז הימים הללו היו כיף לא נורמלי." "ניגנו במועדון Studio 54 בניו יורק (המועדון המפורסם בהיותו חלק מרכזי מסצנת הדיסקו של שנות ה-70; ההשראה לסרט שיצא לאחרונה). זה היה בשנות ה-80, מוסיקת הדיסקו מתה. זה אמור היה להיות מועדון ריקודים לסוגים שונים של דיסקו. אבל אנחנו ניגנו שם וזה היה מרגש, ניגנו ב-Studio 54!".

RAIDING GRAVES

Jeff Hanneman: "במהלך סיבוב ההופעות הראשון- אני לא זוכר למה היינו באותו מקום - נסענו באזור והשתכרנו כהלכה וכשהגענו במקרה לבית קברות, איכשהו עלה לי רעיון, לקחת מצבה מאחד הקברים. אני מניח שלקחתי אותה מכיוון שהיא היתה קטנה והיחידה שיכולתי להרים! אני מניח שאחרי חמש-עשרה שנה המשפחה של המנוח עדיין תוהים מה קרה למצבה. אבל אני לא חושב שאני אלך ואחזיר אותה, אני עלול להתפס ולהכניס את עצמי לצרות של ממש!"

דגלים ממעריצים

Kerry King: "המעריצים זורקים אותם ואנחנו אוספים ושומרים אותם! את היפים במיוחד הם שומרים לעצמם, אבל אם הם על הבמה אנחנו בהחלט מקבלים אותם. אלא אם כן זה הדבר הכי טיפשי שראית בעולם, מה שלא קורה לעיתים קרובות."

REIGN IN BLOOD

Kerry King: "אני לא חושב שעשינו משהו שונה (באלבום הזה) - נכנסנו לאולפן והקלטנו כמו שהיינו רגילים. זה יצא כך. לא עשינו זאת עם רעיונות מוקדמים של "לעשות משהו שונה". זו אולי היתה הפעם הראשונה שהיה לנו אוטובוס, או שזה היה ב-"South Of Heaven"? אני לא זוכר בדיוק. אבל היה לנו טנדר שסחב את הציוד שלנו לכל מקום. אף אחד לא ידע אז (ש-"Reign In Blood" יהיה ענק כמו שהוא הפך להיות). שמנו את כל השירים הטובים ביותר שהיו לנו אז ביחד וזה הפך לתקליט. במבט לאחור, אנשים אומרים, 'וואו... זה אלבום ה-thrash metal הטוב ביותר שנעשה אי פעם'. עשינו אלבום, לא היתה לנו שום תוכנית סודית."

"אני חושב שהסיבה לכך שאנשים חושבים על האלבום הזה כך, משום שהוא נעשה לפני זמנו ("Reign In Blood" יצא ב-1986). אם האלבום הזה היה יוצא היום, אפשר היה לספור ביד אחת את מספר האנשים שהיו מתייחסים אליו בכלל. הם היו אוהבים את זה, אבל לא היו אומרים לעולם כולו שזה האלבום הטוב ביותר שהם שמעו מעודם."

"סך-הכל כיכבנו כל הזמן, מכיון שאף אחד לא רצה לנגן אחרינו. ב-"Reign In Blood" אני זוכר ש-W.A.S.P הוציאו אותנו החוצה. זה הדבר הטיפשי ביותר שהם יכלו לעשות. הם הוציאו את האלבום "Inside The Electric Circus", זה היה אלבום חנוני ל-W.A.S.P אני מתכוון שאפשר להגיד שהאלבום הראשון שלהם היה ניתן לשמיעה ואפילו מצא חן בעיני הקהל שלנו, אבל "Inside The Electric Circus" - בחיים לא. אני חושב שהם ניסו למשוך חלק מהילדים חזרה. זו היתה טעות ענקית - אנחנו הכנו אותם בכל לילה."

SEASONS IN THE ABYSS

Kerry King: "זה היה הסיבוב בו אמרנו: 'לא משנה כמה דחוף אנחנו זקוקים למתופף - אתה (Dave Lombardo) - לא מנגן איתנו יותר!'"

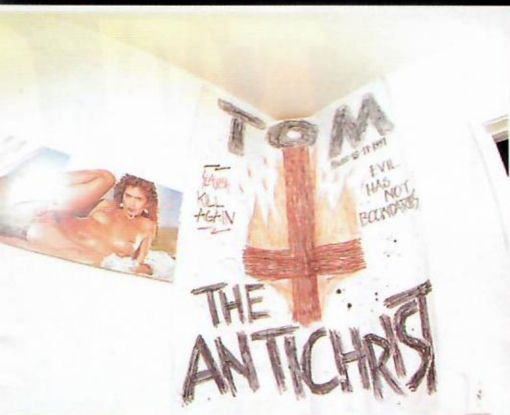
"גם אם הוא הרגיש כמו חתיכת חרה, זה בסדר מבחינתי, זה עבור כל השנים שהוא שיגע אותנו, שישלם על זה."

"Paul Bostaph הצטרף ב-1992. אחת ההופעות הראשונות היתה Donington. הוא היה רגוע לחלוטין. מצאנו בו גם בטחון מוחלט. לא דאגתי מה הוא יעשה. לא הייתי צריך לדאוג שהחברה שלו דופקת לו את המוח לפני ההופעה, ומה הוא חושב על זה, בלי לשים לב לשינויים שקורים." "Donington היתה פסגת העולם בשבילי. זה מה שאתה קורא עליו במגזינים. אם אתה ילד אמריקאי, אתה קונה מגזינים כמו Metal Hammer, מכיוון שלא היה כלום אמריקאי שיכולנו לקרוא. אתה תמיד שומע על Donington-אתה חושב שאתה תהיה טוב ותצליח, אבל אתה לעולם לא חושב שאתה עומד לעשות את זה - ועשינו. הופענו די גבוה ברשימה, אני חושב שהיינו במקום שלישי ברשימה. הופענו כמו שצריך- זה היה מגניב!" "זה מדהים - אני חושב שאנחנו יכולים להיות חלק מזה (האפשרות להחזרת פסטיבל Donington בשנת 2000)! אנחנו מתכננים מראש ובהחלט רוצים להופיע בפסטיבלים האירופאיים. ה-Donington הוא בריטי, אבל זה כלול בתוך הפסטיבלים האירופאיים. אני רוצה להופיע בכל אלה השנה. אם הכל יהיה בסדר, אנחנו נוציא אלבום עד יוני. כך נוכל לעשות חיים כמו שצריך."

שיתופי פעולה

Kerry King: עבדנו עם ה-Beastie Boys - זה היה במקרה ("No Sleep 'Til Brooklyn"). נגינה וחשיבה לא היו מעורבים. שנינו עבדנו עם Rick Rubin (כמפיק). נכנסתי ועשיתי כמה שורות מטופשות". עם Ice-T: "זה היה שיר מגניב ("Disorder"). אני מרוצה מאיך שזה יצא.

Jeff העריץ מוסיקת ראפ לזמן מה - אני לא. אבל אם אתה מקשיב לשיר הזה בהקשר לאלבום - זה לא נשמע כמו להקת metal עם קטע ראפ. זה נשמע כמו Slayer, רק עם זמר אחר."

"לאלבום הזה, צריכה היתה להיות להקה כבדה עם זמר ראפ. מיד אמרתי -לא. המנהל שלנו חשש שאני לא אצליח להעלות רעיונות. הוא שאל על Ice-T ואני אהבתי את הרעיון. עם Atari Teenage Riot: "לא ידעתי כלום על המוסיקה. הם שלחו לי כמה דיסקים. זה נשמע כמו techno Slayer. זה משתלב קצת יותר. שלחנו להם כמה ריפים והם עשו את שלהם".

"DIVINE INTERVENTION"

Kerry King: "מהתגובות שקיבלנו, זהו האלבום הפחות אהוב על האנשים. במבט לאחור, הקשבתי לאלבום הזה וחשבתי ש'המיקס הזה באמת מחורבן!' אני מקשיב הרבה לאלבומים שלנו וחושב, 'אה? איפה הגיטרה?' באולפן, זה נשמע טוב. אני לא מקשיב לאלבום הרבה אחרי שאנחנו מוציאים אותו. באלבום הזה המיקסים לא נפלאים, אבל אני חושב שזה אלבום נפלא. אני כתבתי את רובו. עבורי הוא הגרסה המהירה של שנות ה-90 ל-"Reign In Blood". רק כדי להוכיח את מה שאמרתי קודם. לאף אחד לא היה אכפת".

SEPULTURA

Kerry King: "אנשים באים לראות אותנו, אבל נראה היה שלאף אחד לא אכפת יותר מדי מהאלבום האחרון של Sepultura ("Against"). זה לא עשה הרבה רוח, כמו שזה היה עושה לפני חמש שנים, למרות שאני עדיין אוהב את זה."

"אני חושב שזה היה דבר נכון לעשות, מכיון שאף אחד לא חשב שהם יעשו זאת (בגלל הנפילה האחרונה שלהם החוצה)."

לעתיד

Kerry King: "עשינו שיר לפס הקול של ה-WCW. אם אף אחד לא רוצה לקנות את הזבל הנוראי הזה, אתם יכולים להמתין עד האלבום הבא שלנו מכיון שהשיר הזה יהיה גם שם. האלבום הזה ממש צולע. עשינו שיר ("Hand Of Doom") עבור האלבום השני של "Nativity In Black" (אלבום המחווה ל-Black Sabbath), שיצא ממש טוב. כתבנו שישה או שבעה שירים, והמטרה שלנו כרגע היא להוציא אלבום לפני הקיץ"

Tourniquet Us All!

ייחודיות - זה שם המשחק. חלק מהלהקות הרבות המסתובבות שם בחוץ הצליחו למצוא לעצמן סאונד ייחודי והפכו מיוחדות ומוצלחות (Cradle Of Filth בתחילת דרכה ויחסית גם היום, Blind Guardian, Therion והרשימה עוד ארוכה. לעומת להקות שניסו דברים מיוחדים מדי ונכשלו כשלון חרוץ (רובן לא ידועות והאמת שככל שאני מנסה להזכר, אני לא מוצא כרגע כלום, עמכם הסליחה..). Tourniquet משתייכת בגדול לקבוצה הראשונה. אלה עם המוחות הגאוניים היושבים וחושבים על כל תו ותו בנפרד (ומשיחה אתם מתברר שהם אפילו לא יודעים לקרוא תווים), אלה שבתקופתם תמיד יהיו פחות מוערכים ורק לאחר מותם ייזכרו לעד (טוב, נסחפתי קצת..). בכל אופן Tourniquet משלבים בצורה מעוררת השתאות בין : hardrock, progressive, hardcore, classic influences ואלוהים יודע מה עוד, תוסיפו לכל הבלגן שמתקבל את הצליל הייחודי שלהם-ומה שיישאר לכם ביד יהיה אלבום החודש, בקיצור, מיוחד להחריד! לא לשווא האלבום הזה קיבל את הציון של 9. הרבה כבוד אני רוחש להם ובעיקר ל-Ted Kirkpatrick, שהוא הגאון העיקרי בשלישיה יוצאת-הדופן הזאת והבחור (אמנם כבר לא כל-כך בחור, יותר בכיוון של שלושים ותשע, אבל למי אכפת) שכותב יותר מ-תשעים אחוז ממה שיש להם להציע. אחד הראיונות הכי מהנים שהיו לי אי-פעם !!

הי טד, לפני שאני בכלל פוצח בסדרת השאלות שיש לי ל-Tourniquet, אני חש חובה לספר לך עד כמה נהניתי מהאלבום החדש שלכם - "Microscopic View Of Telescopic Realm", שאגב נבחר לאלבום החודש ב-Metal Hammer, פשוט מצוין!
נהנית ממנו? ואוו! אני מאד שמח לשמוע. האם זה האלבום הראשון שאתה שומע של Tourniquet?

אני לא יודע אם אני צריך לומר לצערי או לשמחתי- אבל כן.
בכיף, אני שמח ששמעת אותו ונהנית.

האם "...Microscopic" הוא, נכון לעכשיו, האלבום האולטימטיבי שלכם?
זה מה שאנשים אומרים. אנחנו לא אוהבים לומר דברים כאלה על עצמנו. אנחנו משאירים את חלוקת הקומפלימנטים לאחרים. אם זה טוב - כבר יתנו לך לדעת על כך חה.. חה...

אני מתנצל מראש על הבורות שלי. הבנתי שיש לכם עוד שישה אלבומים, איך הם נשמעו?
זאת לא בורות, פשוט היינו חתומים בחברה עם הפצה מאד גרועה באירופה, ואתה מישראל - אז בכלל! יש לנו מעריצי hardcore שם שהצליחו להשיג את הדיסקים דרך האינטרנט, אבל הם די נדירים ואני ממש לא חושב שזו אשמתך שלא יכולת לשמוע חומר שלנו, בגלל ההפצה הגרועה.

Ok, למה שלא תיתן לנו סקירה קצרה על עבר הלהקה, וגם תעדכן אותנו בכלל לגבי Tourniquet.
למה לא. Tourniquet הוקמה לפני עשר שנים בלוס-אנג'לס ו-"..Microscopic" הוא למעשה האלבום העשירי שלנו. היו לנו שבעה אלבומי סטודיו, שני EP'S ואלבום אקוסטי. הופענו בכל רחבי ארה"ב וגם בדרום אמריקה. היינו באירופה כמה פעמים, בעיקר בדנמרק גרמניה והולנד, ואנחנו מתכננים לשוב פעם נוספת לקראת סתיו 2000, כשלאנשים יהיה כבר יותר מושג מי אנחנו.

קראתי שחלק מהמעריצים שלכם ממש פנאטיים ויש מתוכם כאלה שיסעו או יטוסו אפילו ימים שלמים רק כדי לראות הופעה שלכם?!
כן, זה נכון. בדרך-כלל אחרי ההופעה אנחנו יוצאים ומדברים עם הקהל, חותמים והכל, והכי חשוב מעניקים חולצות חינם למי שהגיע מהמקום הכי רחוק חה.. חה... חלקם נוהגים ארבע-עשרה שעות כדי להגיע למופע!

סחתיין על ההשקעה והמסירות. מה יש במופע שכל-כך מקסים אנשים?!
(נקרע מצחוק) אני מתאר לעצמי שתצטרך לשאול אותם, וכולי תקווה שהם יאמרו שזה היה שווה! ושתדע לך שזה לא צחוק, חלק באמת קונים כרטיס טיסה, עולים על מטוס, ומגיעים להופעה!

אני מסיר את הכובע! יש בתכנון איזה שהוא סיבוב אירופאי?
אני חושב שבסביבות ספטמבר נגיע שוב להופיע באירופה, והפעם אני מקווה שנגיע להרבה מקומות חדשים שעוד לא דרכנו בהם!

ארץ-הקודש עומדת במסלול הריחוף שלכם?
חה.. חה.. אנחנו נתמוגג מנחת אם נשמע על יזם המוכן לקחת את זה עליו! מאד מאד נשמח להגיע. רק כדי להבהיר, אנחנו לא מסוג הלהקות שלא רוצות לנגן במקומות מסוימים. הארץ שלכם יפהפייה, ויש בה הרבה פיסות הסטוריה וגיאוגרפיה נהדרות - בהחלט נשמח להגיע!

תודה רבה, אני באמת גאה לגור כאן!!
יהיה פנטסטי להגיע, רק צריך איש promotion עצבני וקידום נכון של המופע ואז - הלהקה בדרכה אליכם!

כולי תקווה! כמה מגזינים הכתירו אתכם כלהקה המועדפת עליהם. שישה-עשר מהסינגלים ששחררתם הגיעו למקום הראשון בתחנות הרדיו. הופעתם ב-Modern Drummer וב-Guitar Player והייתם מועמדים לאין ספור פרסים ובהתחשב בעובדה שאתם לא מפלצתיים כמו Slayer או Metallica, היקף ההכרה והפרגון שזכיתם להם, באמת מפתיעים. איך אתה מסביר את העניין?
אנחנו מאד מאושרים מכל העניין. המעריצים מגיבים כלפינו מצויין וזה נפלא שהם רואים ב-Tourniquet להקה ייחודית שכמעט כלום לא דומה לה.

מה שנכון-נכון! כששמעתי את "...Microscopic" בפעם הראשונה התרשמתי מאד, והופתעתי מאד-מכיוון שזה באמת לא דומה למשהו מוגדר.
עבורי זה קומפלימנט אדיר, תודה רבה!

אין בעד מה. רק כדי להשלים את התמונה, דע לך שהאלבום שלכם קיבל את התואר - אלבום החודש. הוא קיבל ציון גבוה וכל מי ששמע אותו במערכת העיתון טען בלהט שהוא טוב מאד!!
תודה רבה.. !! (נבוך..)

הבנתי שהיה לכם איזשהוא קטע ב-MTV שהציג את ההתעללות בחיות באור שונה, במה בדיוק מדובר?
באלבום הראשון שלנו מ-1990 שנקרא "Stop The Bleeding", ובהתחשב בעובדהשבמהלך חיי ראיתי יותר מפעם אחת ויותר מצורה אחת של התעללות בחיות וזה מאד הפריע לי, כתבתי שיר שנקרא "The Art Of Suffering", המדבר על הצד התנכ"י של העניין ועל זה שאלוהים דואג לחיות ואוהב אותן, ועל כמה אנחנו- בני האדם, התרחקנו מהנושא ולצערי ההתעללות בבעלי-חיים הפכה לנורמה, וגם היום, עשר שנים מאוחר יותר, אנחנו עדיין מנסים להסביר ולהפיץ את העניין ולגרום לאנשים להיות מודעים למה שקורה סביבם. הוצאנו לשיר הזה גם קליפ ששודר ב-MTV כמה פעמים, וזה היה קליפ קשה לצפייה. אמנם לא היה שם דם - אבל לכל מי שיש קצת רגישות לנושא, היה קשה לצפייה. קיבלנו המון תגובות בעקבות הקליפ.

אתה זה שכותב כמעט את כל מה שיש ל-Tourniquet להציע. מאיפה מגיעים כל הרעיונות?
אני מניח, שזה קשור לילדות שלי. גדלתי בבית שבו שני ההורים שלי הם בוגרי מגמות מוסיקה, וכתוצאה מזה מצאתי את עצמי נגרר יותר מפעם לקונצרטים ולמחזות מוסיקליים. מעבר לזה טיילתי הרבה ברחבי העולם עם הוריי, ואני ממשיך לעשות כן עד היום ובכך מעשיר את הידע המוסיקלי שלי. אתה יודע, ברחבי העולם אפשר לגלות הרבה מאד סוגים שונים ומיוחדים של מוסיקה. וכך גם גיליתי את בטהובן, שופן ומולר - המלחינים הגדולים ביותר, שעל חלק מהביצועים העכשוויים שלהם ניצח זובין מהטה - מארצך. בכל אופן בשלבי ההתבגרות המוסיקלית שלי, חיפשתי תמיד לשמוע מה שהיה הכי כבד, כמובן ש-Black Sabbath ו-Iron Maiden כיכבו גם הם.

ומה עם השפעות חדשות יותר?
יש הרבה להקות שמבחינה מוסיקלית וטקסטואלית מעניינות מאד. כן, בהחלט יש לא מעט דברים חדשים שאני אוהב.

יש לא מעט השפעות פרוגרסיביות בתיפוף שלך, נכון?
כן, נכון. כשהתבגרתי אהבתי מאד לנגן דברים של Neil Pert מ-Rush וגם Karl Palmer מ-Emerson, Lake & Palmer, וכמובן Terry Bozzio...

בטח, Terry Bozzio הוא פסיכופט אמיתי, הוא יותר גרוע מגונזו מהחבובות כשהוא מתחיל להתלהב!
חה.. חה.. כן, זה מאד נכון! חה.. חה...

למדת תופים או שלימדת את עצמך במהלך הזמן?
לימדתי את עצמי הכל. אין לי מושג מאיזה כיוון אמורים לקרוא תווים. יש לי גם דרך מוזרה ביותר לכתוב את החומר - אני מצייר קווים ונקודות, זה לא יאמר כלום לאף-אחד, אבל אני יודע לקרוא את זה, גם כל המוסיקה כמעט תמיד מוכנה לי בראש עוד לפני שאני לוקח גיטרה ומקליט אותה. למעשה הרבה מהרעיונות למוסיקה אני שואב מהפרפרים שאני אוסף מכל הגלובוס, ואת זה אני עושה מאז שהייתי ילד ובעקבות ההובי הלא-שיגרתי הזה יצא לי לבקר בלא מעט מדינות מוזרות כדוגמת מלזיה ופפואה ניו-גינאה, ושם בג'ונגלים אתה שומע את כל סוגי הקולות: קופים, תוכים, וחרקים ליליים, ומכל זה אני שואב די הרבה רעיונות למוסיקה.

Ok.. מהקופים אתה אומר.. רק שתדע לך שאני הולך לכתוב את זה.. בכל אופן, אם אתה כותב מוסיקה בצורה מוזרה כל-כך, איך אתה מצליח להעביר אותה לחבריך ללהקה ל-Luke ול-Aaron?
כשאנחנו מתיישבים על המוסיקה, הכל בעיקרון כבר גמור, מה גם ש-Aaron הוא נגן גיטרה בחסד עליון ולכן העבודה שלי בלהעביר לו את הרעיו-נות שלי, היא הרבה יותר קלה ממה שנראה, ומשם אנחנו ממשיכים ומקליטים את זה על קסטה רגילה לחלוטין. אנחנו לא מבזבזים זמן על דמואים או דברים מהסוג הזה, מכיוון שבכל מקרה אף אחד לא ישמע את זה אלא את התוצאה הסופית - האלבום. אבל, אנחנו כמובן עושים חזרות וכשכל קטעי הגיטרה גמורים אני מתיישב ומוסיף את התופים.

מגוון הקולות האנושיים שמככבים ב-"...Microscopic" הוא הרבה מעבר למגוון. נורא עניין אותי לדעת מי תורם מה, ואיך חלוקת הקולות המטורפת הזאת מתבצעת.
כל מה שקשור לשירה בסיסית היא נעשית על-ידי Luke. בפעם הראשונה ששמעתי אותו שר כמעט עף לי הראש!! הוא מסוגל לשיר, חלק ונקי, הרמוניות בשלושה חלקים, ומשם ישר לגרגור חולני - מגוון קולות מצוין ונרחב ביותר, ומדי פעם Aaron מצטרף בצעקות - בייחוד במעברים. כל מה שאתה צריך לזכור זה שהם לא נותנים לי אפילו להתקרב למרחק של פחות משבעה מטרים מהמיקרופון...

אולי הם פוחדים שתישמע כמו הבבונים הנחמדים ההם שאתה מושפע מהם כל-כך...
כן.. אולי.. אני מקווה שלא חה.. חה...

המוסיקה שלכם מתוארת כפגישה בין בטהובן לפרנקנשטיין ובהחלט לא הייתי יכול להגדיר את זה טוב יותר! מה הם הדברים אתם מאזינים להם כדי להגיע לרמה הזאת של טירוף ויצירתיות, וממה בעיקר אתם מושפעים?
אני חושב ששני העקרונות העיקריים המנחים אותנו בכתיבה הם : א. חלק מהאנשים מאמינים שאם מוסיקה היא מלודית, היא לא יכולה להיות כבדה, ועבורנו זה בהחלט לא נכון. חלק גדול מהמוסיקה הכבדה ביותר הוא מלודי להחריד ואחת הדוגמאות העיקריות לעניין הזה הוא Bach, שכבר לפני שלוש-מאות שנה כתב פוגות וסימפוניות מטורפות ומאד לא-מקובלות, ואפילו נתקל בתגובות של אנשים שטענו שמה שהוא עושה מרושע, ורק היום מבינים את הגאונות שהיתה לו בכתיבה. יש להקות מעודכנות יותר כמו Carcass שמה שהן עושות הוא אמנם כבד אבל גם מלודי מאד.

אני מתאר לעצמי שאתה מתכוון בעיקר לכיוון המסחרי יותר שלהם, "Swan Song" ואילך?
כן, ויש עוד המון להקות השייכות לקטגוריה הזאת-דוגמא טובה תהיה Iron Maiden, עם המון הרמוניות של גיטרה ושירה חלקה ומלודית.

נכון מאד, למרות ששני האחרונים ממש לא משהו, בלשון המעטה...
לא יצא לי לשמוע את החומר העכשווי שלהם.

אל תטרח, ה-"X- Factor" עדיין סביר פלוס, אבל הבושה מתגלה לעיני-כל ב-"Virtual XI" האיו והנורא. אין לי מושג מה קרה להם, החבר'ה שם כנראה התחרפנו לגמרי. אני מאד מקווה שברוס יאזן אותם קצת..
כן, החומר האיכותי ביותר שלהם מופיע ב-"Powerslave". אז לסיכום הנקודה הראשונה - החומר שאנחנו מנגנים הוא מלודי, זה לפני הכל. הנקודה השניה: אנחנו אוהבים כמעט את כל סוגי הסאונד, מסאונד נקי ונעים עד למשהו ממש מלוכלך ולא קליט. לרוב, אנשים מתייחסים לזה כך שהם מגדירים את זה בתור קיצוני. בשבילנו הקיצוניות מתבטאת בקצה גבול היכולת של הגיוון בסאונד ובמקצבים.

איך היה לעבוד עם מפיק גדול כמו Bill Metoyer (הפיק את Slayer הראשונים-נ.ש.)?
ביל עבד אתנו כבר על שישה אלבומים והוא חבר טוב שלנו ומפיק נהדר. הייחוד בלעבוד אתו מתבטא בגישה שלו להפקה. יש לא מעט מפיקים המגיעים ואומרים ללהקה איך לדעתם היא צריכה להשמע, אבל ביל נותן לנו להתבטא איך שלנו נוח, הוא גורם ל-Tourniquet להשמע בדיוק כמו ש-Tourniquet צריכה להשמע!

איזה אלבום של Tourniquet הכי עושה לך את זה?
אני מצטער להגיד, אבל אני באמת לא יכול לבחור אחד. לכל אחד ואחד מהם יש את הזמן שלו. ברור שעכשיו אנחנו מקרקרים הרבה מסביב ל-"...Microscopic", אז נכון לעכשיו הוא הילד החביב עלי חה.. חה...
בני כמה אתם?
אנשים לא מאמינים לי - אבל אני בן שלושים ותשע, ואין למה שאני עושה שום קשר לגיל מכיוון שתמיד אוהב צלילים כבדים ומלודיות יפות מפני שזאת מוסיקה. זה לא זה או ההוא, מוסיקה זה הכל.

אני מאד מבין למה אתה מתכוון, בשבילי אין טעם לחיים בלי מוסיקה.
בדיוק!! יכול מאד להיות שכשאהיה בן שישים, אני אפילו לא אשים לב ועדיין אנגן דברים מהסוג הזה, כי זה לא הקטע של להיות בלהקת מטאל אלא לגלות צלילים חדשים כל הזמן. בכל-אופן Aaron בן עשרים ושבע או עשרים ושמונה וגם Luke באותו הגיל, ובגלל שאני המתופף אין לי ברירה אלא להשאר בכושר חה.. חה...

חבל ש-Vinnie Paul מ-Pantera לא שומע את השיחה שלנו, אולי הוא היה תופס קצת מוטיבציה ומשיל מעליו טון או שניים... לא נורא. איזה חומר אתם יותר נהנים לנגן בהופעות, החומר הראשוני מ-"Stop The Bleeding"/"Psycho Surgery" או מהחדשים יותר?
אני חושב שכמעט תמיד יותר מעניין לנגן חומר חדש, כי כך אתה יכול לראות איך הדברים האלה 'יושבים' בהופעה וגם לקבל פידבק מהקהל לגבי החידושים שללהקה יש להציע.

אז בעיקר דברים חדשים?
כרגע כן. אבל כשאנחנו מופיעים באופן מסודר אז אנחנו מנגנים חומר מכל האלבומים שלנו. אישית, אחד הדברים השנואים עלי ביותר הוא להגיע לקונצרט של להקה שחיכיתי הרבה זמן לראות - וכל מה שהם עושים הוא לנסות לדחוף כמה שיותר חומר מהאלבום החדש שלהם. אז גם מתוך כבוד למעריצים הותיקים אנחנו מנגנים מכל עשרת האלבומים שלנו, וכמובן שאנחנו לא ברוס ספרינגסטין שנותן ארבע שעות של מופע, ולכן אנחנו כבר יודעים לאילו שירים יש את התגובה המקסימלית ואותם אנחנו מנגנים, בצירוף גיוונים פה ושם.

מה האורך הממוצע של הופעה?
בדרך-כלל בין חמישים לשישים דקות.

זה די קצר לא?
תראה , אנחנו תמיד או בסיבוב הופעות, או בפסטיבלים, או שיש סיבה זו או אחרת. מעבר לזה כשאתה מנגן בצורה כל-כך אינטנסיבית יותר משעה.. נו.. אתה יודע.. (מתפ־חלצים מרוב עייפות?-נ.ש.) אם היינו להקת פופ או משהו רגוע יותר אז אפשר להבין סט הופעה ארוך, אבל מדובר כאן ב-Tourniquet!!

רק באלבום הזה חתמתם עם Metal Blade נכון?
כן.

ואתה חושב שבעליית המדרגה הזאת ההפצה תשתפר?
ההפצה כבר טובה בערך פי מאה! לפחות באירופה. גם בארה"ב הענין משתפר מאד. אנחנו מאד מרוצים מכל הענין ומאד אופטימיים לגבי זה.

האם Metal Blade מתכננים לכם אי-אילו הוצאות מחודשות של אלבומים מהעבר?
זאת שאלה מצוינת. אני באמת עדיין לא יודע, צריך לראות איך האלבום הזה ימכור ואיך העניינים יתגלגלו מכאן ואילך.

במה אתם עובדים מחוץ ללהקה?
אני הבעלים של חברת אלקטרוניקה. Luke עובד עם חברת חולצות, ו-Aaron עובד במשרד של חברת-הובלות. אבל כמובן שהלהקה נשארת בחשיבות ראשונה במעלה וגם די חשובה העובדה שה-merchandising שלנו נשאר בבעלותנו ובשליטתנו, אתה יודע, חולצות, כובעים, קסטות וידאו, דברים מהסוג הזה. היתרון האמיתי של עבודה מהצד הוא שגם אם לא הופעת מספיק באותו החודש אתה עדיין יכול להרשות לעצמך לחיות כמו בן-אדם. מעבר לזה שלושתנו ביחד כבר כמעט שש שנים וכמעט ולא היה לנו אפילו ויכוח אחד ראוי לאזכור! ממש שוררים יחסי-כבוד מוחלטים בינינו.

טד, המון תודה ואני מאחל לכם המון הצלחה עם האלבום החדש והמצוין- "Microscopic View Of Telescopic Realm"

ניר שילוני

LADIES AND GENTLEMEN. INTRODUCING... KWIRK HAMMETT

MH, בדרכו לברלין במהלך "S&M", סדרה של הופעות בשיתוף עם תזמורת, כדי לגלות מה מסתתר מתחת לתדמית הראוותנית של הגיטריסט של Metallica. ובשביל מישהו שישן שעתיים בערך, Kirk Hammett לא נראה כל כך רע. יושב על קצה הספה, לוגם מים מינרלים, מבקש הגיטריסט בנימוס אם יש אספירין.

בערב הקודם, Metallica ניגנו עם ה-Berliner Symphoniker ב-Velodrom בברלין, בניצוחו ובארגונו של זוכה פרס האקדמיה Michael Kamen. זו היתה הופעת מרתון שארכה שעתיים. בעקבות ההופעה ולכבוד שיתוף הפעולה המנצח, נערכה מסיבה להמון העיתונאים האירופאיים, לצלמים ולצוות של סיבוב ההופעות שהגיע כדי להשתתף במפגן החד פעמי הזה, שנערך ב-Palais Am Festungsbraben (היטלר השתמש באולם הריקודים של הבניין המשופץ הזה כדי להעניק מדליות לקצינים שלו). האלכוהול זרם חופשי עד שנגמר בחמש לפנות בוקר בתצוגה של התפרקות שאננה. כל ארבעת חברי להקת Metallica נראו שתויים, והיו פטפטניים במיוחד. כתוצאה מכך, בבוקר שלמחרת, במלון Four Seasons, אחת מלהקות ה-metal החשובות בעולם, היתה כנראה גם הלהקה עם הכי הרבה hangover בעולם. אבל בעשר בבוקר, התייצב לו Kirk Hammet, והוא בהחלט נראה נפלא.

James Hetfield הזמר וכותב השירים, הוא ה-Jean Paul Gautier של ה-metal. הוא נשוי ויש לו ילדה, והוא אוהב חופשות צייד ברחבי ארגנטינה, לחוסר מזלם של בעלי החיים הנמצאים בטווח הרובה שלו. הוא אוהב לרכב על Harley Davidson ויש לו כלב שנקרא דיסקו. זה כמעט כל מה שידוע לנו עליו.

המתופף Lars Ulrich נולד בדנמרק. היה אלוף טניס, נשוי עם ילד, יש לו אוסף חפצי אמנות יקרים ומקפיאי מוח, שמח מעצם היותו מפורסם, מבלה עם השחקן שון פן, משתתף בארועי צלילה ואוהב לדבר (בייחוד על עצמו).

האחרון שהגיע הוא הבסיסט Jason Newsted. מנומס ומציאותי, שחי בצלו של האיש המקורי Cliff Burton, על תקופתו המוקדמת ב-Metallica. אבל חוץ מזה הוא אוהב את Sepultura ,Buddy Guy ואוהב להקליט באולפן הביתי שלו. יש לו שני כלבים Kobbie ו-Kaya, והחלק המזעזע ביותר - הוא עדיין אוהב metal, מה שמחזיר אותנו ל-Kirk. וירטואוז הגיטרה המנומס, שמדבר ברכות... הוא למד גיטרה אצל Joe Satriani, התחיל את הקריירה המוסיקלית שלו ב-Exodus. הוא נשוי בפעם השניה. אוהב סרטי אימה ומגוון חפצים, יש לו כלבה בשם Darla, מנגן הרבה בגיטרה שלו ומתלבש בטוב טעם. אז בואו נסיר את כל העטיפות ונגלה מי נמצא באמת מתחתן.

איך קיבלת את הכינוי הזה 'Kwirk' Hammet?

צוחק: "אני לא יודע. תשאלי את Jason. החבר'ה האלה רואים אותי כמוזר, כבלתי צפוי, מכיוון שאני מוכן לנסות דברים, שהם מהססים לנסות. ואני לא מדבר פה רק על סמים בשעות הפנאי (צוחק). יש לי המון עיסוקים שהבחורים האלה יראו כמוזרים. מה שלא יהיה, במשך השנים הם למדו לצפות לדברים כאלה. אני מניח שגם מצבי הרוח שלי הם בלתי צפויים. אני רק מתחיל להבין שיכול להיות שאני דו-קוטבי, זה כשיש לך מצבי רוח מרוממים במיוחד מצד אחד ומצבי רוח דכאוניים במיוחד מצד שני. בעיקרון אני פשוט אדםביישן ותמיד הייתי מתבודד, במידה מסוימת. אני נהנה מהבדידות שלי, ואני מניח שאלה הם חלק מהדברים שהופכים אותי למוזר.

בערך בתקופה ש-"Load" יצא, היתה מן טרנספורמציה מ-Kirk הישן לחדש. מה קרה לך?

"פשוט התחלתי לשתף את העולם (צוחק). הרבה מזה קשור לעובדה שהתחלתי לבלות הרבה זמן בעיר, בסן-פרנסיסקו, התחברתי עם המון אנשים חדשים שהיו אמנים ומוסיקאים. ואני מניח שהם השפיעו עלי גם אסתטית. בנוסף, הייתי גם עייף מהתדמית שאנשים השליכו עלינו. הייתי עייף מכך שהסתכלו על הלהקה בצורה מסוימת, אז ביטאתי את המחשבות שלי לפני האחרים ובהיקף כזה שזה הוגבר על ידם, מכיוון שהם הסכימו והלכו אחרי"

נראה כאילו רצית לצאת לחופשי מהסטריאוטיפ של האיש בשחור.

"באמת רציתי. זה הפך להיות מיותר עבורי. רציתי לשבור את כל הסטריאוטיפ של ה-heavy metal, מכיוון שהייתי עייף מזה. בעיניי Lars ו-James זה התקבל על הדעת פחות או יותר, אבל זה לא התקבל על הדעת בעיני Jason. הוא עדיין כועס כאשר אנחנו מציעים הצעה שלא משתלבת במנטליות של ה-metal. אני מניח שהשורה התחתונה היא שמגיע לנו יותר חופש. רציתי שתהיה לי היכולת לעשות ולומר מה שאני רוצה. אם לא היינו עושים כך הייתי מתחיל ממש להשתעמם מהכל והייתי הרבה פחות מאושר. בעיקרון אני יכול להגיד אותו הדבר גם לגבי Lars, יש לו מחשבות דומות בנושא. תמיד היינו שונים בצד המוסיקלי, אז למה אנחנו לא יכולים להיות שונים גם ויזואלית? זה הגיוני לחלוטין."

אתה ו-Lars דומים - שניכם רוצים לבטא את האישיות שלכם יותר.

"Lars ואני מאד דומים, ואנחנו מאד מאד קרובים. אני חושב שאני פתוח אליו יותר משאר חברי הלהקה וזה תמיד היה כך. כשהצטרפתי ללהקה Lars היה הראשון שנקשרתי אליו, אז זה היה מאד קל עבורי להגיד, 'היי, בן אדם, זה מה שאני וזה מה שאני חושב' והוא פשוט זרם עם זה.

Lars אוהב להתרועע עם שחקנים, האם יש עולם אחר שאתה נמצא בו?

"כן, די הרבה. הפכתי לאדם הרבה יותר פרטי בשנתיים האחרונות. Lars ממש בענין של התרועעות עם אנשים מפורסמים, ואין כאן שום דבר רע. כל העולם הפרטי שלי מסתכם ברדיפה אחרי החלטיות, או בניסיון למצוא זמן לרדיפה אחרי עניינים שיש לי בימים אלה, שהם בעיקרון הרבה קריאה וצפייה הסרטים. ישנם שני סוגי ספרות בולטים שהיו די קבועים בשנים האחרונות, והם בעקרון רומנים של אימה והרבה פילוסופיה מזרחית. תאמינו או לא, החשיבה המזרחית נותנת לי דרך להתמודד עם המצב שאני נמצא בו... אני מבין שאני מבלה המון זמן בלשאול את עצמי למה החיים שלי הם כמו שהם. ואיך אני יכול לשים הכל בפרספקטיבה? החשיבה המזרחית עוסקת בהרבה מהשאלות הבסיסיות, וזה ממש הגיוני בעיני."

מה הן התשובות שאתה מחפש?

"פשוט - למה אני כאן, ולמה אני עושה את הדברים שאני עושה. למה אנשים מגיבים למוסיקה וללהקה בצורה שהם מגיבים? למה דווקא אנחנו? אני חושב שזה משהו שכולם שואלים את עצמם בנקודה כלשהי. חוץ מזה, זה מעניק לי שלווה פנימית, לפעמים אני מרגיש כבול מזה. המון פעמים כשאני יוצא לבד או עם הלהקה, אני רואה את התגובות של האנשים אליי וזה מחזיר אותי לאותה שאלה- למה? אני מוצא את עצמי מבודד בגלל זה. אני חושב שאני צריך ללכת לתרפיסט או משהו כזה... יותר מזה, אני מנגן המון בגיטרה, מתרועע עם בני משפחתי, משתדל לשמור על הגזרה, מכיוון שאני שותה כל הזמן, אז אני מנסה לאזן את זה עם המון התעמלות, ובעקרון אני עושה דברים מסביב לבית. מאז שהתחתנתי הפכתי לבחור ביתי. דברים נוספים שאני מתעניין בהם הם אמנות והסטוריה, ואני מוצא את עצמי מתעניין בדברים שמעולם לא התעניינתי בהם כשהייתי צעיר יותר. היום מכוניות מעניינות אותי יותר מאי פעם, אני מוצא את עצמי מזיל ריר על מכוניות מסוימות, וזה מדהים. אני מתחיל להכנס לנגרות

PIX: MICK HUTSON

ולבנייה. תמיד התעניינתי בארכיטקטורה, ארכיטקטורה לשמה, האספקט העיצובי. עכשיו אני מתעניין גם בצד של הבנייה עצמה."

השקעת המון אנרגיה בלהקה, כך שבוודאי הקרבת המון במשך הזמן. האם הנישואין הראשונים שלך היו קורבן כזה?

"אני יכול לומר בבטחה שהקרבתי מערכות יחסים. זאת אומרת, בטוח שללהקה היתה השפעה על איך שהתנהלו מערכות היחסים שלי, מכיוון שהקרבתי המון מזמני ללהקה, בסיבובי הופעות, הקלטות... אני חושב שזה בהחלט השפיע על הנישואין הראשונים שלי. במבט לאחור אני לא חושב שהייתי צריך להתחתן - לא הייתי מוכן רגשית באותו זמן. פשוט השלכתי את התסכול של חוסר ההצלחה על מערכות היחסים שלי. כשהקלטנו את האלבום "השחור", קרה כך ששני בחורים נוספים עברו אותו דבר. הבנתי שהלהקה היא אחד מהיסודות האמיתיים היחידים שיש לי בחיים. יש לי פשוט מערכת יחסים של שנאה/אהבה עם הפרסום, אבל אני בהחלט מתעניין בלהקה ובדברים שאחריהם עומדת הלהקה והמוסיקה. אני מניח שהקורבן הגדול ביותר הוא הזמן שיכולתי לבלות עם המשפחה שלי, עם אהוביי. בימים אלה חשוב למצוא את האיזון או שתמצא את עצמך כל הזמן שואל - להקה או מערכות יחסים?

מי היה האדם שהשפיע הכי הרבה על חייך?

"זו שאלה קשה כי חיי המשפחה שלי היו ממש דפוקים. ההורים שלי לא נפרדו עד שהייתי בגיל העשרה, אבל אבא שלי לא היה הרבה בבית כשהייתי ילד. הוא היה יורד-ים, סוחר, מה שאומר שהוא היה צריך להפליג לארצות אחרות למשך שישה חודשים כל פעם ואני עכשיו מבין שלא היתה לי הרבה הדרכה גברית בחיי. בעיקרון אמא שלי גידלה אותי, אז אני יכול לומר שבמהלך שנים מעצבות אלה, הייתי מתייעץ איתה. גם החבר'ה בלהקה השפיעו עליי רבות, מכיוון שכולנו למדנו את החיים ביחד, או לפחות התבגרנו באותו זמן. אני חושב שצפינו אחד בשני, התבוננו והשפענו אחד על השני בצורה לא מודעת כמו גם במוסיקה. אמא שלי השפיעה עליי רבות ואחריה Lars, James, Cliff ו-Jason כמו גם Peter Mensch ו-Cliff Burnstein (ההנהלה של Metallica), הם החדירו בי הרבה אתיקה מקצועית."

איך היית בשנות העשרים לחייך?

"רוב הזמן הייתי שיכור. אני לא זוכר הרבה מזה. אנשים אומרים 'היי, בן אדם, זוכר שעשינו את זה, או את זה?' ואני בפשטות עונה - לא! פשוט דחיתי את הבגרות שלי עד גיל עשרים ותשע-שלושים, כשהאטתי את הקצב והפסקתי לחיות את חיי ה-rock-n-roll והפסקתי לחקור את החיים. כשהייתי בשנות העשרים לחיי לא לקחתי בחשבון את העתיד בכלל. הייתי אדם של "מהיום למחר", פשוט ציפיתי לענין הבא. בהחלט מצאתי את עצמי עם בעיית שתייה בסיומו של סיבוב ההופעות של "And Justice For All...", זו היתה הפעם הראשונה שעצרנו את סיבוב ההופעות ובמשך שלושה חודשים עדיין חגגתי כאילו אני עדיין בסיבוב הופעות. הגעתי לנקודה שבה לא יכולתי לקום מהספה מכיוון שהייתי מתעורר, אוכל משהו ומייד שותה שמפניה. הייתי חייב להפסיק עם זה כשהרופא אמר שהכבד שלי לא מתפקד כמו שצריך ועוד כמה חלקים פנימיים נדפקו קצת, ואם אני לא אפסיק אני אגרום לעצמי נזק. הרבה מזה היה בגלל העובדה ששתיתי הרבה שמפניה, וודקה, וויסקי ולקחתי הרבה סמים."

איך הסמים נכנסו לחייך?

"הם תמיד היו שם. אני מסן-פרנסיסקו (צוחק). אני מודע לסמים מאז שהייתי ילד קטן. הייתי רואה היפים ברחוב, ותמיד שאלתי את אמא שלי, מה יש להם - הם צובעים את הפנים שלהם, הולכים בלי נעליים ורוקדים בכל מקום. היא אמרה שהם משתמשים בסמים ואז חשבתי, 'וואו, הם נראים כאילו הם נהנים מאד. מעולם לא ממש חיברתי סמים עם משהו רע. תמיד ידעתי שזה רע לבריאות, אבל זהו הסיכון שאתה לוקח. הסמים היו סביבי מאז שאני זוכר את עצמי ותמיד נעזרנו בהם".

אתה מדבר רק על קוק וספיד?

"לא ספיד. אבל חוץ מזה כמעט הכל. אני זוכר ש-Cliff (Burton) היה לוקח אסיד והיה בא אלי ואומר 'לקחתי אסיד, אבל אל תספר לחבר'ה'. הוא היה עושה זאת כל הזמן. הייתי מגיע לאחורי הבמה והוא היה אומר 'בן אדם, זו היתה הופעה גדולה'. ואני הייתי שואל למה והוא היה עונה שהוא היה מסטול. גרתי איתו והוא באופן קבוע הפתיע אותי. הוא היה לגמרי בתוך זה, למעשה הוא זה שגרם לי להתחיל שוב לעשן גראס, אחרי שהפסקתי במשך חמש שנים. זה פשוט מה שהוא היה, רודף ריגושים אמיתי."

למה Cliff לא רצה ש-James ו-Lars ידעו שהוא לוקח אסיד?

"מעולם לא הבנתי למה. הוא תמיד היה עושה פטריות. הוא היה מטורף. הוא התוודה בפני על כל הדברים הללו, ואז היה אומר, 'אל תספר לשאר החבר'ה'. אני מניח שהוא ידע שאני לעולם לא אשפוט אותו בגלל זה, בניגוד לשאר החבר'ה".

ישנן שמועות המספרות שאתה אוהב קצת S&M ...

"איך אנשים מקבלים את המידע הזה? (צוחק) זה מחזיר אותי למה שאמרתי קודם. אני פשוט פתוח להרבה דברים, ואני מסן-פרנסיסקו. ישנו כינוי לעיר הזו "Sodom By The Bay".

אתה בכלל מבלה במועדונים?

"אתם מתכוונים - מועדוני סקס? יש מקום חדש בסן-פרנסיסקו שבו אתה יכול להעמיד את עצמך למכירה פומבית, עבור מה שהמרבה במחיר רוצה לעשות איתך. זה דבר מדהים. יש גם מקום אחר שאליו אפשר להיכנס רק כזוג פלוס אחד וזה בעיקרון כמו סוחף נשים, מקום של אורגיות משולשות שבו אתה יכול לבוא ולעשות הסכמים עם חבורות אחרות המעונינות בכך. לא הייתי שם אבל זה רק נפתח. יש מקום בסן-פרנסיסקו שנקרא Bondage, מקום שהלכתי אליו הרבה, וזה היה כיף עד שזה הפך להיות מדי פופולרי ויכולת לראות בחורים במשקל של מאתיים קילו דחוסים בתוך מכנסי עור שמכים להם בתחת. אחרי כמה זמן החלטתי - 'אני לא אגיע לכאן יותר, בייחוד לא שיכור'."

האם זה נכון שאתה משקיע כסף בתעשיית הסרטים בסן-פרסיסקו, כדי לעזור לעושי הסרטים לשאוף ליותר?

"המון מחברי הם עושי סרטים, עושים סרטים עצמאיים, והרבה מהם מציגים לי הרבה תסריטים ורעיונות ואני מחכה ל-Blair Witch Project הבא או משהו כזה שיהיה יצירתי ויביא הצלחה כלכלית. הרבה אנשים פנו אלי ואל Les Claypool (Primus). התכוונו להתאחד כדי לעשות איזה סרט שמבוסס על העיר בה חייתי בין הגילאים שלוש עשרה-שמונה-עשרה, מקום שנקרא El Sobrante שבו גם Les גדל. הסרט הוא על שני אחים, על כל ההתנסויות והמצוקות שלהם. יש לנו מפיק ובמאי, אבל הבמאי מאד עסוק בעשיית וידאו קליפים ו-Les ואני היינו מאד עסוקים, אבל אני מקווה שנוכל לעשות זאת בקרוב. Les ואני עומדים להקים חברה באזור ה-Bay כדי שאם מישהו ירצה לעשות וידאו קליפ, ויצטרך צוות הפקה, או ירצה לעשות סרט עצמאי, הוא יוכל לעשות את זה בסן-פרנסיסקו ולא יצטרך ללכת ל-.L.A אנחנו מנסים לעשות משהו חוץ מהעבודות האמיתיות שלנו."

האם חשבת על משחק?

"אני יותר מתעניין בעשיית הסרט ולא בלהשתתף בסרט. המצלמה לא מפחידה אותי, אבל אני שונא לצפות בעצמי. כשאני צריך לצפות במשהו בשביל הלהקה, רק כדי לראות איך הוידאו נראה, זה ממש ממש קשה לי. אני רואה את עצמי ואני חושב, אלוהים, אני כזה אידיוט (צוחק) אני מניח שזה בגלל שיש לי ציפיות גבוהות מעצמי."

חזרת לאוניברסיטה לזמן מה, מה למדת?

"למדתי ג'אז מכיוון שאני אוהב את זה, לקחתי שיעורי צילום ושיעורים באתיקה. הכיתה בשעורי הצילום היתה ענקית, אז אף אחד לא שם לב אליי ושיעורי הג'אז היו מלאים בכל הג'אזרים, אז אף אחד לא תיאר לעצמו מי אני עד השבוע השני של הלימודים. בשיעורי האתיקה כולם ידעו מי אני, אבל זה היה מעניין ומאד הצלחתי. עשיתי שם חיים לא נורמלים ואפשר לומר שזה הציל אותי אחרי סיבוב ההופעות של האלבום ה"שחור". זה עזר לי לחזור לעצמי לאט לאט. כשסיימנו את סיבוב ההופעות היה לי מאד קשה להסתגל. כשאתה נמצא בסיבוב הופעות, אתה כל הזמן בתנועה קדימה ובתנופה ויום אחד אחרי, אתה נעצר, אבל הנשמה והגוף ממשיכים לנוע. בעבר הייתי מתמודד עם זה על-ידי שתייה. זה מה שקרה לי אחרי הסיבוב של "...And Justice For All" ".

מה גרם לך לבחור בלימודי אתיקה?

"אני קצת פיליפיני והתעניינתי קצת בפיליפינים, מי הם ומה הם, מכיוון שלא היה לי זמן לחקור את זה. לא הייתי הרבה ליד הקרובים שלי, מעולם לא שמעתי אותם. היו לי שאלות בנוגע לרקע האתני שלי ולמדתי הרבה על הדרך בה הפיליפינים הטמיעו את עצמם בתוך החברה המערבית - זה היה מאד מעניין. חוץ מזה הייתי בן-תערובת היחיד בכיתה (צוחק)."

לדעת הרבה מהמעריצים, אתה נמצא עכשיו בשלב שונה בחייך. מה אתה רואה כשאתה מביט לתוך עיניהם של הילדים האלה, הלובשים חולצות של "Metal Up Your Ass" ?

"כשאני עולה על הבמה, אני ממש שקוע בתוך העשייה של הרגע. כשאני מנגן "Battery" ואני רואה את הבחור עם חולצת ה-"Metal Up Your Ass" - אני שם. אני נמצא באותו מקום שהוא נמצא. אני שם כדי לספק את המוסיקה הטובה ביותר שאני יכול, כדי ל"פוצץ" את כולם עם הגיטרה שלי."

אתה עדיין יכול למצוא קשר עם המעריצים?

"בהחלט כן, מכיוון שאני עדיין מתרגש מהמוסיקה בכל עוצמתה. ובניגוד לכל מה ששאר חברי הלהקה אמרו בעבר, אני לא מתעייף מלנגן את השירים שלנו. מכיוון שאני נגן הגיטרה המוביל, זה נותן לי את ההזדמנות למלא חורים, לשנות סולו פה ושם, או מה שאני רוצה. אני מניח שזה נותן לי יותר חופש מאשר ל-Jason שצריך לדבוק באותם חלקי בס מכיוון שהוא חייב להשאר באותו קו עם Lars.

אולי אחרי שמונה חודשים של נגינת "Seek And Destroy", שאותו ניגנו בכל סיבוב הופעות מאז 1983, אולי זה יכול לעלות לי על העצבים, אבל אז הדבר הנוסף שזה מביא אותי אליו הוא הצד היצירתי שבתוכי ואז אני מתחיל לעשות ניסויים. מתחיל להמאס לי מזה. אתמול הרגשתי שנמאס לי מהכל. אבל לנגן עם התזמורת הסימפונית זה ממש דבר מדהים. אני לא יודע איך נוכל לחזור ולנגן רק עם ארבעה כלי נגינה. אני חושב שאני אלך ללמוד חלק מהקטעים הסימפוניים ואתחיל לנגן אותם על הבמה."

בגיליון האחרון של !So What, (מגזין מועדון המעריצים הרשמי של Metallica), ישנם תמונות של James Hetfield פושט עורו של צבי ומתכונן לחתוך את הקרניים. איך אתה מרגיש כשאתה רואה תמונה כזאת?

"אני צמחוני, אבל לא בגלל שאני אוהב בעלי חיים, אני כזה מכיוון שאני חושב שאכילת בעלי-חיים מזיקה לבריאות. זה לא משפיע עלי בכלל ויש לי אפילו הרבה פוחלצים בבית. יש לי כבש עם שני ראשים מתחילת המאה ה- 20. יש לי גם עובר של חזיר עם שני ראשים בצנצנת ויש לו שלוש עיניים. אני חושב שיש לי אותה כמות של פוחלצים כמו שיש ל-James בבית. יש לי ערפדים, לטאות, נחשים בצנצנת, כל מני דברים. אני יודע ש-James ואני יודעים איזה מן בן אדם הוא, ואני יודע שהוא נהנה מזה מאד מאד. זה לא מפריע לי ומעולם לא הפריע. זה פשוט אחד התחביבים שלו. אם זה מה שמחזיר לו את חדוות הנעורים, או מה שעוזר לו למלא את הצרכים שלו, שיהיה לו לבריאות. כל עוד אלה לא בני אדם, זה בסדר."

ולסיום, איך תענה על השאלות הקיומיות שלך?

"אני לא יודע, אני מנסה למצוא תשובות. אני פשוט תוהה איך דברים קשורים זה בזה. אני תוהה למה אני כל כך בר מזל שנמצא במקום בו אני יכול להביא כל כך הרבה שמחה לאנשים, ועוד מעריכים אותי בגלל זה. אני שואל את עצמי שוב ושוב, למה אני? אני לא יודע. אולי זה משהו כמו קארמה. אולי בחיים הקודמים, לבד או ביחד, עשינו משהו כל כך טוב, שהפך את החיים האלה לכל כך טובים. הלוואי שיכולתי לדעת מה זה היה."

TRANSPORT LEAGUE

THE AGE OF PANIC

At The Gates, Dark Tranquillity, Naglfar ו-Dead Silent Slumber הן רק חלק פצפון מסצנת המטאל השוודית, ואני מניח שלא אחדש לרובכם כלום אם אכריז עליה רשמית כאחת החזקות והמרשימות בעולם המטאלי הסובב את רובנו. המשותף לארבעת הלהקות הללו ובכלל לרוב הלהקות יוצאות שוודיה, הוא הדמיון הרב ל-At The Gates האלמותיים ובכלל הסאונד והכיוון המוסיקלי של רובן ממש דומים. Transport League בהחלט יכולים להסתובב כטווסים בארץ-מולדתם (הלוא היא שוודיה..) ולומר שהם, ולמיטב ידיעתי רק הם, מנגנים hardcore חסר השפעות גיאוגרפיות אלה או אחרות. למרות שאני מכה על חטא ומודה שלא התרסקתי מהדיסק החדש שלהם "Satanic Panic", מגיע לחבר'ה האלה הרבה respect מכיוון שמה שהם עושים ב-hardcore הוא הוא הדבר האמיתי. היו לי אי-אילו קושיות לסולנם טוני (שבניגוד לדיסק התגלה כבחור לבבי במיוחד וגם כאב מסור וחסר-מעצורים, כפי שתבינו במהלך הראיון..) וקיבלתי את התשובות שחיפשתי כל-כך!!

היי טוני, מה שלומך?
מצוין תודה, ואתה?

לא יכול להיות טוב יותר! ספר לי קצת מה קורה אתכם בימים אלה, אחרי שיצא האלבום החדש שלכם "Satanic Panic", ובכלל תן לקוראים קצת רקע לגבי Transport League.
ייסדתי את Transport League ב-1994 מכיוון שהיו הרבה רעיונות שרציתי ליישם שלא התאימו ללהקה האחרת שלי באותה תקופה - B-Thong. רציתי יותר גרוביות במוסיקה שעשיתי, אבל החבר'ה לא רצו ללכת בכיוון הזה. היו לי המון רעיונות לא מנוצלים והחלטתי שיהיה מאד נכון עבורי להקים פרוייקט צדדי ולייישם אותם שם. היינו שלושה אנשים בהתחלה, אני על השירה והגיטרה, בסיסט ומתופף. עשינו חיים. נכנסנו לתחרות של להקות-רוק, הקלטנו שני שירים שמצאו את דרכם ל-Mascot Records וכך גם קיבלנו את החוזה הראשון שלנו לשני האלבומים הראשונים שלנו.

איך אתה רואה אותם מבחינה מוסיקלית בהשוואה ל-Satanic?
הם היו יותר rock n'roll, יותר 'בוגים' ויותר לכיוון שנות ה-70' אבל עדיין כבדים ואגרסיביים.

פחות hardcore?
כן, היום זה הרבה יותר hardcore מאשר בעבר. כעת ה'גרוב' של ה-rock n'roll שונה לטובת ה'גרוב' של ה-hardcore, מה שמשאיר הרבה זמן לתפוס בירה וליהנות מהחיים חה.. חה...

איך B-Thong נשמעה?
מאד בסגנון Pantera, יותר כבדה מ-Transport League.

בעיני ..."Satanic"הוא מעין מוטציה של hardcore, לא הדבר הטהור, אלא משהו יותר פסיכודלי ועתידני, אבל עדיין שומר על טאצ' hardcore מאד מוגדר. איך היית אתה מגדיר את העניין? - (מושיט בננה לבנו התינוק-נ.ש.) בן כמה הילד שלך?
בן שנה ושלושה חודשים (חה.. חה..), ולשאלתך הקודמת. קשה לתאר ולהגדיר בדיוק מה אנחנו עושים, מפני שאנחנו מושפעים מכל-כך הרבה מקורות. עד האלבום האחרון הגדירו את הסגנון שלנו כ-Boogie from Hell, מכיוון שלמרות שהנושא של הדיסק הוא השטן, המוסיקה מאד מושפעת ממוסיקה של שנות ה-70', אבל עדיין מאד כבדה ומאד אגרסיבית. בכל אופן מאד קשה להגדיר במדויק את מה שאנחנו מנגנים. חלק אפילו טוענים שזה thrash metal!

זה היה הרעיון שלך, השם Transport League? לדעתי זה שם מאד מיוחד ולא קונבנציונאלי.
מלכתחילה הרעיון הכללי מאחורי הלהקה היה משהו עתידני, חוצני וזה גם מה שניסינו לשדר. השם המקורי היה Transport, כאילו ששוגרנו מהחלל לכדור הארץ ובמשך הזמן הקונספט השתנה קצת. אבל עכשיו ממש חזרנו לזה, ואנחנו מנסים לטעת במאזין את ההרגשה שמדובר בחבורה של חוצנים פסיכים, לבושים בבגדי מעבדה, בעצם Humanoids, וזה הרעיון מאחורי השם ומאחורי הלהקה.

אני חושב שהבנתי למה התכוונת. בדף המידע שלכם ראיתי את התמונה שלכם לבושים בבגדי רופאים-מובטלים כאלה, וזה די התאים לתיאור שנתת קודם..
חה.. חה.. חכה שניה, בסדר? (דוחף לתינוק עוד בננה.. - נ.ש.) בכל אופן זה היה הרעיון.

הלהקה שלך מגיעה משוודיה, ארץ שענף היצוא העיקרי שלה, לסצינת המטאל העולמית, הן להקות black/death, איפה מצאתם את מקומכם שם?
לא מצאנו את מקומנו. לא אכפת לנו משוודיה. אנחנו לא רוצים להיות כאן. אנחנו רוצים להגיע לאמריקה מפני שהשוק שם הרבה יותר גדול לסוג המוסיקה שלנו. חוץ מזה אנחנו מגיעים מגוטנבורג, שזו אמנם העיר השניה בגודלה בשוודיה, אבל אם אתה מגיע מגוטנבורג, אתה לא מקבל שום תשומת-לב בעיר הבירה סטוקהולם, ואם אין לך קשרים בסטוקהולם אתה כלום, נאדה, אפס, זיפ!! אנחנו רוצים לעבור למקום אחר באירופה, וממש חולמים על ארה"ב.

ומה מצב ההפצה של הדיסקים שלכם במקומות האלה?, מכיוון ש-Pavement - חברת התקליטים שלכם היא בינונית מבחינת הגודל.
ההפצה טובה. מה שהכי חשוב לנו הוא שאנחנו כרגע בראש סדר העדיפויות שלהם, והם מוציאים הון-תועפות על קידום מכירות לאלבום החדש (חה.. חה..). אנחנו גם הלהקה הכי יוצאת דופן שחתומה בחברה הזאת, אפשר להגיד שאנחנו הכי מסחריים.

חסכת לי שאלה. התכוונתי לשאול אותך איך הגעתם למצב שחתמתם עם Pavement, חברה שרוב המוניטין שלה נצבר בעקבות החתמות של להקות ברוטליות במיוחד, בוודאי לא hardcore!
הייתה לנו האופציה לחתום ב-Century Media או ב-Pavement, ובחרנו ב-Pavement מפני שהדיל שהם הציעו היה הרבה יותר הוגן מאשר האלטרנטיבה ש-Century Media הציעו, שנראתה יותר כמו עסקת rip-off מאשר חוזה.. וגם הייחוד שלנו בתור להקה בתוך החברה בודאי יעזור לנו.

מי כותב את רוב החומר ללהקה?
אפשר לומר שזה אני. רוב החומר הוא תוצאה ישירה של השקעה מצדי. את ההלחנה כולנו עושים ביחד. באלבום הזה יש גם מתופף חדש.

כן, הבנתי שלא היו לכם חיי line-up קלים, המון תחלופות. מה הסיבה?
הבסיסט הראשון עזב כשאני עזבתי סופית את B-Thong, מפני שהוא היה חבר בלהקה. החלפנו מאז גם ארבעה-חמישה מתופפים, ממש אין לנו מזל עם מתופפים.. אבל Patrick, המתופף הנוכחי שלנו מאד מעורב בכתיבת השירים. הוא בכלל מגיע מרקע של thrash, אתה יודע Slayer, Testament דברים מהסוג הזה. רוב חברי הלהקה האחרים לא מקשיבים הרבה לדברים מהסוג הזה ולכן הוא היה מעין 'זריקת פרוטאין' מאד חיובית ללהקה ובכלל ההרכב טוב מתמיד.

לאילו דברים הם כן מקשיבים?
הבסיסט שלנו הכי מגוון - הוא מקשיב לכל, למרות שההשפעה העיקרית שלו היא כל מה שקשור ל-rock n'roll, הוא גם יותר מבוגר מאתנו, ההפרש בינינו הוא ארבע שנים. הוא בן שלושים וחמש. למעשה אנחנו מקשיבים בעיקר למטאל, לכל סוגי המטאל. רק רגע, חכה שניה, הילד יושב על החתול... (צעקות, בכי ותימרות עשן מעברו השני של הקו - נ.ש.)

אתה נשוי?
כן, כבר שנתיים חה.. חה...

ולנושא אחר לחלוטין. איזשהוא סיבוב הופעות מתוכנן?
כן, אנחנו פותחים באפריל בדנמרק ומשם נמשיך לכל אירופה ובתקווה לארה"ב.

ישראל?
בשמחה!! רק שיזמינו אותנו! שתדע לך, שהייתי בישראל ב-1987 בחופשה באילת למשך שבוע ואפילו הספקתי לבקר בירושלים!

מה העבודות הצדדיות שלכם מחוץ ללהקה?
יש לי פה בעיר מועדון רוק. הוא פעיל עבורי פעמיים בחודש. אנחנו מחתימים להקות להופעות, ואת הכסף בכניסה תנחש מי אוסף? ניחשת נכון! ואף פעם לא קורה שבאים פחות מ-ארבע-מאות איש. חוץ מלהקות יש תקלוט, לא של Bon Jovi, Aerosmith וכל הזבל הזה, אלא דברים הידועים בתור מפצחי-גולגלות אמיתיים כמו: Crowbar, Pantera, Creation, Malevolent, Slayer אתה יודע, (חה.. חה..) הדברים ממש רציניים! חוץ מזה אני גם מקבל דמי-אבטלה מפני שרשמית אני לא עובד! Peter ו-Patrick עובדים בעבודות רגילות ומשעממות, משרדיות כאלה חה.. חה...

אני חייב להגיד לך שדי נהניתי מהאלבום החדש. אני ממש לא חסיד של hardcore והאמת די נמאס לי מזה! אבל ב-"...Satanic" יש משהו מעניין, משהו נוסף. גם התדמית נחמדה, לא פתטית כמו מה ש-Machine Head לדוגמא, מנסים לשדר בלי סוף..
נכון מאד!! אני מסכים אתך בשני הנושאים. לגבי Machine Head התדמית ההיפ-הופית המתרוממת הזאת סטייל Coal Chamber, ממש דוחה בעיניי.

אם כבר העלינו את הנושא, אתה יודע שהיה אמור להיות לי ראיון עם Robb Flynn והוא הבריז לי ארבע (!!!!) פעמים, בלי בושה, אני לפחות מקווה שהוא נהנה מהשורות...
שורות? איזה שורות?

שהוא העדיף להסניף במקום להתראיין!! עזוב את זה, בוא נחזור לתדמית שלכם, מה בדיוק אתם מנסים לשדר כשאתם על הבמה?
(חה.. חה..) Robb יצא ממש אפס של בנאדם! לא משנה כמה Machine Head גדולים היום, אם הוא התחייב להתראיין, צריכה להיות לו מילה. ממה שהבנתי ממך, הוא פידח את חברת-התקליטים שלו ובייש את הלהקה. לגבי התדמית, היום כשאנשים מגיעים למופע ומשלמים עליו - הם דורשים יותר. הם לא רוצים להגיע ולראות על הבמה מישהו שנראה סתם עוד כמו איזה עובר-אורח או איזה אפס מהקהל! הם רוצים יותר שואו!! למשל אני ממש לא שומע black מטאל, אבל אני מאד מבין את כל השואו שעומד מאחורי העניין: ניטים, עור, איפור, אש וצרחות, אנשים מטורפים על הדברים האלה, אבל אין מנוס מלעשות גם מוסיקה טובה, לא משנה איזה שואו תרים, בסופו של דבר חייבת להיות מוסיקה טובה שתעמוד מאחורי הכל!

את הדוגמה ההפוכה אפשר לראות בלהקה כמו Napalm Death, הסולן Barney Greenway תמיד, אבל תמיד, יראה כאילו זה עתה הוא יצא מהמלתחות במרינה. תמיד זרוק ומרושל. עולה לבמה עם בוקסר וטי-שירט, אבל נותן שואו אדיר. מבחינתי הוא יכול היה להיראות כמו סמיר שוקרי, עם הקול הזה שלו.. (חה.. חה..) (הילד בוכה בפעם המיליון...-נ.ש.) נו אז Metal Hammer Israel זה משהו חדש? כמה זמן אתם קיימים?

כמעט חצי שנה. יצא לך לשמוע על איזושהי להקה מישראל?
כן, האמת שקיבלתי דמו של Rabies Caste ואהבתי. יש לסולן קצת על מה לעבוד, אבל יש להם עתיד לחבר'ה.

Ok טוני, לסיכום, יש תכנונים מעניינים לגבי Transport League, בעתיד הקרוב?
סיבוב-ההופעות שלנו מתחיל בקרוב, ובינתיים מצאתי לי קצת זמן לכתוב כמה שירים חדשים. כנראה שנופיע ב-Dynamo השנה, אבל מי יודע.. בכל אופן ניר, תודה על הראיון ושמחתי לשמוע שיש כזאת סצינת מטאל מפותחת במדינה, שהיא יחסית קטנה כמו ישראל- Bang Your Heads !!!!

ניר שילוני

הדרכים שלי ושל להקת Evergrey הצטלבו די במקרה בעת שקיבלתי את האלבום החדש שלהם בטעות בתום לב, אבל אולי רצה הגורל להפגיש אותי עם הלהקה המצוינת הזו מגוטנברג שוודיה, שלא ידועה, בלשון המעטה, בלהקות ה-power progressive, שיצאו ממנה, אבל מה לעשות, עם איכות אי-אפשר להתווכח ומדובר כאן באחד האלבומים היותר טובים ויותר מעניינים שיצאו לאחרונה בז'אנר הזה שאפילו אני, שלא בדיוק אוהב (בלשון המעטה), התחברתי אליו לחלוטיו. לכן, החלטתי לדבר עם תומס, סולנה של Evergrey וללמוד עוד על הלהקה ועל אלבומם החדש "Solitude Dominance Tragedy"

שלום תומס, מה נשמע שם למעלה בשבדיה?
לא הרבה. אני שומר על הבת שלי כאן בבית. בחוץ יותר מדי קר. אתמול ירד משהו כמו חצי מטר שלג...

הלוואי אצלנו...אז בוא נתחיל את שיחתנו בכך שתציג את Evergrey לקוראי Metal Hammer ישראל.
אנחנו להקת מטאל עם אטמוספירה אפלה במוסיקה שלנו. הלהקה הוקמה ב1995 והקלטנו קסטת דמו. אבל, אני והגיטריסט דן מנגנים ביחד מ-1987, וקודם ניגנו בלהקת death metal, אבל הגענו למסקנה שאנחנו רוצים להתקדם בכתיבת המוסיקה ולעשות משהו שונה, אבל עדיין לשמור על החלק הכיפי במוסיקה ולהנות ממנה, כי זה אחד הדברים החשובים במוסיקה לפי דעתי, שתוכל להנות ממה שאתה יוצר ולאהוב את זה בלב שלם.

אבל עכשיו אני משער שהעסק הפך להיות יותר רציני
כן, בהחלט יותר רציני.

האלבום הראשון "The Black Discovery", יצא בחברה השוודית "Black Sun"?
נכון.

מה הם ההבדלים בינו לבין האלבום החדש שלכם?
ההבדל הגדול ביותר הוא שכשהקלטנו את האלבום הראשון שלנו היינו ביחד רק שנה וחצי ועדין לא מצאנו את הדרך ואת החיבור בין אחד לשני עד כדי כתיבת מוסיקה. אבל מאז התקדמנו מאד (עברו ארבע שנים), ניגנו ביחד ולמדנו להכיר את הראש אחד של השני.

וההבדלים המוסיקליים בין שני האלבומים?
המוסיקה די דומה בעיקרון. ישנה אותה אווירה אפלה המודגשת במוסיקה שלנו, אותם רגשות שאנחנו מנסים להעביר למאזין. אבל, מה ששונה הוא, שהתקדמנו מבחינת כתיבת שירים ובנייתם.

מאילו סגנונות מוסיקה אתם מושפעים? האם יש משהו מסוים (מעולם ה-metal או סגנון אחר) שהשפיע עליכם במיוחד?
כשהיינו צעירים יותר היינו מאזינים ללהקות כמו Iron Maiden, Helloween ועוד, כמובן שזה השפיע עלינו. היום אנחנו מקשיבים למוסיקת jazz, Pink Floyd ודברים בסגנון דומה, דברים יותר מלודיים כמו טורי אימוס וכדומה...

אז היום אתם יותר פתוחים למוסיקה מאשר כשהייתם צעירים?
בהחלט. העניין הוא שכשאתה מוקף במטאל כל היום, אין לך זמן או כוח לקנות אלבום חדש ולהקשיב לו במלוא תשומת הלב, במשך שעה או שעתיים, כשלפני זה שמעת מטאל במשך שמונה שעות...

אז איך אתם מחברים את כל הסגנונות לכדי שירים? האם אתם מחליטים לפני כל שיר לאיזה כוון מוסיקלי הוא יפנה?
לא, אנחנו רק מחברים את המוסיקה ומה שיוצא - יוצא. אין לנו איזה תכנון מוקדם לשיר כלשהו, זה פשוט יוצא בטבעיות. אנחנו לא מחליטים או. קיי. עכשיו אנחנו נחבר שיר יותר כבד שיושפע מסגנון זה או אחר. מה שיוצא לנו באותו רגע - יוצא וממשיכים עם זה עד שהשיר שלם.

בוא נדבר על המילים של השירים. אני הבנתי שהמילים שאתה כותב הם לא סיפורי אגדות, אלה יותר אמיתות הנוגעות בדברים אמיתיים.
כן, מפני שאני כותב את כל המילים באלבום אני אוהב לאסוף מידע ולכתוב על דברים שהשפיעו עלי עמוקות, דברים שקרו לי או לאנשים הקרובים אלי. אני חושב שכשאני כותב את המילים, זה כמו טיפול מנטאלי לעצמי שלי.

אז כשאתה מתיישב ומתחיל לכתוב מילים לשיר, איך זה עובד? אתה חושב על משהו מסוים או שפשוט אתה זורם עם מה שאתה מרגיש באותו רגע?
לעיתים קרובות זה מתחיל בכך שאני כותב משפט אחד ואז מנסה להמשיך איתו. אני חושב מחשבה מסוימת ומנסה לפתח אותה כמה שאני יכול. אבל, בתוך תוכי יש לי את כל המחשבות האלה והכל בא מתוכי. אני לא יכול

לשבת ולהגיד לעצמי שעכשיו אני הולך לכתוב דבר זה או זה. הכול קשור לרגע המסוים שאני כותב.

האלבום השני יצא לא מזמן, איך התגובות במדיה עד עכשיו?
נפלאות. קיבלנו את התואר "אלבום החודש" במספר מגאזינים חשובים. קיבלנו ציונים כמו 10 מ-10 או 9 מ-10 בהרבה עיתונים. (גם אצלנו ב Metal Hammer ישראל קיבל האלבום 9 מתוך 10-א.ק.)

להגיד את האמת אני לא חובב גדול של סגנון המוסיקה הזה (power progressive metal), אבל בכל-זאת נהניתי מהאלבום שלכם, איך אתה מסביר את זה?
יש לנו קהל גדול מאד של מעריצים ששומעים death ו-black metal. אני חושב שיש במוסיקה שלנו משהו המדבר כמעט לכל אוהבי הסגנונות בתחום המטאל, זה מה שטוב ב-Evergrey, אנחנו יכולים לדבר כמעט לכל אחד.

עכשיו, כשהאלבום השני יצא, יש איזה תכנון לצאת לסיבוב הופעות?
כנראה שאנחנו נצא לסיבוב הופעות עם Crimson Glory ועם Camelot בארופה.

מתי?
הסיבוב יתחיל ב-12 לאפריל

ותכנונים להופיע בפסטיבלים?
אני מקווה. אנחנו עובדים על זה. תראה, אנחנו להקה חדשה יחסית. נכון, הוצאנו שני אלבומים, אך אנחנו עדיין נחשבים ללהקה חדשה ולהקות חדשות תמיד נכנסות בסוף לאותם פסטיבלים גדולים, אז נצטרך לחכות ולראות מה יקרה

כשנודע לי שאתם משוודיה מיד חשבתי "הרי בשוודיה אין הרבה להקות progressive. כל הלהקות שאני מכיר הם מתחום ה-death וה-black metal, למה אתם התחלתם לנגן בסגנון זה?
קודם נגנו אני והגיטריסט בהרכב death, ונגנו בהרכב זה כארבע חמש שנים, והרגשנו שאנחנו רוצים לעשות משהו אחר. הרגשנו שמיצינו את עצמנו בתחום זה ולא יכולנו להתקדם עוד מבחינה מוסיקלית. זה לא אומר שאנחנו לא אוהבים את הסגנון הזה, גם עכשיו אנחנו מאזינים המון ל- black metal, אבל רצינו לעשות משהו אחר בשביל עצמנו, אז זאת בעצם הסיבה. תראה, אנחנו מגיעים מגוטנברג, ומהעיר הזאת יצאו להקות כמו: Dark Tranquility, HammerFall, In Flames ועוד הרבה להקות, זו קהילה גדולה של מוסיקאים בתחום המטאל.

ואיך הקהל השוודי מקבל את האלבום עד עכשיו?
את האמת, יש לנו המון מעריצים בשוודיה, אנחנו אחת מהלהקות הכי גדולות כאן!

ומה המצב בהקשר של המדיה כלפי להקות המטאל בשוודיה?
לא טוב בכלל. בכל-זאת עשינו כאן מספר ראיונות עם העיתונים הגדולים. הם ראיינו אותנו ואת HammerFall ואת In Flames כנציגים של המטאל...

ותוכניות רדיו שמנגנות מטאל יש?
אין הרבה תוכניות. יש תוכנית אחת, אני חושב, פעם בשבועיים, למשך שעה...

אתה יודע, זה מוזר מפני שהסצנה בשוודיה היא אחת מהגדולות שיש בארופה!?
אני מסכים, בזה אפשר להאשים את הממשלה ואת המדיה כאן, הן מסריחות!

הם לא מעריכים את הלהקות אולי בגלל שהם מייחסים את המטאל לעבודות שטן וכדומה?
כן, בהחלט יכול להיות. אבל, לא מתייחסים לזה ברצינות. הרבה להקות מכאן מכרו המון תקליטים מחוץ לשוודיה וכל להקה היא יותר ידועה בארצות אחרות כמו גרמניה, יוון, אמריקה וכדומה, אבל כשאתה מגיע לשוודיה, לא הרבה יודעים מי אתה, וזה מסריח...

אז מה אתה חושב שצריך לעשות כדי לתקן את המצב?
את האמת, לא כל-כך מפריע לי, לא אכפת לי משוודיה בכלל. אנחנו עושים כאן כשתי הופעות בשנה, בעיקר בשביל המעריצים שלנו, וזה בעצם הכל. אנחנו שמים זין על מה שקורה בשוודיה...

ואיך הופעה שלכם נראית? המוסיקה שלכם די מלודית ונעימה והרבה אנשים באים בשביל לדפוק את הראש...
הדבר שהרבה אנשים אמרו לי עד היום בהקשר להופעות החיות שלנו הוא, שאנו יוצרים אטמוספירה מיוחדת משלנו, ואנשים באמת מקשיבים ונכנסים לתוך המוסיקה, בעת שאנחנו מנגנים אותה על הבמה. אבל, אין לנו מליונים שאנחנו יכולים לבזבז על stage show. אם היו לנו, כמובן שהיינו משקיעים בהופעה. אבל, בינתיים, אתה לא יכול לעשות הרבה, אז אתה נותן למוסיקה לדבר בעד עצמה ועד עכשיו זה עובד לא רע.

כמה אנשים בשוודיה באים להופעה שלכם?
הופענו עם HammerFall ועם The Huntered והיו כארבעת אלפים איש.

נחמד...
כן זה בסדר...

גם העטיפה של האלבום מדהימה, מי עיצב את העטיפה? ומה הרעיון מאחוריה?
מי שעיצב את העטיפה הוא אדם בשם כריסטיאן ווילין. העטיפה בעצם משקפת את הכותרת של האלבום ("Solitude Dominance Tragedy") ובנוסף יש לנו מין טרילוגיה באלבום של שלושה שירים: "Scattered Me A", "When Darkness Fall", "She Speaks To The Dead", אז שלושת השירים האלה קשורים יחד עם הכותרת של האלבום והעטיפה. אני רציתי משהו שישקף את הכותרת, ולכן יש שם את שלושת הראשים, ומאחוריהם יש לנו את הפרקים של כל המילים שבאלבום.

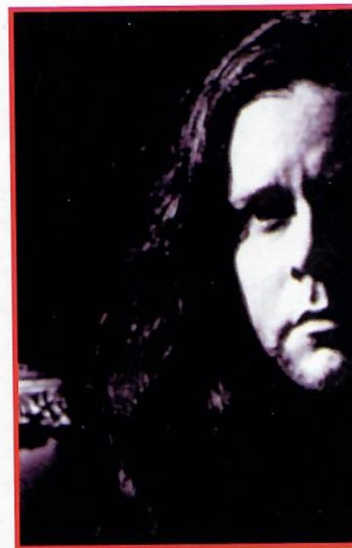
העטיפה נראית מאד אפילה ומושפעת מהדת הנוצרית (אפשר לראות את הנזירים ואת המזבח עם הצלב) האם זו היתה הכוונה? להראות את הצד האפל של הדת? הפחד והאמונה העיוורת?
הציור עם הנזירים הוא בעצם על ציד-המכשפות ב-Salem, שבארצות הברית, אז אני משער שכן, יש לזה קשר לאמונה ולדת...

גם לחלק מהשמות של השירים יש דמיון לכל-מיני אמונות ואגדות הלקוחות מהדת?
כן, ללא ספק. יכול להיות שהושפענו, בדרך כלשהי, מההיס־טוריה הדתית של העולם, מאז שהנצרות יצרה כזה אימפקט על העולם, אז אתה מושפע בצורה כזאת או אחרת ממנה.

אני הבנתי שהמפיק של האלבום היה אנדי לה רו, שהוא הגיטריסט של King Diamond, איך היתה העבודה איתו?
בעצם עבדנו איתו מאז שהתחלנו. הוא הקליט את הדמו הראשון שלנו. אני ואנדי חברים, אז היחסים היו על בסיס של חברות, בעת שהקלטנו את האלבום. בגלל זה יכולנו לעבוד טוב אחד עם השני, מפני שאנחנו מכירים זה את זה די טוב.

האם הוא השפיע עליכם מבחינה מוסיקלית? עזר לתקן קטעים וכדומה?
כן, הוא בהחלט הביא את הרעיונות שלו, זה לא אומר שאנחנו הקשבנו לו כל הזמן, אבל יש לו בהחלט רעיונות טובים ויצירתיים, יש לו בהחלט היסטוריה ורוטינה שחוזרת על עצמה. הוא הקליט כעשרה אלבומים והוא בהחלט יודע על מה הוא מדבר, הוא גם מוסיקאי מצוין.

אז אתה ממליץ ללהקות אחרות לעבוד איתו?
בהחלט! הוא אחד האנשים הכי טובים לעבוד איתם. הוא באמת מקשיב מה יש ללהקה להגיד, ורוב הזמן הוא מביא מה שצריך, אז כולם מרוצים.

עכשיו שאלה על מה שלאחרונה הפך לטרנד החדש, האם למישהו בלהקה יש פרויקט סולו או מעורב בפרויקט עם אנשים מלהקות אחרות?
לא, אף אחד מהלהקה לא קשור לפרויקטים אחרים, אבל אני מתכוון לעשות פרויקט סולו שיהיה יותר מלודי ושיושפע מ-Pink Floyd ואני אנגן על כל הכלים. נקווה שאצליח להוציא מזה משהו...

עוד טרנד לא קטן, לאחרונה, הוא גל אלבומי ההוקרה (tribute albums), שיוצאים אחד אחרי השני, האם אתם מתכננים לקחת חלק באחד האלבומים?
למעשה הופענו באלבום ההוקרה ל-Yngwie Malmsteen ואנחנו גם מתכוונים להופיע באלבום ההוקרה ל-King Diamond. אלה בעצם שני האלבומים שנופיע בהם, אנחנו לא מתכוונים לקחת חלק בעוד אלבומים.

ומה התוכניות שלכם לעתיד?
קודם כל יש לנו את סיבוב ההופעות באפריל, ואחרי זה אני מקווה שנופיע בחלק מהפסטיבלים הגדולים. אחרי זה אולי נטוס לארצות הברית להופיע ב-MetalFest במלווקי (אירוע ענק שבו מופיעות עשרות להקות במשך שלושה-ארבעה ימים רצופים -א.ק.) ועוד פסטיבל בבולטימור, אחרי זה נעשה סיבוב הופעות עם King Diamond.

ובקשר להקלטות, יש תכנונים לאלבום שלישי?
כן, כרגע אנחנו כותבים ומלחינים חומר חדש. יש לנו אולפן מוזמן לנובמבר.

והשירים החדשים ההם, דומים לשירים של האלבום השני?
השירים יהיו יותר אפלים ויותר עצובים. אבל, עד עכשיו כתבנו רק חלק מהשירים. ההתרשמות הראשונית שלי מהם היא שפנינו לכוון יותר אפל ויותר מורכב, אבל עדיין יהיו שם פזמונים חוזרים, כך שלאנשים יהיה קל לשיר אותם איתנו...

אתה הסולן של הלהקה, האם הושפעת מסולנים אחרים בעת שהתחלתה להתאמן בשירה?
העניין הוא שבהקלטות של האלבום הראשון שלנו היה לנו זמר אחר, אבל הוא עזב את הלהקה חודשיים לפני שנכנסנו לאולפן, אז הייתי צריך להתאמן כמו משוגע במשך חודשיים מפני שלפני זה לא שרתי בכלל. אחרי שישה-שבעה שבועות של אימונים נכנסנו להקליט ועשיתי את המרב שיכולתי ומאז פשוט המשכתי לשיר. אני שר רק כשלוש ארבע שנים. אני לא כל כך מושפע מסולנים אחרים, אני פשוט שר הכי טוב שאני יכול, אני לא שר בטונים גבוהים...

הטונים שלך נמצאים יותר במרכז...
כן, אני פשוט שר איך שאני מסוגל לשיר, ואני משאיר את השירה בטווח שאני יכול להגיע אליו.

שיעורי פיתוח קול, בשביל להיות מסוגל להגיע לטונים הגבוהים, חשבת לקחת?
לא, לעולם לא אקח, כי זה לא בשבילי.

ומה הן מחשבותיך על גל להקות ה-heavy/power ששוטף את עולם המאטל כיום?
אנחנו מנגנים את סגנון המוסיקה הזה מ-95 וזה הרבה לפני רוב הלהקות שפועלות כיום. הקלטנו את האלבום הראשון שלנו ב-96 אבל בגלל מספר עיכובים הוא יצא ב-98, אני לא יודע מה היה קורה אם האלבום היה יוצא ב-96 כמו שהיה מיועד, אולי היינו נמצאים היום בדרגה אחרת, אבל אנחנו מנגנים את הסגנון הזה מפני שאנחנו נהנים לנגן אותו. אנחנו עושים את המוסיקה בשביל עצמנו ואם מישהו אוהב את המוסיקה הזאת - זה נהדר. אני חושב שהדרך היחידה להצליח בעולם המוסיקה, היא להיות כנה עם עצמך ולנגן את המוסיקה שאתה רוצה לנגן באמת. אם אתה מתחיל לנגן סגנון מסוים של מוסיקה, כדי לספק מישהו אחר, אז אתה לא תצליח בכלל.

אבל מה יקרה כשלהקות אחרות יתחילו לעשות בדיוק את אותה מוסיקה שאתם מבצעים, זה לא יהרוס את הייחודיות שלכם כלהקה?
אני לא מודאג מזה, אחרי שמצאתי שיש לנו את הסאונד המיוחד לנו, אז אני לא מודאג בכלל.

איך היחסים בין הלהקות בשוודיה? למשל בגרמניה כולם חברים של כולם ולעומת זאת בישראל יש הרבה יריבויות בין הלהקות.
המצב דומה יותר למצב בגרמניה, כולנו מכירים אחד את השני וכולנו חברים. אנחנו שמחים שלהקה של חברים מצליחה, כי מגיע להם, וזה עובד לא רע בכלל.

אין בכלל מקרים של קנאה בלהקות שמצליחות יותר?
לא. כמובן שכל אחד רוצה למכור לפחות מליון עותקים, אבל אתה לא תראה אנשים מתרגזים ומלכלכים על HammerFall לדוגמא, רק בגלל שהם מאד מצליחים, HammerFall פתחו את השערים לכל הגל של להקות ה-heavy/power metal החדשות ואנחנו צריכים להודות להם על זה.

איך הגעתם לחברה שלכם כיום (Hall Of Sermon), הידועה כחברה המוציאה אלבומים של להקות גותיות ולא כל כך מתעסקת עם מטאל?
בעיקרון, Tilo Wolff מהחברה שהוא גם הסולן של Lacrimosa, יצר אתנו קשר ואמר לי שהוא אהב מאד את האלבום הראשון שלנו, ובאותו הזמן היינו בדיבורים עם חברות גדולות כמו Century Media, Nuclear Blast, Metal Blade, אבל Tilo היה בעצם היחיד שאהב את האלבום באמת, וזה חשוב לי מאד שמי שעובד איתי באמת אוהב ומבין את המוסיקה שלי. כדי לעשות עבודה טובה, אתה צריך לגלות עניין במוצר עצמו ולאשר אותו, לא רק למכור יותר עותקים ולמסחר אותו...

מה שהיה עלול לקרות לכם אם הייתם חותמים באחת החברות שבדיוק הזכרת.
תראה, Hall Of Sermon מכרו מאה וחמישים אלף עותקים של Lacrimosa, רק בגרמניה, אז יש להם את האמצעים למכור המון עותקים ולהרוויח יפה מאד.

אז מה אתה חושב על המצב כיום בעולם המטאל, שחברות גדולות מחתימות להקות רק בשביל למכור יותר ולא בשביל לקדם להקות, אתה לא חושב שזה מוציא את הנשמה של המוסיקה?
הם רק מרוויחים כסף, וזה מה שהם רוצים, למשל אם להקה מוכרת חמשת אלפים עותקים, אז הם כבר מרוויחים המון כסף. כל האנשים שם הם אנשי עסקים שלא קשורים למטאל. האמת, אין שום דבר רע בזה, מי לא רוצה להרוויח כסף ולהתעשר? אבל העניין הוא שמאות הלהקות שיש להם, לא יהיו הרבה זמן בשטח, הם יעשו אלבום אחד או שניים ואז יעלמו, מפני שאחרי זה הקהל יאבד עניין בלהקות האלה. אבל הלהקות הגדולות כמו: Cradle of Filth, HammerFall, Dimmu Borgir תמיד יהיו שם.

בוא נעזוב לשנייה את המוסיקה, מה אתה עושה ביום יום?
אני מוכר גיטרות בחנות למוסיקה, עבודה נחמדה ויש לי בת קטנה בת שבעה שבועות...

אז אתה בטח לא ישן הרבה בלילות...
לא, דווקא אין לי הרבה עבודה, היא די רגועה (במשך כל הראיון נשמעים ברקע רעשים ואני משער שהגיעו ממנה... א.ק.)

אז מה יקרה כשתצטרך לעזוב אותה ולצאת להופיע?
זה יהיה קשה. אבל נסתדר ...

איך אתה מרגיש כשאתה בהופעה? אתה מרגיש מחובר לקהל או שזה רק עוד משהו שלהקה עושה?
אני אוהב להתחבר לקהל, זה תמיד כיף לראות קהל נהנה ודופק את הראש, אבל גם כשזה לא קורה אתה צריך להוציא את המקסימום שאתה יכול, מפני שבקהל ישנם אנשים ששילמו כסף כדי לראות אותך מופיע, אז אתה לא יכול להרגיז או לדכא אותם בכך שאתה שם עליהם זין.

איך היחסים בין חברי הלהקה לבין המעריצים, אתם אוהבים להתקשר איתם או מעדיפים לשמור על ריחוק מסוים?
אנחנו בהחלט אוהבים להתחבר איתם. הופענו בארצות הברית בשנה שעברה ובמשך שעתיים חתמנו למעריצים ודיברנו איתם, וזה, לפי דעתי, הכי כיף - לפגוש אנשים שמעריכים את המוסיקה שלי ונהנים ממנה, זה הפרס הכי גדול שאתה יכול לקבל.

מה היה הדבר הקיצוני ביותר שמעריץ עשה לכם?
כשהופענו בארצות הברית, היה איזה מעריץ ששילם מכיסו את כל ההוצאות שלנו (מלון, ארוחות...) ואפילו נתן לנו כסף לקנות דיסקים!

אני באמת צריך חבר כמוהו...
גם אני. למעשה יותר מאחד. אני צריך כמה חברים כאלה...

חשבת פעם להגיע לישראל? אולי להופיע...
את האמת אני מאד רוצה לבוא לישראל, הרי הארץ שלכם בעצם היא ערש ההיסטוריה המודרנית. זה מאד מעניין אותי, אני רוצה לראות את ירושלים ואת שאר המקומות בארץ. אישית אני רוצה לראות כל תרבות שיש בעולם. אני רוצה לבקר בהמון מקומות, כמו לדוגמא בפירמידות במצרים. אתה מגיע לארצות הברית ואתה די מאוכזב איך שהדברים נראים שם. אנשים אוכלים שם המון ורובם שמנים. אבל בכל זאת זה נראה כמו שוודיה. אבל, כשאתה מגיע למקומות כמו יוון זה שונה. תראה, לארצות הברית אין היסטוריה ולמדינות כמו שוודיה וישראל כמובן, יש המון וזה ההבדל המשמעותי. אלה מדינות שמעניין לבקר בהם, כי בסוף הטיול כשאתה חוזר הביתה אתה חוזר עם תחושה טובה.

O.K., תומס, תודה רבה. בהצלחה עם סיבוב ההופעות שלכם!
תודה רבה גם לך, בהצלחה עם Metal Hammer, אני מחכה לקבל את העותק של הראיון...

איתי קרש

1
The Stargate
Sirius
Aeons Of Magic
Nocturnal Art

2
Passion And The Opera
Nightwish
Oceanborn
Spinefarm Records

11
Symphony Of The Absolute Bulwark
Inner Shrine
Fallen Beauty
Audioglobe

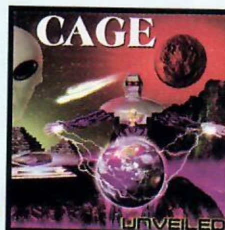

12
I Won't Follow
The Crown
Deathrace King
Metal Blade

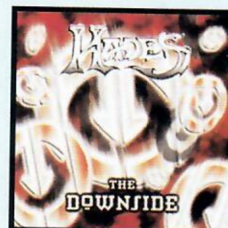

3
End Of The World
Squealer
Made For Eternity
AFM

5
The Tomb Of Gilgamesh
Tourniquet
Microscopic View Of A Telescopic Realm
Metal Blade

7
Devil Inside
Cage
Unveiled
Omega Records

9
Hail To The Thief
Hades
The Downside
Metal Blade

13
Litany
Vader
Litany
Metal Blade

4
El Santo Grial
Mägo de Oz
La Leyenda de La Mancha
Locomotive Music

6
More Than You
Breaking Silence
Impact
Serious Entertainment

8
Questions
Heir Apparent
Triad
Hellion Records

10
The Masses
Delirious
Time Is Progress
B.Mind Records

14
Beyond Good & Evil
Dismember
Hate Campaign
Nuclear Blast

METALIUM

THE NEXT CHAPTER IS COMING

כשיצא אלבום הבכורה של Metalium, הרבה אנשים הרימו גבה- הרכב ה-supergroup שלהם נראה טוב על הנייר ושרד רק תקופה קצרה של אלבום אחד. אותו אלבום שנקרא "Millenium Metal Chapter One" טיפס גבוה במצעדים וזכה להצלחה גדולה ברחבי אירופה. רבים וטובים פיקפקו ביכולתם להמשיך ולתפקד כלהקה.

Dr. Metal שוחח עם הסולן-Henning Basse והבסיסט - Lars Ratz-ו והמקים של הלהקה, וגילה שתהיה המשכיות ל-Metalium ואמנם האלבום השני ייצא בקיץ הקרוב.

שלום חבר'ה. מה עניינים? מה קורה בגרמניה עכשיו? קר?
Lars: כן, די קר. אנחנו נמצאים צפונית להמבורג. יש רוחות חזקות ודי קר, אולי זאת הסיבה שהמבורג היא בירת ה-metal, כי אתה לא יוצא הרבה החוצה. אתה יושב בבית, מתאמן ועושה מוסיקה, חה..חה..חה...

על מה אתם עובדים כרגע?
Lars: אנחנו עובדים על חומר חדש. כידוע, אלבום הבכורה שלנו, שיצא בשנה שעברה, זכה להצלחה רבה והיה אלבום הבכורה הכי מוצלח שיצא לאחרונה. זו היתה הפתעה גדולה עבורנו. לא ציפינו שהאלבום יזכה להצלחה כה רבה. עכשיו יש לנו מחוייבות להמשיך באותו קו וכבר התחלנו להקליט את ה-Next Chapter.

מה היו הסיבות לדעתך, להצלחה של אלבום הבכורה שלכם?
Lars: קשה לומר, אני מניח שאנשים אהבו את האלבום. אין כללים. אין מסגרת ואין מידות שבעזרתם אתה יכול להגדיר ולנבא הצלחה. אולי בגלל שאנחנו לא מכריזים שאנחנו יוצרים משהו חדש או מדהים ב-metal כל מה שאנחנו עושים הוא metal, בצורה שאנחנו מרגישים אותו. ואם כבר מחפשים משהו מיוחד בלהקה, אז זו עובדה שחצי מהלהקה הם גרמנים וחצי אמריקאים, כך שזו לא להקה גרמנית או אמריקאית טיפוסית, אלא תערובת של השניים.

מה קורה להרכב הלהקה עכשיו, האם Mike Terrana ימשיך להקליט איתכם, כל עוד הוא נמצא ב-Rage?
Lars: לא. לא היינו צריכים להפרד מ-Mike.לפני זמן-מה התברר שהוא לא האדם הנכון עבורנו. אנחנו היינו צריכים "שחקן קבוצתי", מישהו המאמין בלהקה ולא מישהו הרוצה לנגן בעוד חמש-עשרה להקות נוספות. חה...חה...הוא עשה עבודה טובה באלבום הראשון, זה בסדר מבחינתנו...הוא עצמו אמר שהביצועים שלו מעולם לא היו טובים כמו באלבום הזה. זו היתה נקודת השיא שלו או משהו כזה...

עוד שינויים בהרכב חוץ מ-Mike?
Lars: Chris Caffery אולי ינגן על הגיטרה באלבום הבא. אבל, כחבר קבוע יהיה לנו גיטריסט חדש Jack Frost מ-Seven Witches.

האלבום הראשון שלכם נקרא "Millenium Metal Chapter One" בהתחשב שתהיה המשכיות, לכמה פרקים נוספים אנחנו יכולים לצפות?
נראה איך זה יתפתח. אבל נכון לעכשיו, נראה לי שיש עוד שניים. אנחנו נמשיך בסיפור הקיים סך-הכל - שלושה פרקים.

אז לאלבום הבא תקראו - "Millenium Metal Chapter Two"?
חה..חה... מי יודע, אולי. עדיין לא בחרנו שם לאלבום. הסיבה העיקרית שקראנו לאלבום הראשון "Chapter One" היתה להראות לאנשים שאנחנו לא איזה פרוייקט צדדי או להקה של אלבום אחד".

Henning, רציתי לשאול אותך, מאיפה הגעת? לפני שנה היית ב-Brainstorm תקופה קצרה ואז עשית את אלבום המחווה ל-Rainbow יחד עם Uli (המתופף של Helloween) ועכשיו אתה ב-Metalium, אבל לפני כן אפילו לא שמעתי עליך...
בשנה שעברה הופעתי עם Braimstorm בסיבוב הופעות משותף שלהם עם Iced Earth. מצד אחד זו היתה עבודה זמנית, מצד שני יכולתי להשאר, אבל אני ו-Lars מזמן חשבנו להקים את Metalium. בעבר הייתי בהרבה להקות שעושות גרסאות כיסוי ואלה פחות או יותר קורות חיי.

אתה די צעיר נכון? בן כמה אתה?
בן עשרים ושלוש.

סלחו לי על השאלה, האם Metalium היא להקה במשרה מלאה עבור שניכם?
Hening: כן. Metalium זאת הלהקה שנמצאת בעדיפות הראשונה ומה שאנחנו עושים עכשיו זה מה שנעשה בעתיד".

אז מה, לא תעשה יותר אלבומי מחווה או משהו כזה?
Hening: לא. בפירוש לא. אני פרשתי מהעסקים האלה. אין לי וכנראה לא יהיה לי זמן לזה. זה היה כייף לעבוד עם Uli, אבל זה היה בעבר ועכשיו סדר העדיפויות שלי השתנה ואני מחוייב רק ללהקה שלי-Metalium.

באלבום הראשון עשיתם גרסת כיסוי ל-"Smoke On The Water" למה בחרתם את השיר הזה?
Lars: זה היה רעיון של Chris Caffery. כשהיינו באולפן חשבנו לעשות גרסת כיסוי כלשהי. הוא הציע לא לעשות שיר שהיה להיט שבוע-שבועיים, אלא לבחור בשיר שהרבה אנשים יכולים להזדהות איתו. זה בעצם היה הרעיון ואז שאלנו אותו על איזה שיר ספציפי הוא חשב והוא אמר שהשיר הכי גדול במאה ה-20 היה "Smoke On The Water". חוץ מהשיר הזה הקלטנו עוד שיר אחד שנכנס לאלבום המחווה ל-Accept. אתה ודאי תופתע, אבל אנחנו עושים גם שיר אחד לאלבום המחווה ל-Abba.

מה? ??
Lars: כן. אל תשכח ש-Abba היתה להקה גדולה באירופה ואחת הלהקות האהובות עלי כשהייתי בן תשע. חה.. חה...

מי מפיק את האלבום הזה?
Lars: Nuclear Blast והם גם מוציאים בקרוב אלבום מחווה ל-Scorpions ואנחנו נעשה גם שיר אחד לאלבום הזה. הם מתכוונים להוציא גם אלבום מחווה ל-Helloween, אבל אני לא בטוח שנשתתף בו.

הם מגזימים קצת עם כל העניין של אלבומי המחווה!
Lars: ברור שחברות התקליטים חושבות איך לעשות עוד קצת כסף, אבל למען האמת אין בזה הרבה כסף!

בימים אלה נראה שלכל להקה כבר יצא אלבום מחווה. יצאו אלבומים כאלה ללהקות שבחיים שלי לא שמעתי עליהן. האם משתלם לכם להשתתף בפרוייקטים כאלה? חברות התקליטים משלמות לכם על זה?
Lars: זה לא משהו שאתה עושה בשביל הכסף. כשאתה נמצא באולפן, אתה יכול לעשות כל מיני דברים. אתה לא צריך להשקיע סכומים נוספים, לא צריך לכוון ציוד מחדש, לא צריך לעשות כלום. ממילא אתה נמצא שם ויש לך את האפשרות להקליט..כך עושים גרסאות כיסוי בדרך-כלל.

זה נשמע כמו כסף קל עבור חברות התקליטים?
Lars: כן. זה נשמע כך...

Henning, עשית משהו ביחד עם Trans Siberian Orchestra. אתה יכול לשתף אותנו?
Hening: באתי לניו-יורק ליומיים. למען האמת, עדיין לא עשיתי שום דבר. הגעתי רק למבחן קבלה ועדיין לא ברור אם אני אקח חלק באלבום הבא שלהם, אני מקווה שכן.

Lars, תוכל לספר לנו מה הרקע המוסיקאלי שלך?
Lars: "הגעתי להמבורג והצטרפתי ללהקה שאתה בטח לא מכיר. עשיתי איתם אלבום וסיבוב הופעות ואז הלהקה שינתה את שמה ל-Velvet Wiper ואחר-כך הוציאו עוד שני אלבומים ואז אמרתי לעצמי שאני צריך ללמוד קצת על עסקי המוסיקה, אחרת אשאר עד סוף חיי בסיסט מטומטם בלהקה לא חשובה ואז פתחתי חברת הפקות משלי, צברתי ידע בתחום, התחלתי לנהל את Kingdom Come, להקה שאתה בטח מכיר. הניסיון שצברתי בהחלט עזר לנו עם Metalium.

איך היה סיבוב ההופעות האחרון שלכם עם Primal Fear ו-Sinergy?
Lars: היה נהדר. למען האמת ספרד היתה נקודת השיא של הסיבוב. Sinergy היו פותחים את ההופעות, אנחנו היינו בסטטוס של אורחים מיוחדים ו-Primal Fear, כמובן, היו ה-headline. ומכיון שאני ו-Mat Sinner מכירים אחד את השני כמעט עשר שנים, לא היו לנו שום בעיות. זאת היתה הצלחה גדולה עבורינו, מהיום הראשון של הסיבוב ועד תומו.

אני יודע שעברתם גם בפריס. רציתי לשאול מה אתם חושבים על העיר הזאת?
Lars: פריס היא עיר נהדרת, במיוחד אם מדברים על הנשים הצרפתיות. חה..חה.. אבל יש שם בעיה אמיתית, כשזה מגיע להופעות חיות: יש להם מגבלות מבחינת הסאונד והווליום. אסור לכוון את מערכת ההגברה לווליום המתאים להופעות metal. אין לי מושג למה, אולי הרשויות לא מרשות להם, אבל זה פוגע מאד בהופעות. הרגשנו שאנחנו מופיעים אצלנו בסלון! זה לא היה נוח. המעריצים אהבו את ההופעה בכל מקרה, אבל לנו לא היה נוח.

איך הצרפתים התייחסו אלכם? הייתי שם בעבר ולדעתי הם ממש לא ידידותיים.
Lars: אני חייב להודות שהצרפתים לא אוהבים גרמנים וזו מסורת שם.

Ok, אני יכול להבין למה הם מתייחסים אליכם כל כך רע, יש לכך סיבות הסטוריות. אבל אני אמריקאי, למה הם התייחסו אלי כל כך רע?
Lars: הסיבה היא פשוטה: הצרפתים לא יכולים להשלים עם העובדה כי האנגלית היא השפה הבינלאומית. הם נלחמים על מעמדה של השפה והתרבות הצרפתית.

אני רוצה לחזור לשניה לסיבוב ההופעות שלכם עם Sinergy. הסולנית שלהם, איך היא נראת לדעתכם?
Lars: אין תגובה!!! חה..חה... אתה יודע, בסיבוב מזדמן לך להביט באנשים אחרים ממרחקים יותר קצרים..חה..חה.. אני מקווה שאתה יודע למה אני מתכוון! אבל, לא. תודה! אני אגדיר את זה בשבילך: יש יותר יפות ויש יותר מכוערות...

Ok. מאד נהנתי לשוחח איתכם. בהצלחה עם האלבום החדש ונפגש בקרוב!

Dr. Metal
www.metalmeltdown.com

NECRODEATH

Back From The Dead

לפני כעשור, בתקופה שה-black metal עוד רק היה בחיתוליו יחד עם ה-death, שלט בעולם עוד סגנון. כמעט כל להקה בעולם הושפעה לפחות מלהקה אחת מאותו סגנון. לסגנון קראו thrash metal ולהקות כמו Slayer ו-Kreator שלטו בו יחד עם רבות אחרות -Necrodeath היתה אחת מהם. Necrodeath שהתפרקה אחרי שני אלבומים מצוינים - חזרה. אחרי עשר שנות פירוק החליטה לחזור ולנסות את כוחה שנית והפעם לשלב גם black במוסיקה שלהם. על קו הטלפון שלי היה Claudio הגיטריסט, מההרכב המקורי, שהתפנה לשיחה על הפירוק, על Slayer ובכלל:

היי, קלאודיו! דבר ראשון, ברכותיי על צאת "Mater Of All Evil"
תודה רבה. אהבת אותו?

אם אהבתי אותו?! בטח! הוא יצירת המופת של השנה. אני חייב לומר לך שכבוד לי לראיין אותך וטוב שחזרתם לסצנת המטאל. בשביל אלה בארץ שהצטרפו לסצינת המטאל, והידע שלהם חסר את Necrodeath, מה תוכל לספר להם עליכם?
כפי שאתה כבר יודע, Necrodeath התפרקה לפני עשר שנים, אחרי שני אלבומים "Into The Macabre" (84) ו-"Fragments of Insanity", שהאחרון שבהם יצא ב-89. הפסקנו להופיע מכמה סיבות. דבר ראשון, היה קשה לנו באותה תקופה באיטליה: ללא תמיכה לחלוטין מחברות תקליטים, ללא סוכנויות וללא קידום. כפי שאתה יכול להבין זה היה קשה מאד, אז החלטנו להפסיק.

הבנתי... לפני שנדבר על "Mater Of All Evil" אני חייב לשאול אותך שאלה שהיא בלתי נמנעת: מה קרה לכם מאז ...Fragments" ומה גרם לך ולפסו לחפש נגנים חדשים ולאחד מחדש את Necrodeath?
במשך כל השנים מאז, לכל אחד מאתנו היו חיים פרטיים. אני הייתי לחלוטין מחוץ לסצינה, עברתי לגור בעיר אחרת בגלל סיבות עסקיות, ולפני מספר שנים חזרתי ופגשתי את פסו, המתופף המקורי של הלהקה. היתה לו להקה לפני כן (Sadist ת.ל.) עד לפני שנתיים. דברנו והחלטנו לחזור ולנסות שנית, בגלל שדברים השתנו באיטליה, ויש לנו פה סצינה רצינית. יש פה אנשים מקצועיים בתחום המטאל ויש לנו גם חברות וקידום נורמלים. בהתחלה היה אתנו הבסיסט המקורי, אבל הוא החליט שהוא לא יכול להמשיך כי זה יותר מדי בשבילו, אז היינו צריכים למצוא נגנים חדשים, שזה היה קל כי שניהם, גם הסולן וגם הבסיסט החדשים היו חברים שלנו. אחר-כך החלטנו לשלוח מכתבים לעיתונים שיראו "הנה אנחנו פה" חה...חה..., זה עורר הרבה עניין מצד הרבה חברות, אנשים התעניינו בחזרתנו, לבסוף בחרנו להוציא ב-Scarlet Records את האלבום הזה, וזה הכל.

איך ההרגשה לשוב לעבוד ולהוציא אלבום תחת השם Necrodeath?
כפי שאמרתי, התחלנו לעשות חזרות לפני שנה וחצי. בהתחלה החלטנו לנגן שירים ישנים שלנו, רק כדי לראות אם אנחנו עדיין יכולים לנגן חה...חה..., אחרי שהבנו שזה אפשרי התחלנו לעבוד על חומר חדש. ולומר את האמת, ההרגשה היא די מוזרה. תראה מצד אחד היא טובה, כי זה לחזור ולעשות משהו שאהבתי וזה מעלה די הרבה פלאשבקים חה...חה.... ומצד שני זה קצת מפחיד, כי אנחנו עכשיו, יותר מתמיד, תלויים בקהל. אם הקהל יקבל אותנו ואת האלבום טוב, אז יהיה לנו תמריץ להמשיך, ואם לא אז ההרגשה תהיה די מבעסת, אבל בכל מקרה נמשיך לעבוד ואפילו יותר קשה.

ואיך התגובות בינתיים?
בינתיים התגובות די טובות, כך שיש הרבה חשק להמשיך.

אז מה תוכל לספר לנו על "Mater of All Evil", ואני מתכוון כמובן למוסיקה, כי הבנתי שאתה אחראי למוסיקה ולא למילים.
קודם כל, תודה. שאתה מתכוון למוסיקה, עד עכשיו הקפידו לשאול אותי על המילים ואני לא כתבתי אותם, כך שלא אוכל להתייחס למילים.

לא יכולתי, גם אם רציתי לשאול אותך על המילים, מכיוון שלמרות ששמעתי את האלבום בערך מאה פעמים, המילים לא היו בידי, כך שאין לי מה לשאול אותך עליהן.
אין לך את המילים?

לא, יש לי את גרסת הפרומו, חוץ מזה - לא אני שואל את השאלות?!

טוב, שלח לי e-mail ואני אשלח לך את המילים ועוד מה שתרצה חה...חה... אז, שלא תפגע...

היי! לא נפגעתי.
טוב, בסדר חה...חה... נחזור לאלבום, אז כפי שאמרתי, התחלנו לנגן לפני שנה וחצי, ואחרי שהבנו שאנחנו בכושר התחלנו לעבוד על חומר חדש. כל החומר באלבום הוא חדש חוץ מהשיר החמישי "Iconoclast", שהוא מהחומר הישן שלנו.

מהדמו 7 "The Shinning Pentagram"?
כן, רק שבגרסה הקודמת היו תשע דקות, אז החלטנו לקצר אותו. כל השירים האחרים הם חדשים וכפי שאמרתי נכתבו בשנה האחרונה. הקלטנו את האלבום בשוודיה באולפני Underground, (Ebony Tears הקליטו שם ת.ל.). היתה שם אווירה נחמדה מאד, והמפיק באולפן הוא ממש מספר אחת, הוא הבין כל מה שרצינו וסיפק הכל מאווירה ועד לסאונד מקצועי, ואפשר לראות את התוצאה באלבום, שבו הכל יושב כמו שצריך, בניגוד לשני האלבומים הקודמים שסבלו מחוסר הפקה מקצועית. ובאלבום הזה אני מרגיש שזה הדבר האמיתי, אלבום אמיתי. אני שם אותו במערכת, שומע אותו ואומר שכך רציתי בדיוק שהוא יצא.

אני מוצא את האלבום החדש כממשיך דרכם של "Into The Macabre" ו-"Fragments". אבל זה אולי בגלל ששמחתי כל כך לקבל אלבום חדש שלכם, כך שזה לא שינה לי איך הוא יישמע, אבל האם אתה כאמן, מוצא בו שינויים או הבדלים מהקודמים?
אני חושב שהאלבום החדש הוא עדיין Necrodeath לחלוטין. השירים יותר מעובדים, יותר בנויים ואולי יותר פשוטים מבעבר, אבל מה שאני חושב זה שבמיוחד בניגוד ל-"...Fragments", בו השירים היו יותר מורכבים, היו קטעי גיטרות נחמדים, אבל אולי יותר מדי מורכבות מאשר שירים. באלבום החדש, לעומת זאת, יותר קל לזכור את השירים ואפשר לשמוע שיש להם מבנה כמו שצריך. הם קצרים בדרך-כלל ויותר ישירים, זה מה שאני חושב. אבל אני מרגיש שהאווירה באלבום עדיין אותה אווירה כמו בקודמים, היא מלאה באלימות, והאווירה גם יותר קודרת ורעה, כך שלפי דעתי האלבום הוא מאה אחוז Necrodeath. בדרך כלל מצפים שאחרי עשר שנים משהו ישתנה, אבל הוא לא חה...חה...חוץ מזה שאנו מבוגרים יותר חה...חה...

אני חייב להודות שכשקיבלתי את האלבום החדש, הייתי מסוקרן לדעת איך הוא אמור להשמע? הרי לא נגנתם במשך עשר שנים?
כן. במשך כל השנים רק פסו המתופף ניגן, הוא הקים להקה לפני עשר שנים (Sadist ת.ל.), אחרי שהתפרקנו, ולפני שלוש שנים הוא עזב, אני הייתי לחלוטין מחוץ לסצינה.

ולא ניגנת בכלל?
לא. לא ניגנתי בכלל.

הבנתי שפסו המתופף וג'ון הבסיסט החדש ניגנו ביחד ב-Sadist.
לא. הבסיסט החדש ג'ון היה חבר של פסו, הם נגנו ביחד בלהקת מוסך(?!) חה...חה...ובלהקות אחרות, בשביל הכיף, אך הוא לא היה ב-Sadist

שמעתי שיש קשר כלשהו בין Necrodeath ללהקת Schizo, האם זה נכון?
כן, היינו חברים אמיתיים בעבר, ואני עדיין חבר של הבסיסט. הוא אמר לי שהוא עובד על משהו חדש, אבל לא שמעתי ממנו מאז. הם מדברים על לחזור אבל למען האמת, אני לא יודע כלום.

יש הרבה להקות שחוזרות לנגן, חה...חה...
כן, חה...חה...אתה מאמין, הרבה, חה...חה...

ורובן מאיטליה...
אתה חושב חה...חה...? אבל לא בעיקר מאיטליה, מכל העולם. ראיתי ש-Testament, Exciter ו-Venom חוזרים, בכלל הרבה להקות חוזרות.

האם אתה רואה בחזרתכם מעין רכיבה על הגל של "חזרה לשנות השמונים"?
אני לא יודע, אני חושב שזה צירוף מקרים. שום דבר לא תוכנן כך שנחזור עכשיו או אחר-כך יחד עם להקות אחרות. זה רק צירוף מקרים בהתאמה לחיינו הפרטיים. אני ופסו נפגשנו והחלטנו לחזור לפני שנתיים, אבל שום דבר לא תוכנן. אני לא יודע מה כולם חושבים על-זה. אולי חושבים שחזרנו בגלל שזה אופנתי וכולם חוזרים, או שזה בגלל עסקים וכסף, אבל חשוב להבין ש-Necrodeath תמיד היתה להקת Under והחומר והסאונד נשמעים עדיין אותו דבר. לא היינו חלק מהעסק וגם עכשיו - אנחנו לא! אנחנו מנגנים בשביל שני דברים: טוהרת המטאל ובשביל הכיף!

זה טוב, לעומת להקות אחרות...
הרבה להקות שהיו גדולות בעבר - חוזרות עכשיו. להקות כמו Venom שהיו חלק מהעסק, עכשיו מוציאות אלבום ואפשר באמת לחשוב שאולי חסר להם כסף חה...חה...אבל אותי מעניין רק אם האלבום הוא טוב או לא, ולא למה הם הוציאו אותו, רק - איך הוא נשמע. אנחנו חזרנו כי נהננו לנגן בעבר ולא בגלל שום סיבה אחרת.

האם שמעת על הלהקות שקמו אחרי הפירוק שלכם?
כן, בעיקר בשנתיים האחרונות, לפני כן הקשבתי להרבה Slayer ולהקות מתקופתי, אבל בשנתיים האחרונות הייתי חייב לשמוע, כדי להתעדכן ולדעת מה קורה סביבי חה...חה...

מי הן הלהקות האהובות עלייך?
הלהקות האהובות עלי הן כמובן Kreator,Slayer ושאר הלהקות המפורסמות מתקופתי.

האם יצא לך במסגרת "השלם את החסר" לשמוע גם להקות black metal?
כן, אם אתה מתכוון ללהקות ה-black metal הנורווגי. אבל לא אהבתי אותן כל כך, הן נשמעות כולן פחות או יותר אותו הדבר. אהבתי יותר את הסגנון השוודי שהזכיר לי את ה-trash מתקופתי. מכל השוודים מצאה חן בעיני יותר מכולם - At The Gates.

מי היו או עדיין ההשפעות שלך?
Slayer שמכולם הם הכי גדולים. הראשון שלהם הכי מועדף בעיני, אבל שמעתי את החדש וגם הוא טוב. ראיתי אותם לפני כמה זמן בהופעה והם עדיין הגדולים מכולם, גם אחרי חמש עשרה שנה! (כן, לחלוטין! ת.ל.), ואני מניח שאתה מסכים איתי חה...חה...

לחלוטין
הם ההשפעות שלי יחד עם Kreator הישנים. אלבומים כמו "Pleasure To Kill", האלבומים הראשונים של Voivod, Venom, Bathory, Destruction ו-Possessed.

האם יהיה לנו מזל לראות עוד אלבום שלכם?
אני מקווה. אני בטוח שנעשה, כי התגובות טובות, ואנו מתכננים סיבוב הופעות בעולם.

ואנו מקווים לראות אתכם בארצנו הצנועה.
כן, זה יהיה נחמד חה...חה...אבל זה יהיה קשה, כי אתה יודע, כשזה חלק מעסק, שאנשים אחרים מחליטים עבורנו וקובעים לנו את ההופעות, כך שהכל זה שאלה של כסף. מבחינתי אני מוכן להופיע בכל מקום. אנחנו עובדים על סיבוב הופעות ואחריו נעבוד על אלבום חדש, כדי שזה יצא כבר בשנה הבאה. ואני מקווה שהוא יהיה לפחות כמו האלבום הזה. פשוט ננגן מה שיצא.

אני מקווה שהוא יהיה באותה הרמה...
כן, חה...חה...

האם יש לכם תוכניות לעתיד?
אני מקווה שנופיע איפה שהוא. כרגע אנחנו מופיעים באיטליה. בקיץ הזה או הבא נראה אם נוכל להופיע באירופה, וזה הדבר הראשון שאני רוצה. אחר כך נעבוד על אלבום חדש. "...Mater" רק יצא, ובגרמניה ובצפון אירופה הוא יצא רק לפני עשרה ימים כך שנחכה לראות מה יקרה. בינתיים התגובות ממש טובות. מכל מקום, אני חושב שזאת הפעם הראשונה שלהקה איטלקית מתראיינת לעיתונים כמו Rock Hard ומקבלת עמוד שלם, חוץ מתמונות (הוא באמת לא היה באזור בשנים האחרונות ת.ל.).

שמעת על White Skull האיטלקים? הם היו בארץ.
לא, לא שמעתי עליהם. אבל, באיטליה יש המון להקות שמנגנות heavy ו-power, כמו Rhapsody, Labyrinth ועכשיו יש גם את Vision Divine, שבעצם מורכבת מחברי הלהקות שהזכרתי. שלושתן מנגנות בסגנון שונה משלנו.

קצת, לא בהרבה...
כן, לא בהרבה חה...חה.... Rhapsody למשל, מאד מפורסמת בגרמניה וצפון אירופה.

כן. גם בישראל.
כן, הם מצליחים בעולם.

האם שמעת להקות מישראל?
לא, לא שמעתי. אבל שוב, לא הייתי בסצנה המון זמן. יכול להיות ששמעתי. אם תגיד לי שמות אולי אזכור.

יש את Arallu, שזה פרויקט של אדם אחד, המנגן black metal, ויש לנו את Betrayer המצוינים שמנגנים power thrash טכני מעולה...
על Betrayer אני חושב ששמעתי, אבל האם יש לכם סצנה טובה בארץ?

כן, יש לנו סצנה מעולה.
אם כך, יהיה נחמד מאוד לבוא אליכם. אולי אם אתה מכיר מישהו שיכול לארגן טיסה ואוכל? זה יהיה נחמד.

אני מכיר כמה, אבל מה בנוגע למקום ללון בו, את זה אתם לא צריכים?
אנחנו נסתדר, נוכל לבוא לישון אצלך, אני בטוח שגם אנחנו וגם אתה נעשה חיים (אבל אימא שלי תהרוס לי את החיים ת.ל.), אז קדימה לך ודבר עם מי שצריך.

רב תודות לך על הראיון ל"מטאל האמר ישראל". שוב, זה היה כבוד לדבר אתך. בהצלחה עם "Mater Of All Evil", שהוא האימא של כל הרוע!
תודה גם לך ותרגיש חופשי לשלוח לי e-mail מתי שתרצה, בשביל מילים, תמונות או פשוט לומר לי תאריך להגיע אליכם.

תומר ליבוביץ'

HIT THE LIGHTS

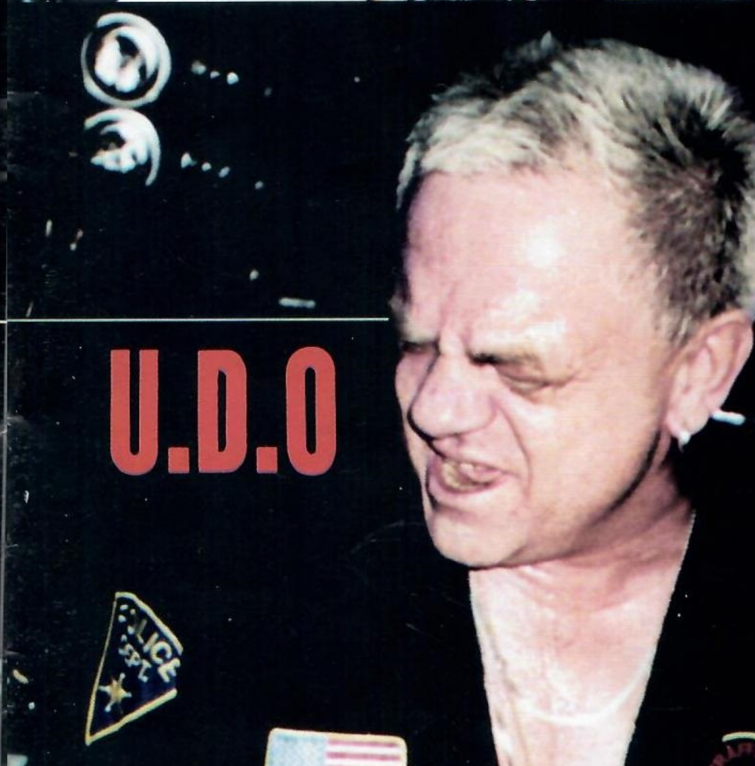
GRAVE DiGGER

Underworld, London

U.D.O

Pics: Yvette Salthouse

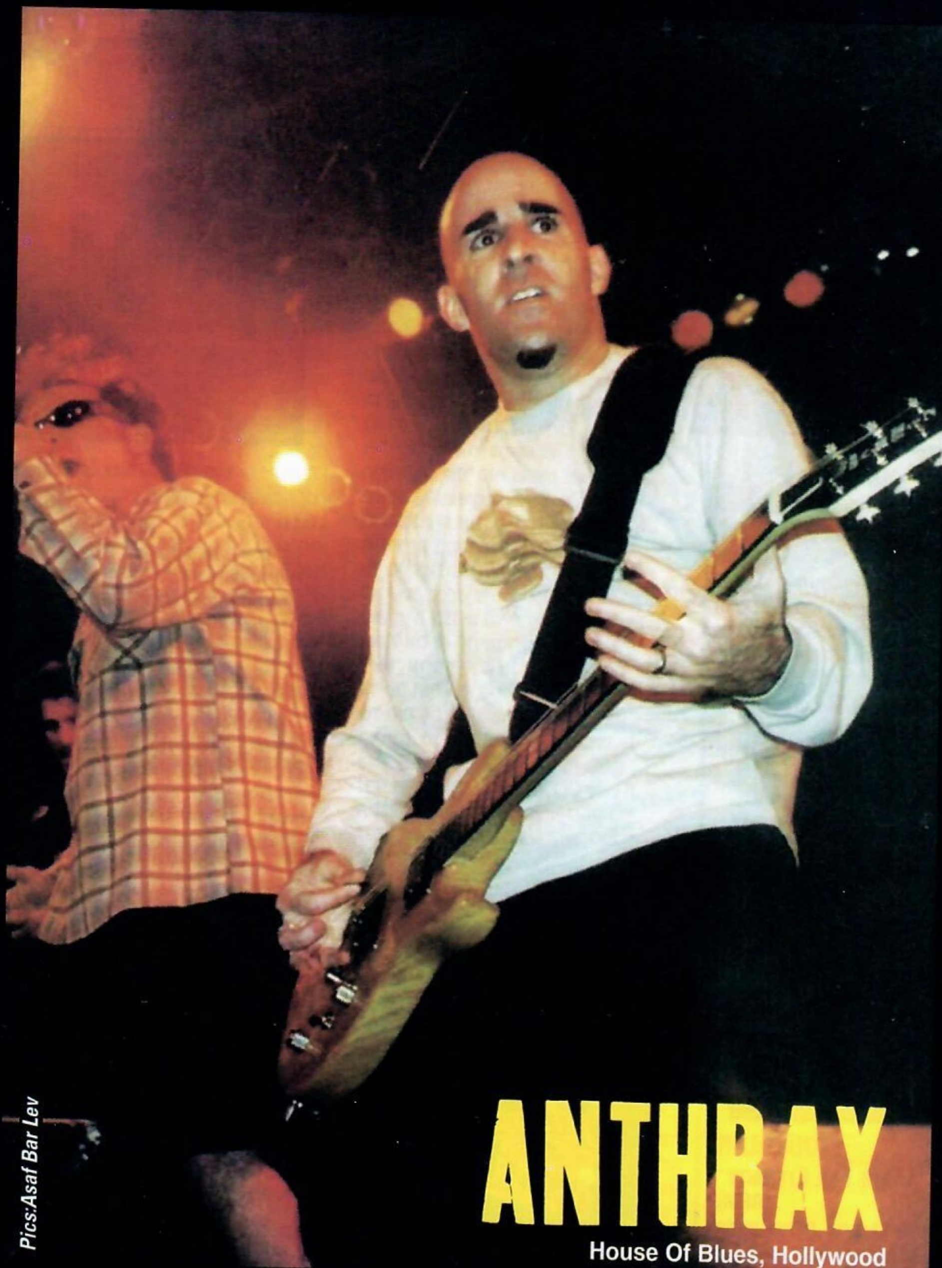
אחרי תשע שנים, מאז הפעם האחרונה ש-Udo הופיע באנגליה, חוזר הבוס אל לונדון עם .U.D.O כחלק מסיבוב ההופעות המלווה את האלבום האחרון שלהם "Holy". ובתור בונוס אנחנו מקבלים, כלהקת חימום את Grave Digger, שהגיעו לאחר סיבוב הופעות מוצלח ביותר בגרמניה ושכרגע הם נמצאים בפסק זמן לפני תחילת ההופעות בשאר היבשת. מה כבר יכול לבקש יותר metal fan בשביל ערב אחד. שני ענקי ה metal האלה מביאים ל-Underworld, brothers & sisters מליברפול, לידס, סקוטלנד ואפילו מגרמניה. (כנראה שלראות את .U.D.O עשר פעמים בחודש זה לא מספיק לכמה אנשים). כש-Grave Digger עלו לבמה, היה נדמה לרגע כאילו אנחנו נמצאים ביון, מכיוון שכל השורות הראשונות באולם הדחוס הזה, נתפסו על-ידי מעריצים יוונים ש-Grave Digger הם הסיבה העיקרית להמצאותם כאן.

אמנם אי אפשר להשוות את התנאים של Grave Digger על הבמה הקטנה כאן בלונדון, לעומת מה שהם התרגלו באירופה בשנים האחרונות, שבה התפאורה, התאורה המרשימה והפירוטכניקה, הם חלק מרכזי מהופעת הבמה שלהם. אבל, עם הרבה רצון טוב וגישה נכונה וכמובן ניסיון ומקצוענות הם סיפקו לנו שלושים דקות של heavy metal אמיתי, נטו! עם סט שכלל קטעים מתוך האלבום האחרון שלהם "Excalibur", כמו "Pendragon" שפתח את ההופעה. "Excalibur" המצוין ו-"Morgane Lefay", Chris Boltendahl הראה לנו איזה סולן אדיר הוא כשהוא מנצל כל טיפת אנרגיה שיש בו ו"שורץ" בכל סנטימטר על הבמה.
Grave Digger ניגנו גם שני קטעים מתוך האלבום הקודם שלהם "Knights Of The Cross" וסיימו עם "Heavy Metal Breakdown" הקלאסי, שהשאיר את הקהל עם טעם של עוד ואף אחד לא היה מתלונן אם הם היו מנגנים עוד שעתיים. בסך-הכל נראה היה שהמקום הזה קטן על Grave Digger בכמה מידות. (להזכירכם, הדיסק שלהם הגיע למקום העשרים ואחד במצעד הגרמני הכללי, גבוה יותר מכל להקת heavy metal אחרת ב- 1999). אבל, אין ספק שהם נהנו להופיע כאן ומי מהצופים שלא הכיר אותם עד ההופעה הזאת, בטוח הכניס אותם לרשימת הקניות שלו לתקופה הקרובה. עכשיו נשאר לחכות להופעה של 'אבירי השולחן העגול' בת"א ואני משוכנע שמה שנראה שם, לא ראינו בארץ כבר הרבה שנים, אם בכלל. תשימו בירה במקרר ותתחילו לחמם את הצוואר

אבל!! עם כל הכבוד לכורי הקברים, הערב הזה שייך ל-Udo Dirkschneider, שלאחר ה-intro מתוך "Holy" מצטרף לנגנים שאיתו Igor Gianola, Filty Wienhold והמוכר בחבורה Stefan Kaufmann, שהוא המתופף של Accept. כשהוא לבוש בבגדי כמורה ומשקפי שמש שחורים, וכשאחד הקולות המוכרים ביותר ב-metal החל לבקוע... מה לבקוע?? לקרוע את הרמקולים, הקהל שעד עכשיו עמד די בנוחות החלו להמחץ ולמחוץ אחד את השני אל עבר הבמה, רק כדי לזכות בכבוד ללחוץ יד ל-Udo או לקבל פיק מאחד הגיטריסטים. אני לא חושב שבאולם היה מישהו שלא הכיר כל מילה בכל שיר ש-.U.D.O ניגנו מתוך הסט שכלל גם קטעים מהאלבומים האחרונים שלהם כמו: "Holy", "Raiders Of Beyond", "Independence Day" וכמובן את ההמנונים הקלאסיים של Accept, "Metal Heart", "Restless And Wild", "Princess Of The Dawn", "I'm A Rebel" ואת השיא של הקונצרט, "Balls To The Wall". היה אפשר לעצום עיניים, לדפוק את הראש ולהאמין שאנחנו בהופעה של Accept בימיה הגדולים. והרי .U.D.O זה הדבר הכי קרוב ל- Accept שאפשר לקבל, בעיקר כשלצידו של Dirkschneider יש את Stefan Kaufmann.

בסך-הכל .U.D.O נתן לקהל הנהדר הזה את מיטב הלהיטים מתוך קריירה של עשרים שנה. האיש הקטן הזה הזכיר לכל מי שהעז לשכוח, מה זה metal אמיתי ושגם היום הקסם לא פג מהמוסד שנקרא Udo Dirkschneider. האווירה ב-Underworld היתה, בלי להגזים, מחשמלת. כל מי שנכח במקום יזכור את הערב הזה עוד הרבה זמן. דקות ארוכות אחרי שהסתימה ההופעה נשארו רבים מהאנשים כדי להחליף חוויות אחד עם השני, לספר על דיסקים טובים שהם שמעו בזמן האחרון ולשתות לחיים עוד איזה בירה ולקוות שערבים כאלה יהיו בלונדון יותר מפעמיים בשנה...
Heavy Metal Is The Law!!!

Amit Lwow

Pics:Asaf Bar Lev

ANTHRAX

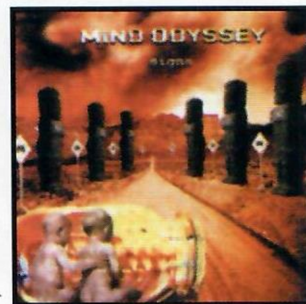
House Of Blues, Hollywood

בשנות השמונים היתה Anthrax אחת מלהקות הת'ראש המובילות והמצליחות בעולם. בשנות התשעים הפכה Anthrax לאחת הלהקות הכי לא מוערכות, הפועלות היום. למרות הכשרון האדיר של הלהקה שעיצבה את שנות השמונים בסאונד המהיר שלה, בשנות התשעים הוציאה הלהקה את אלבומיה המוצלחים ביותר כמו "Sound Of White Noise" ו-"Stomp 442" שלא זכו להצלחה מסחרית, בעידן שלהקות כמו Machine Head- Fear Factory מכרו מאות אלפי עותקים של אלבומים נחותים בהרבה מהרמה האנת'רקסית. מעריצים רבים שולהבו מהסאונד "החדשני" של להקות כמו Korn ו-Limp Bizkit, ששילבו ראפ עם מטאל, רק שהם לא ידעו שהפטנט הזה נרשם כבר ב-91 על-ידי Anthrax עם השיר "Bring The Noise".

Anthrax ממשיכה עדיין לשרוד עם תקליטים מצוינים ועם קהל נאמן. השנה הם הוציאו אלבום אוסף "The Return Of The Killers A's", שהוא אוסף נהדר של הסינגלים של הלהקה בארבע-עשרה השנים האחרונות. בנוסף לאוסף יצאה הלהקה לסיבוב הופעות חגיגי, שהיה אמור לשלב בין סולנם המקורי - Joey Belladona, ובין הסולן הנוכחי שלהם, בשמונה השנים האחרונות, John Bush, שהוא גם סולנה של Armored Saint. אבל, Anthrax חסרת המזל, נתקלה בבעייה ששמה רדיפת הבצע של Belladona. לכן יצאה Anthrax עם Bush לבד, לסיבוב הופעות, שהיה מוצלח והסתיים בהוליבוד, בהופעה אנרגטית, שנמשכה שעתיים ונפתחה עם "Crush" מאלבום האולפן האחרון שלהם "The Treat Is Real" הוכיח, שבסופו של דבר, העובדה ש-Belladona נשאר בבית, לא היתה משמעותית.

Bush- נמוך ומקריח, מגרד את שנות הארבעים. הוא נראה יותר כסוכן ביטוח מאשר סולן להקת מטאל. אבל, על הבמה הוא פצצת אנרגיה ענקית עם קול ענק. הוא תופעה נדירה ואחד הסולנים היותר טובים בעולם המטאל. את Ian Scott, הגיטריסט היהודי ואת Charlie Banne המתופף, אין צורך להציג. שניהם מוסיקאי-על. והם גם אחראים על להקת ההארד קור .S.O.D, העסוקה בקאם-בק היסטרי. Anthrax נישענו בעיקר על חומר משנות התשעים המשובחות שלהם. אבל, נתנו לקהל גם להיטים וותיקים משנות השמונים כמו "Among The Living", .A.I.R ו-"I'm The Law", שהתקבלו בהתלהבות יתרה. הקהל המבוגר והוותיק קיבל בדיוק מה שהוא רצה וציפה לו. הקהל הצעיר יותר נותר פעור פה מול חבורת המוסיקאים המבוגרת, שסיפקו סחורה שהלהקות האהובות עליהם, כגון Korn, לא מסוגלות לספק.

Asaf Bar Lev

MIND ODYSSEY
"SIGNS"
(B.MIND)

להקת Mind Odyssey, למרות היותה אלמונית למדי, איננה חדשה בענייני המטאל. בלהקה שותף הגיטריסט Victor Smolski, המוכר בוודאי לרבים מכם מההרכב Rage, והוא כעת מתמרן בין שתי הלהקות. האלבום החדש "Signs", מציג מוסיקה בוגרת ומהוקצעת. כבר בתחילת האלבום מוצגת תורתה של הלהקה על רגל אחת: אב הלוקח את בנו לקונצרט של מוסיקה קלאסית, אך הבן מתמרד ומתעקש ללכת לקונצרט רוק. ואכן, הגישה הזאת של שילוב בין מוסיקה קלאסית לרוק, היא הקו המנחה לאורך כל האלבום: רוק חזק וקצבי עם מלודיות הלקוחות מהעולם הקלאסי. יחד עם זאת, לא מדובר פה ברוק כסאח מתוחכם, אלא משהו הקרוב יותר לסטייל של בון ג'ובי-דף לפארד. באלבום "Signs", ניתן למצוא שילוב בין שירי רוק בסיסיים ופשוטים כמו "Men of No Return", לצד קטעים מורכבים כמו "Slaves of The Desert". להקה מסוג זה יכולה בקלות לגדול, להתפרסם ולהגיע למודעות הקהל הרחב באירופה ובעולם כולו, במיוחד לאור העובדה שמזה זמן רב לא נראתה להקת פופ-מטאל חדשה ואיכותית.

בועז בר לוי — $8\frac{1}{2}$

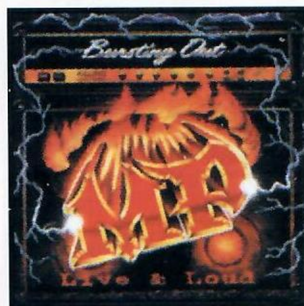

RIVER OF CHANGE
"WHEN REALITY CANNOT ENTER"
(B.O. REC.)

בלגן! פשוט בלגן. זו המילה היחידה שמגדירה את האלבום הזה של River Of Change, שנקרא "When Reality Cannot Enter". ומה הפלא שהמציאות לא יכולה להכנס, היא כנראה לא מצאה מקום בדיסק הזה הכולל כל סגנון מוסיקה שהחברה האלה הצליחו לנגן בסטודיו. השלד שלו בנוי מ-progressive rock ומסביבו River Of Change ניסו לבנות משהו שהוא מעבר ליכולת ההבנה והסיבולת שלי. רוב השירים בנויים מאלף ואחד קטעים וממקצבים מוסיקליים המשתנים ללא הרף, בלי קשר נראה לעין, עד שאי אפשר לדעת לאיזה מהשירים אתה מקשיב. אפשר מדי פעם למצוא כמה קטעי נגינה שבהם נראה השקיעו מעט מחשבה ואולי, אם הם היו הופכים לשירים עצמם, האלבום הזה היה נשמע יותר סביר. אבל, לא. כמו שאמרתי, בתוך שיר אחד האווירה והקצב משתנים מקטע לקטע ורובם בינוניים מינוס ואפילו נשמעים סתמיים.

השירה של הסולן Claudio Conti לא מוסיפה לאלבום הזה ובכלל יש כמה רגעים ש-River Of Change נשמעים כמו להקת בית ספר המנסה להיות יותר מתוחכמת ממה שהיא מסוגלת. הדיסק נפתח אמנם עם שני קטעים לא רעים: "Omen Of Kneel" ו-"Gleams In The Dark", הנשמעים יותר כמו power metal מאשר progressive. אבל אל תתנו לזה להטעות אתכם, המציאות העגומה מתבררת במהרה והשעמום מתפשט על פני האלבום הזה באותה מהירות. לא קשה לנחש ש-River Of Change מושפעים ומנסים להיות Dream Theater, אבל אם זה התיאטרון שהם מסוגלים ליצור, עדיף היה שיעברו לפנטומימה. הדיסק הזה הוא בדיוק התוצר השלילי של הצלחת ה-metal האיטלקי בזמן האחרון, מכיוון שמה שיקרה עכשיו זה שכל להקה מחורבנת שמגיעה משם (בלי שום קשר ל- River Of Change), תקבל את ההזדמנות להוציא דיסק כדי לנסות ולרכב על הגל, בלי קשר לאיכות המוסיקה שלה.

Amit Lwow — 5

MP
"BURSTING OUT"
(SHARK REC.)

לא כל כך ברור לי מה גרם ל-MP להוציא את האלבום הזה בהופעה, דווקא בימים אלה, בעיקר משום שהם לא הוציאו שום דבר חדש בשנים האחרונות. בכל אופן, אם אתם בין המעטים המכירים את הלהקה הזו, שהוציאה שלושה אלבומים לקראת סוף שנות השמונים, אין סיבה שלא תאהבו את הדיסק הזה שלהם, שלוקח אותנו, מבחינה מוסיקלית, אחורה בזמן, עשר, חמש-עשרה שנה, אל אותו heavy metal קלאסי של שנות השמונים, עם סאונד לא רע בכלל ושירים שנשמעים טוב, אם אתם אוהבים את הסגנון הזה של MP הבנוי על הריפים הקלאסיים של heavy metal, (אני מכיר כמה להקות הרבה יותר גדולות ומפורסמות מ-MP הנשמעות הרבה יותר גרוע בהופעה). אגב, המתופף של MP באלבום הזה, הוא מיודענו Klaus Sperling מ-Primal Fear. הבעיה היא, שאם אתם צמאים ל-metal קלאסי, אז יש מספיק דברים טובים אחרים לבזבז עליהם את כספיכם ולרוות בם את הצמא. אולי כש-MP יקליטו חומר חדש, יהיה אפשר להתייחס אליהם בצורה רצינית יותר. בינתיים, אני לא רואה שום סיבה רציונלית להוצאת הדיסק הזה, למעט סיפוק תאוותם של המעריצים שלהם - איפה שהם לא יהיו.

Amit Lwow — 6

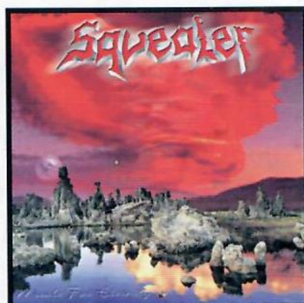
ALBUM OF THE MONTH

SONATA ARCTICA
"ECLIPTICA"
(SPINEFARM)

בימים אלה, מעטות הן הלהקות החדשות שמעוררות את תשומת לבי ושמצליחות לשמור עליה. רוב הלהקות החדשות נשמעות כמו צאצאיהן של להקות metal מלודי מבוססות, כמו Helloween, Gamma Ray ו-Blind Guardian. Sonata Arctica הם שינוי מרענן, ואלבום הבכורה שלהם, "Ecliptica", הוא בפשטות ניצוץ של מצוינות שאנחנו יכולים לצפות לה לשנים הבאות. האלבום, במילה אחת, יוצא דופן. מההתחלה עד הסוף משאיר אותך עם ענין וסקרנות לגבי הבאות. חלק מהשירים, כמו השיר הפותח את האלבום "Blank File", הם שירים מהירים מאוד. אבל האלבום לא עשוי רק משירים כאלה. הלהקה מפגינה בפשטות יכולת להצטיין בכמה סוגים של שירים, לא רק במהירים שבניהם. שירים כמו "Replica" או "Letter To Dana", שבהם לא מנסים לבדוק כמה מהר הם יכולים לנגן בגיטרה, עשויים היטב ויש הרבה רגש מאחוריהם. לסולן יש קול צלול וההפקה של האלבום מצוינת, טובה הרבה יותר מרוב אלבומי הבכורה ואלבומים בכלל. לסיכום, אני חושב שהלהקה הצליחה להשיג סאונד, שהוא לא עבודה בעיניים, לא כמו זה של הלהקות שבאו לפניהם. הם יוצאים עם Starovarius באביב, לסיבוב הופעות, הראשון שלהם באירופה. ו-Rhapsody. חפשו אותם.

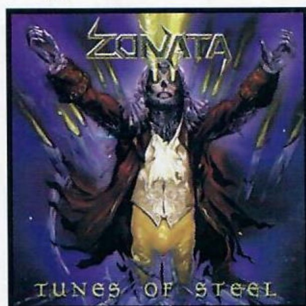
Dr. Metal — 10
(www.metalmeltdown.com)

SQUEALER
"MADE FOR ETERNITY"
(AFM)

שלוש, שתיים, אחת, טראח !! בבת-אחת, במתקפת German power metal נפתח אלבומה החדש והשלישי במספר של Squealer "End Of The World". הקטע הפותח power metal המנוני לפי הספר, השירה המשותפת בפזמון והבתים המהירים יחסית בתיפוף דאבל-בס, כמיטב המסורת של Grave Digger מציגים את הז'אנר במיטבו. יש ל-Squealer משהו המבדיל אותם משאר להקות ה-power המציפות אותנו בימים אלה. אולי זו השירה היחסית הכבדה של Henner, המזכירה במשהו את Hansi מ- Blind Guardian, אולי זו ההשפעה הבולטת של ה-trash metal בסגנון Testamentואולי זה הסאונד הפיצוצי. אבל, עובדה, וזו עובדה קיימת Squealer נשמעים אחרת!! השיר השני "The Final Daylight" נשמע Edguy למדי. יש לו פוטנציאל חזק להפוך להמנון חדש של מועדון ההסתדרות. (שימו לב לפזמון, שירו ביחד, לחוד ובשני קולות...) בהמשך ישנם רגעים מלודיים יותר כמו "Don't Fear Your Life" או "Nothing To Believe" ולצידם שירי כסאח טראשיים כגון "The Eternity Of A Day", המשלב בתים של Slayer עם פזמון מקהלתי הסתדרותי. ישנה גם גרסת cover ל-"People Are People" של Depeche Mode, בה שרים גם הסולן של Voke ו-Edguy. באלבום מנגן Mike Terrana שניגן גם עם Rage ועם Malmsteen וניתן בהחלט להבחין בביצועים ובמעברים המיוחדים המאפיינים אותו. בצדק נחשב האיש לאחד ממתופפי ה-power הטובים ביותר. זו הלהקה השנייה מחברת AFM Records, בעלת הסיכוי הממשי לפוצץ את האזניים לכל אוהב power metal באשר הוא. ישנם כאן כל האלמנטים ההופכים את הז'אנר לאהוב כל-כך! Go for it!

אבי שחר — 9

ZONATA
"TUNES OF STEEL"
(CENTURY MEDIA)

... גלגלי השיניים מסתובבים זה בזה וחורקים... המכונה מפעילה לחץ כבד על המתכת שמתחתיה, הצבע הניתז מן הצדדים צובע בכחול-אדום-מטאלי ובזו אחר זו יוצאות, מפס היצור של חברת התקליטים, להקות power metal, שלפני שנתיים אף אחד לא היה מוציא להם פלייר והיום הן מוצגות כמיטב האמנות המטאלית (לא לשכוח את האלבום עם התזמורת...). כן, זהו המקרה גם עם Zonata ובמקרה הזה Century Media באמת ירדו לזנות... החומר נשמע כמו Pegazus ביום גרוע במיוחד, ההפקה לא מחמיאה (קצת קשה לשקר שחרא זה שוקולד, הצבע אותו דבר אבל הריח... אבוי..) והזמר עבר כנראה 836 שעורי פיתוח קול, שגם הם לא עזרו במיוחד לשיפור מצבו העגום ומצבה של Zonata ככלל. כל השירים נשמעים כלקוחים מאותו פס ייצור חדגוני ומשעמם. אין כאן לא המלודיות של Blind Guardian, ולא ההפקה הנוצצת של Edguy ולא ההשפעות

UNDER THE HAMMER

ALBUM OF THE MONTH

TOURNIQUET
"MICROSCOPIC VIEW OF A TELESCOPIC REALM"
(METALBLADE)

עם שם כל-כך מפוצץ לאלבום, כדאי מאד שיהיה להם מה להציע! אולי יהיה לי קצת קשה להסביר לכם, עד כמה יש ל-Tourniquet להציע! אני לא יודע ממה להתחיל. מדובר בשלושה אנשים העושים עבודה של קונצרט שלם, רק אחד מהם אחראי על כתיבת החומר ושמו הוא Ted Kirkpatrick. מוצאם מאמריקה, ולמיטב ידיעתי פירושו של שמם הוא - חוסם-עורקים (מקווה נואשות שלא טעיתי). עד כאן הטריוויה. וכעת לעצם העניין. איכשהו, ואל תשאלו אותי איך, הם מצליחים להוציא מעצמם, מוסיקלית, הרבה מעבר למקסימום ההגיוני המצופה מלהקה טובה. הם מובילים את המאזין במסדרונות מפותלים של אי-שפיות זמנית וטירוף שנמשך כמעט שבעים דקות.

שום דבר לא דומה למשהו צפוי ומוכר כשמדובר ב-Tourniquet. גם אם תהיה המוסיקאי הכי כשרוני ומלא יצירתיות במערכת השמש כולה, עדיין, קרוב לוודאי, לא תוכל לחזות את הריף הבא שהחבר'ה האלה יעמיסו לך על התודעה. הרבה hardcore, לא מעט progressive, נגיעות של קטעים קלאסיים לחלוטין, שירה חסרת-פשר וסוג, שנעה בין שאגות מטורפות ללחישות ענוגות ובכלל משהו שעדיין (בוודאות גמורה!) לא נשמע כמותו במחוזותינו.

על מנת להבהיר את העניין המסובך הזה ביתר-בהירות, ניקח לדוגמא את קטע מספר ארבע, "The Tomb Of Gilgamesh", הנפתח בשירה מלודית עד כדי פאניקה, ממשיך לסולואים עוקרי-לבבות, מתפתח ל-hardcore חסר רחמים, מתקדם לקטע קלאסי טהור בסגנון שופן, ומשם לשירה בציבור של כל הלהקה, ולסיום העסק - jam חסר כיוון.

Ok, נראה לי שכבר הבהרתי די והותר את דעתי לגבי Tourniquet ובמיוחד לגבי היצירה החדשה שלהם "...Microscopic". מאד מומלץ. ואם תתקמצנו לקנות - אז לפחות, ארגנו לכם איזושהי דרך להריץ השמעת בכורה של האלבום הנפלא הזה!!

ניר שילוני 9½

הקלאסיות של Rhapsody. מה שמתקבל וממש בקושי, זה power metal צולע. ועצה ל-Century Media! אל תלכו בעקבות חברות אחרות להחתים כל הרכב power בינוני עד גרוע, הישארו עם Nevermore ו-Iced Earth ורדו מלהקות כמו Zonata. את הזנות הזאת - אסור למסד.

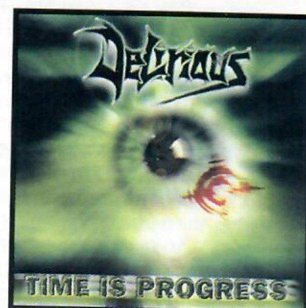
אבי שחר 4

DELIRIOUS
"TIME IS PROGRESS"
(B.MIND)

אלבום הבכורה של Delirious מכה ישר בפנים במלוא עוצמת ה-thrash הקיצבי והאיכותי. הלהקה, הקיימת מאז 1990, מושפעת, ללא ספק, מכל ז'אנר ה-thrash של להקות כמו Metallica (בתחילת דרכם), Slayer, ובעיקר Testamen (העושים איתם את סיבוב ההופעות הנוכחי). האלבום הגיע לרמתו הגבוהה לא מעט בזכות ההפקה המקצועית של Victor Smolski - הגיטריסט, של Rage ושל Mind Odyssey. שלא תבינו לא נכון - לא מדובר כאן באלבום מפוצץ בשירים המנסים לשבור את מהירות האור. דווקא ההפך: חלק גדול מהשירים נשען על מקצבים איטיים וכבדים, כשברקע מלודיות קליטות ומעולות של גיטרות, כמו ב-"Remember" וב-"Dejected". גם קולו של הסולן Markus Bendarek, אינו לוקה בחסר ולעיתים נדמה שזה לא אחר מאשר סולן "Testament" - Chuck Billy.

שימו לב להרכב וזיכרו את השם Delirious אם הם לא ייפרדו על רקע סיכסוכים מיותרים, הם עוד יגיעו רחוק.

בועז בר לוי 9

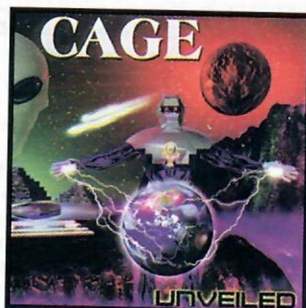

STRATOVARIUS
"INFINITE"
(NUCLEAR BLAST)

"Hunting High And Low" הוא השיר הראשון והסינגל הראשון מתוך "Infinite". הוא קליט במיוחד ונדבק במוחי הרבה לפני ששמעתי את כל האלבום. אני חושב שהשיר הזה הוא הלהיט המרכזי בכל האלבום. אבל אני די מאוכזב מהאלבום, מכיוון ההתפתחות שלו, מההתחלה עד הסוף. למרות זאת אני חושב שהאלבום הוא כל מה שאנחנו יודעים ש-Startovarius יודעים לעשות ועושים טוב. הקול של Timo Kotipelto, כרגיל, מדהים. הוא צלול, מלודי ומעורר השראה. ללהקה יש עכשיו הרכב של כוכבים עם Tolkki על הגיטרה, Johansson על הקלידים ו-Jorg Michael המפורסם על התופים, מלווה את קולו המדהים של Kotipelto. בעוד האיחוד שלהם לא חסר מצוינות בסגנון ה-metal המלודי, הם לא בדיוק דורכים על אדמה חדשה. אם אתם מעריצים את הלהקה כמוני, אתם תאהבו את האלבום. אם אתם לא מעריצים של Startovarius ומעולם לא הייתם, כנראה שתהיה לכם אותה הרגשה שהיתה לכם בנוגע לאלבומים הקודמים שלהם כמו "Destiny" - 1998 ו-"Visions" - 1997 - גם בנוגע לאלבום הזה. אישית, כמעריץ של Startovarius, נותרתי בסוף האלבום ממתין לעוד, מכיוון שכל תשעת השירים באלבום מסתכמים בחמישים דקות בלבד.

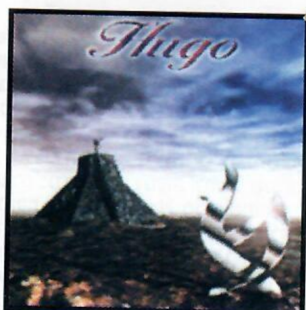
Dr. Metal
(www.metalmeltdown.com) 8

CAGE
"UNVEILED"
(OMEGA)

בוקר טוב לכל המאזינים. התוכנית היום מוקדשת לז'אנר ה-heavy metal או ה-power metal, כפי שחלק מכנים. בשלוש השנים האחרונות התפשטה מגפת ה-heavy metal כמו חצ'קונים על פניו של ילד מתבגר. וכמו החצ'קונים כך גם הלהקות מתחלקות לגדלים שונים, הן מבחינת היקף המכירות וההופעות, והן מבחינת האיכויות השונות ומבחינת המקוריות (קשה למצוא כאלה). אז כשרוב ה-heavy metal העכשווי מגיע מאירופה ומושפע במיוחד מלהקות כמו Helloween, Blind Guardian, נוצר מצב שרוב הלהקות נשמעות אותו דבר. נכון שיש יותר טובים ובעלי יכולת טכנית גבוהה, אבל עדיין הן דומות. בעיני זה נובע מכך שאין הרבה heavy metal טוב מכיוון ארה"ב. פעם היו להקות כמו Sanctuary ו-Savatage, שהביאו לנו מוסיקה מאוד מלודית, אך עדיין מספיק כבדה כדי לדפוק את הראש בקיר. אז איפה הן הלהקות ההן? כנראה שלכל דבר טוב יש סוף, אבל כל סוף הוא גם התחלה חדשה. הופ... שלפתי שפן מן הכובע והשפן הזה הוא פשוט מפלצת גדולה. Cage - להקת heavy metal מארה"ב, שלא מתפשרת ולא קיטשית. פה השירים הם לא המנונים הנקלטים מייד באוזן - זה לא אירוביזיון ואין כאן ביזיון. כשהם מבצעים את השיר הראשון "Shout To Kill", הם יורים בכל התותחים ומשמידים כל דבר העומד בדרכם. חטיבת הקצב יושבת בצורה מעולה ונותנת מרץ כמו הלהקות שגדלנו עליהם - Judas Priest ו-Iron Maiden. הגיטרות מלודיות מאוד, ונותנות ליווי מעולה לתופים ולשירה (הפרט הכי חשוב בז'אנר) שהוא - פיצוץ! הרבה להקות היו מתות להשיג סולן כזה - קול גבוה ומלא, משהו בין Sanctuary-Nevermore ל-Savatage. אפשר לסכם את העניין כך: לא הכל נמצא במועדון ההסתדרות ולא צריך לעמוד בתור ללשכת העבודה. Cage - להקה פיצוץ - וזו עובדה!

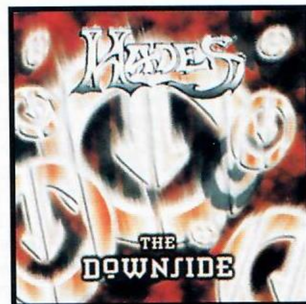
מאור אפלבוים 8

HUGO
"TIME ON EARTH"
(FRONTIERS)

Hugo התחיל את הקריירה שלו בתחילת שנות השמונים, בלהקה שעשתה בעיקר קאברים. מאוחר יותר, הוא הקים בלוס אנג'לס את להקת Valentine, ובשנת 1990 יצא אלבום הבכורה. הלהקה הופיעה כלהקת חימום ל-Extreme, Slaughter ו-Danger Danger וב-1991הוקלט השיר "Keep The Faith" לסרט "Don't Tell Mom the Babysitter's Dead". מאוחר יותר, בעקבות סיכסוכים שנוצרו בלהקה, שונה שמה ל-"Open Skyz" - הרכב שגם הוא החזיק מעמד תקופה קצרה. מאז אותם הרכבים, עבר Hugo לקריירת סולו, שהצליחה מאוד ביפן ובאירופה ואף זכה לתשבוחות רבות מהמגזינים המובילים בעולם. את אלבומו החדש "Time On Earth", הקליט Hugo בניו-יורק עם נגנים מקומיים - ביניהם הבסיסט Tom Nissen, שגם השתתף בהפקת האלבום. מלבד חלקו בהפקה, היה Hugo ממונה על כל קטעי הקלידים והתופים)!(התוצאה: אלבום מטאל רך עם שמאלציות לא מעטה "Can't Stop Loving You", "This Love Song", "Tell It to My Heart" אלה רק כמה דוגמאות לשירים שנדמה שנכתבו כבר על ידי בון ג'ובי או דף לפארד או מישהו אחר מהסביבה. לא ממש הכרחי להאזין לאלבום מתחילתו עד סופו. השירים די דומים וזה יכול להיות נחמד אולי כמוסיקת רקע במסעדה מקומית, אבל בהחלט אין מדובר פה באבן דרך בעולם הרוק.

בועז בר לוי 7

HADES
"The Downside"
(Metal Blade)

לימדו אותי תמיד להסתכל על חצי הכוס המלאה. Hades יודעים לנגן, אין ספק בזה. הם משתלבים בצורה טובה מאוד איש עם רעהו ומצליחים לטעת במאזין את ההרגשה שמדובר בלהקה טובה. חובה להזכיר את המתופף השמן - הסוס שלהם שמפגין וירטואוזיות לא מעטה, בהתחשב במוסיקה המגושמת שמסביבו. גם הסולן מצא את מקומו באוזני, והייתי מגדיר את סגנון השירה שלו בין Joe Balladona (לשעבר Anthrax) לבין King Diamond, רק בלי הייחוד האופייני כל-כך לסולנים מצוינים אלה.

"The Downside" הוא אלבום אינדיבידואלי וייחודי, אבל באותה מידה גם די מעלה פיהוקים. כבר מ-1984 Hades עשו מוסיקה והם אפילו התחילו בגדול כשהשתתפו באוסף Metal Massacre האגדי (בו להקות כמו Metallica החלו את דרכם), וכך גם נחשפו לעולם בגדול. נא לא לטעות ולחשוב שמדובר בלהקת Hades Almighty, מכיוון שמוסיקלית יהיה קשה לטעות יותר.. ועכשיו לחצי הכוס הריקה. "Ground Zero N.Y.C." הוא הלהיט וסביר להניח שהוא גם בין השירים היחידים השמיעים באלבום מלא האטרקציות שלפנינו.. הלהקה הזאת מייצגת עבורי יותר מהכול את האווירה של פעם. הכל איטי ומעיק, משעמם ומדכא בקנה מידה בינלאומי, ואם הייתי קונה (חלילה) את האלבום, הייתי הופך להיות האדם הדכאוני ביותר על הפלנטה הזאת עד סוף חיי!!! אל תחשבו על זה אפילו!!

ניר שילוני 6

INNER SHRINE
"Fallen Beauty"
(Dragonheart)

איטליה - כך לפחות מסתבר מהשנתיים האחרונות, הפכה לאחת מבירות המטאל החשובות באירופה ובעולם. הרבה מאוד להקות, חלקן ידועות יותר וחלקן פחות, מגיעות משם - והפלא ופלא רובן מעניינות ולחלקן יש אפילו די הרבה מה להציע. כזו היא Inner Shrine. כשהשיר הראשון "Sanguis Vitae" נפתח בפריטה ארוכה על גיטרה קלאסית, הייתי משוכנע שזה סתם עוד intro משעמם, וממש כשהתכוונתי להעביר הלאה, הבנתי שלא יכולתי לטעות יותר. השקט הסתיים כאשר הקומפקט הציג 1:53, ואיזה בלגן ענוג החל! המון מלודיה, סולנית שסוף-סוף משמשת יותר מאשר מפלט בצורת מזרן מאולתר ללהקה בחזרות משעממות במיוחד - וממש יודעת לשיר. ובכלל, רוב החומר בשיר הספציפי ובדיסק כולו 'ישב' לי טוב מאוד באוזן, ובהחלט השאיר טעם של עוד. יש לי שתי הערות ל-Inner Shrine, הראשונה היא שהמלודיות קצת חוזרות על עצמן, אבל מצד שני מי שאוהב את הסגנון יתענג על העניין, והשניה היא שיש להם כמה (אמנם מעט-אבל יש) קטעים 'מתים', מעין קטעי שעמום קצרים ומסוגננים בצורה מאד מוזרה, שאני לא בטוח שירדתי בהם לסוף דעת הלהקה..

הלהיט הבלתי מעורער הוא שיר מספר שש "Symphony Of The Absolute Bulwark", המראה בצורה מצוינת את מה שהלהקה מתמחה בו, doom מלודי מאוד עם תופים מאוד לא doomים ואפילו מרשימים במהירותם, לחישות, צרחות, גירגורים, סאונד מופלא ובחורות - הכל יש ובשפע! לסיכום העניין, האלבום חמוד ומעניין, אבל בהחלט לא מפיל ולא מחדש כמעט כלום. חצי נקודה נוספת ניתנה לחבר'ה בעקבות הצילום המדהים של הלהקה, בו הם נראים צועדים בבית קברות נוצרי, מושלם ופסטורלי והפואנטה היא שאם מסתכלים ממש טוב, רואים לפתע בין כל מאות הצלבים... מגן דוד! אלבום איכותי וטוב!

ניר שילוני 7½

TRIBUTE TO IRON MAIDEN
TRANSYLVANYA 666
(Locomotive Music)

נראה שקשה לייצר מוסיקה איכותית בימינו ולכן שם המשחק הוא מיחזור. אלבום בהוצאה ספרדית, שכולו מחווה לגדולה שבלהקות המטאל Iron Maiden. שלא כמו באלבומי קאברים קודמים שנעשו ל-Iron Maiden, לא מדובר פה בלהקות death שעיבדו את השירים הקלאסיים לסטייל האישי שלהם, שבדרך כלל היה מלווה בנביחות לא ברורות של הסולן, מה שבטוח גרם ל-Eddie להתהפך בקברו. הפעם מדובר בלהקות ספרדיות אלמונויות לגמרי, שהחליטו לבצע את השירים של Maiden בגישה חדשה לחלוטין - השירים כולם עובדו מחדש ללא הכר: שירים מהירים הפכו איטיים - ולהפך. כן נוספו מלודיות חדשות ולעומתם - נעלמו קטעים מרכזיים מהשירים. גם למעריצים המושבעים יהיה קשה לזהות, בתחילה, את הבצועים הדי מוזרים ל- "Wrathchild", "Flight Of Icarus", או "Run To The Hills".

אז נכון - אין להקה המתאימה יותר לבצע את השירים של Maiden מאשר Maiden עצמה, אבל יש לזכור שהאלבום נועד כערך מוסף למעריצים האמיתיים של הלהקה. Iron Maiden עצמם עובדים בימים אלה על אלבומם החדש, המוקלט במעטה סודיות כבד ואין ספק כי יספק חומר חדש לאלבום המחווה הבא שלהם. נקווה רק שאת המחוות יעשו הספרדים. הם כנראה יודעים את העבודה .

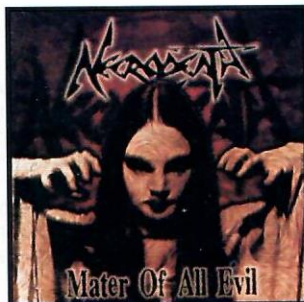
בועז בר לוי 9

THE CROWN
"Deathrace King"
(Metalblade)

רק יום אחד לפני כתיבת שורות אלה קיבלתי את הפרומו החדש של The Crown. אבל, יום התמהמהות הזה עשה את שלו! מעטים הדיסקים שהם מספיק טובים בשביל לזעזע לך את המוח! אבל הם קיימים, לצערי לא בכמויות אבל אם תחפשו טוב תמצאו. אני לא חושב שאגזים אם אשווה אותם, מבחינת יצירתיות בכתיבה ובנגינה ל-At The Gates המיתולוגיים. ואוו איזה שוס! איזו רמה!! למי שלא מכיר, The Crown היו ידועים עד לפני שנתיים וחצי בתור Crown Of Thorns השבדים, אך לאחר בירור (משפטי) קצר הסתבר שיש גם להקת גלאם פופ אמריקאית (אגב, גרועה להחריד) בעלת שם זהה. אז ידידינו אולצו להחליף את שמם. מה שחשוב הוא שמאז, המוסיקה רק הולכת ומשתפרת. אז למי אכפת אם קוראים לסולן Johan Lindstrand או שלווה ברטי. בכל אופן, זהו להם האלבום הרביעי בחמש שנים - הישג בפני עצמו, ואת מה שהם עושים קשה לתאר. ההסבר היחיד האפשרי הוא שילוב של : מוות, חשיכה, הרס, מהפכה, אלימות, מסתוריות, שטניזם, מלחמה, סמים, סוף-העולם, סקס, כישופים שחורים למיניהם והרבה הרבה Rock N' Roll. מתארחים באלבום שני סולנים בעלי שם, Mika Luttinen המגיע מ-Impaled Nazarene, וחברנו העתיד לבקר בקרוב Tomas Lindberg (At The Gates), המוסיפים עוד פן למוסיקה המטורפת ש-The Crown יוצרים. אני יכול להרחיב ולהרחיב בלי סוף על הדיסק המצוין הזה, אבל אני רוצה להשאיר לכם קצת זמן להתרכז באיך לתכנן את שאר היום כך שגם תספיקו להוציא כסף, וגם תספיקו להגיע לחנות לקנות-לגנוב-לצרוב את "Deathrace King" קדימה - למה אתם מחכים!!!

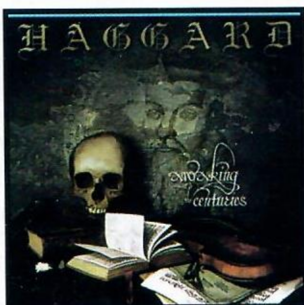
ניר שילוני 8½

NECRODEATH
"Mater Of All Evil"
(Scarlet)

טראש מטאל!!!! כל כך התגעגעתי לסגנון הזה! מי לא מכיר, שמע על או שמע את Sodom, Slayer ו-Kreator? אבל השאלה היא האם חוץ מוותיקי הסצנה, מישהו שמע על Necrodeath! בלי לפגוע באף-אחד, לא הכי נראה לי, ולא בגלל בורות או משהו כזה, פשוט מפני שבעשור האחרון הם פשוט נעלמו מהשטח. אבל עכשיו הם חזרו עם כוחות מחוזקים ומרושעים יותר וכולנו תקווה שהם לא ייעלמו בזמן הקרוב.
טוב, לאלה מבינכם שלא בקיאים או שלא שמעו אף-פעם את המונח טראש מטאל, נאמר בקצרה שזה היה אחד הסגנונות הפופולריים במטאל מאמצע שנות השמונים ועד אמצע שנות התשעים. מהסגנון הזה, שהיה אחד המקורות לבלאק שכולנו כה מכירים ואוהבים היום, קמו להקות ומפלצות כמו: Bathory, Destruction, Sodom, Kreator, Slayer וכמובן גם Necrodeath. אז בקצור, לוותיקים ולכולם נאמר רק ש-Necrodeath הוציאו יצירת אמנות חדשה תחת השם "Mater of All Evil". הם מנגנים בלאק-טראש טכני מעולה! גיטרות שיושבות כמו שצריך; הפקה מושקעת, ישר מבית היוצר של Ebony Tears ; מתופף - רצח וסולן שלא בוחל בשום דבר. האלבום עצמו הוא האמא של האגרסיבי והמהיר. "Mater of All Evil" נשאר נאמן לחומר הישן של הלהקה ומלא במלודיות רוצחות שיתאימו לכל אחד שבאמת מבין ענין במוסיקה. למרות שקיים הטבע המגעיל להשוות כל להקה ללהקות אחרות, אין בכוונתי להשוות יצירה זו למשהו אחר, שכן כוחה האמיתי של להקה ניחן במקוריות שלה, ולהקה זו ניחנה בכוח השמור רק לאלים ולמפלצות במטאל. אך מה שכן אפשר לשמוע במוסיקה שלהם, זה אותו הרשע שכולנו אהבנו בלהקות האלה. אין גם ביכולתי לומר לכם איזה שיר הכי מייצג, מכיוון שכל שיר עומד בגדול בפני עצמו. ומה יותר טוב מלהקה המוציאה אלבום שבהשמעה אקראית אפשר ליהנות מכל שיר. אם אתם עדיין קוראים את מה שכתוב ועדיין לא רצתם לקנות אותו אז למה אתם מחכים! כל מילה נוספת רק תעשה עוול. "Mater of All Evil" כשמו כן הוא: האימא של כל רוע!!!!

תומר ליבוביץ' 8½

HAGGARD
"Awaking The Centuries"
(Drakkar)

כמה? כמה??! אתה בטוח?! זאת לא להקה-זאת כיתה! שלושים ושבעה נגנים... וואו! אמת, Haggard, אחת הלהקות עם כמות הנגנים הגרנדיוזית ביותר בהסטוריה של המטאל - חוזרת - וכמה כיף לקבל, בנוסף לכל הכמות, גם הרבה הרבה איכות! כשאלבומם הקודם יצא ב-97' "The seer" ("And thou shalt trust...) הם מנו "בסך-הכל" ארבעה עשר חברים והוציאו מתחת ידם אלבום מעניין וייחודי (אם כי קצת מאוס..), שבאותה תקופה השוו אותו לאלבום של Therion- "Theli", ההשוואה לא בדיוק היתה מוצדקת, מכיוון ששתי הלהקות, בסופו של דבר, ניגנו סגנונות שונים והמוטיב המשותף היחיד שהיה ביניהם, הוא הכלים הקלאסיים ששתיהן דחפו למטאל. Haggard עשו (מסתבר) הרבה מאוד שיעורי-בית וחזרו עם "Awaking The Centuries"- ונכון לכתיבת שורות אלה רשימת המתעלפים (מההתלהבות) רק הולכת וגדלה.. יש לא מעט בעיות עם מטאל קלאסי, החשובה מכולן היא שברוב המקרים הלהקה ממצה את עצמה בכמה השמעות, מכיוון שהכל נשמע מתוק כל-כך באוזן (תשאלו את הדרקון המוגבל שכלית של Rhapsody ו-Therion מיודעתנו).. עכשיו, לגבי Haggard - אלוהים עדי שמדובר ביצירה יוצאת דופן! סתם בשביל הספורט הם גנבו לסטינג (כן, סטינג!) את המתופף, ומסתבר שהבחור עושה את העבודה המוטלת עליו +מע"מ. לגבי שאר הכיתה, סליחה, הלהקה-עשרים חברים מונה ההרכב הבסיסי ועליו מתווספים כדלקמן: אורחים- שלושה, קריינים - חמישה ומקהלת הרדיו החדשה

של מוסקבה (ביזארי משהו..) - תשעה ידידים נוספים כאן. בשתיים-שלוש ההשמעות הראשונות של הדיסק קשה לאתר שמדובר במשהו יוצא דופן ועד כדי כך 'שווה', מפני שהכל זורם טוב כל-כך באוזן. רק כשמכבים את האור וממש מתרכזים, אפשר להתחיל לשמוע איך הכלים הסימפוניים הרבים מתעוררים לחיים, וביחד עם הדיסטורשיין וקול ה-death המרשים והמחוספס של הסולן Asis Nasseri, מצליחים להביא אפילו את המטאליסטים הקשוחים ביותר למצב בו איפור ה-black שלהם ייזל!

"Awaking The Centuries" רובו ככולו מספר על נוסטרדמוס וחייו, ו-Drakkar records - ההורה הגאה, סיווג את האלבום תחת classic - לא עוד מטאל עם השפעות קלאסיות, אלא קלאסי עם השפעות של מטאל - מה רע?!

אני יכול להמשיך בלי סוף לספר על האלבום המקסים הזה, אבל יהיה הרבה יותר נכון מצידי לעצור ולתת לכם זמן לחסוך קצת כסף - כי למי שאין את Haggard החדש לא יודע, אפילו בערך, מה הוא מפסיד!!

ניר שילוני 8½

DEATH
"SPIRITUAL HEALING"
(CENTURY MEDIA REC.)

אלבומה הראשון של death שנקרא "Scream Bloody Gore" ויצא ב-85, התעסק ב-gore ובאימה, ופרץ בסערה את השער לאלפי להקות death metal. אלבומה השני "Leprosy" עסק במחלות סופניות, בשאלת המתת חסד ובנגיפים שונים. באלבום הזה "Spiritual Healing", שיוצא עכשיו מחדש בחברת Century Media, הולכים הטקסטים והופכים מחאתיים, סוציו-פוליטיים וחברתיים מאוד, החל מן העטיפה המציגה כומר הסופר את כספו של הנכה ועד לתכנים הסרקסטיים והציניים של Evil Chuck (כפי שהוא מכונה בעיתונות ה-metal) - זה ולא אחר. האלבום, שהכניס אותי לעולם ה-death metal כששמעתי אותו לראשונה לפני אחת-עשרה שנה, הסאונד הכבד אך הברור, השירה המחוספסת אך המצליפה במוח ללא הפסקה, הסולואים של Chuck ושל James Murphy (היום חלטוריסט metal בקנה מידה מגעיל-אז - בתחילת דרכו), הבס הרועם של Terry Butler (Massacre), לא השאירו שום מקום לספק, זה האלבום ששם את כל אלבומי ה-death שיצאו בתקופתו (Napalm Death, Deicide, Obituary) - בכיס הקטן.

Chuck יוצא בהצהרות בוטות נגד הכנסייה והמשטר הרפובליקני בארה"ב, נגד המרוץ בקדמה המכנית בעולם האנושי, ההופך אנשים למכונות ונגד סוחרי הסמים המציפים את ארה"ב ומסממים אותה. לא היה אף אלבום מאז "Spiritual Healing", שהכיל את כמות הקסם והאיכות של יצירת המופת הזאת. תשכחו רבותיי מכל מה שאתם מכירים Cradle, Therion, Rhapsody או כל דבר אחר, כולם ילדיו הרוחניים של Chuck. תשאלו כל אחד ואחד מהם על death ותבינו בעצמכם איזו חשיבות יש לו. זה הדבר האמיתי, האותנטי והמוצלח ביותר שיצא מסצינת ה-death metal מאז הקמתה ועד היום. בזכות אלבומים כמו "Spiritual Healing" אשאר metal head עד גיל תשעים. זה לא מועדון ההסתדרות, זה מועדון הפינגווין של שנת 91, כשאנשים היו דופקים את הראש ברמקולים בערבי metal, (הבנתם את זה, עומדי-ידיים-שלובות??) אם כבר יש לכם את "Spiritual Healing" בבית, הסיקור הזה לא בשבילכם, אך אם חס וחלילה האלבום הזה לא מוכר או לא נמצא באוסף על המדף-א. רשמו לעצמכם תעודת עניות, מסגרו ותלו על הקיר.ב. בשלג-בגשם-בשרב, רוצו-טוסו-עופו לחנות התקליטים הקרובה - עככששיווו!!!!!

אבי שחר 9

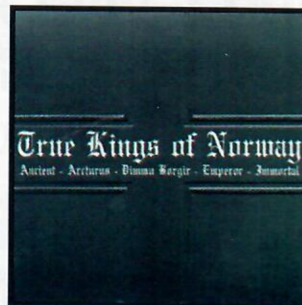

ADVERSAM
"ANIMADVERTE"
(SCARLET RECORDS)

True Black Metal Disciples, כך מוגדרת הלהקה. האמת, אני לא כל-כך מסכים עם ההגדרה הזאת. הסיבה המרכזית היא, שאני לא יודע אם חברי הלהקה באמת מאמינים במושג black metal (משהו שנעלם כמעט לגמרי מהעולם), או לא מאמינים. אם כן, אז כובעי מוסר בפניהם, אבל אם לא - אז צריך להרוג אותם... אבל עד שאגלה זאת (דבר שלא נראה לי מפני שאת האמת, לא ממש אכפת לי מהעניין הזה), נסתפק בצד המוסיקלי. מבחינת המוסיקה, Adversam מבצעת black metal מסורתי, מהיר וטכני, כבד וקליט. אפשר לזהות במוסיקה השפעות רבות של להקות סקנדינביות (Funera, Dark Emperor, Mayhem ועוד).

מבחינת הכתיבה והביצוע של השירים, לא שזה רע, אבל אני בטוח שלהקה מאיטליה יכולה היתה לכתוב חומר מקורי יותר וייחודי יותר (דוגמא הכי טובה - להקת Necromass, שגם היא מאיטליה, אבל מנגנת חומר יותר מקורי, או לדוגמא הלהקות מהארץ השכנה של איטליה - יוון), ולא לנגן מוסיקה הפופלרית בעיקר בצפון ארופה וסקנדינביה ושמוצתה עד הסוף... אבל בעיקרון, מדובר באלבום טוב עם תיפוף לא רע בכלל (במוסיקה הזו המתופף הוא אחד החלקים הכי חשובים שיש). הסאונד יכול היה להיות יותר טוב. אבל שוב, הוא דומה, מבחינת הסאונד, להקלטות של להקות סקנדינביות מאמצע שנות ה-90... לסיכום - אלבום ממוצע פלוס. מי שבאמת אוהב את הסגנון הזה, יכול לבדוק את האלבום...

איתי קרש 6

TRUE KINGS OF NORWAY
(SPINEFARM)

בתחילת שנות ה-90 כשה-black metal עוד היה בחיתוליו ולהקות ה-Death שלטו בסצנה העולמית בנורוגיה המושלגת והאפלה, חמש להקות צעירות ובלתי ידועות החלו לצעוד את צעדיהם הראשונים... כל להקה בתורה שחררה EP 7 לעולם הבלתי מודע לקיומה ושגם לא היה מודע למפלצות המתפתחות בשקט בשקט במדינה הצפונית והלא חשובה במיוחד...ועברו השנים וכל אחת מהלהקות כבר לא קטנה (בל-שון המעטה...) וכל אחת השפיעה בדרכה על עשרות (אם לא מאות) להקות ועצבה את סצנת ה-black metal העולמית...

מה אפשר להגיד על אלבום שבו יש לנו חומר ישן של Emperor, Arcturus, Ancient, Dimmu Borgir, Immortal, מלבד לרוץ, לחפש ו - לקנות? מי שרוצה לשמוע איך הלהקות האלה היו לפני שהתפרסמו, הרי ההזדמנות לעשות זאת, בלי להוציא מאות דולרים (אם לא אלפי דולרים) על רכישת ההוצאה המקורית, שגם ככה נדיר למצוא היום...

זו היתה חוויה לשוב ולשמוע הקלטות ישנות מתחילת שנות ה-90 מה עוד שהן שונות לחלוטין ממה שהלהקות הללו מנגנות היום. איזה כיף היה לשמוע את Dimmu Borgir בימים שלפני אלבומם הראשון (For All Tid), כשנגנו אז את המוסיקה העצובה והאפלה שחדרה לי חזק לנשמה ורק להניד את הראש ולחשוב בעצב על מה שעבר עליהם מאז שהמסחור והכסף תפסו אותם... לשמוע שוב את "As The Shadows Rise" של Emperor, שעד היום אני מנסה לשכנע חבר שימכור לי את התקליט הזה... לשמוע את Immortal ו-Ancient, בימים שלפני האלבומים הראשונים שלהם (השונים לגמרי ממה שהם עושים היום), והכי מפתיע היה לשמוע את "My Angel", הקלטה מ-91 של Arcturus, שכבר אז נגנו death metal ולא היה קשור בכלל למה שהם עשו מאז (בייחוד באלבום הבכורה הגאוני שלהם "Aspera Hiems Symbonia"). האלבום יצא בחברת Spikefarm (חברת בת של Spinefarm הפינית), שהגדילה ונוסף לזה הוציאה בספרון רישום מפורט של כל מי שקשור ללהקה זו או אחרת; להקה שעזרה ללהקה וכדומה - בנורוגיה, וזה, אני חייב להוסיף, מגניב שאפשר לגלות פרטים שלא ידעתי על הסצנה הנורווגית (למשל, מישהו ידע ש-samoth הגיטריסט של Emperor שר בדמו הראשון של Ildjarn? או שהוא ניגן את הבס באלבום הראשון של Burzum "Aske" (אני לא ידעתי..) וגם ההוצאה בשחור לבן תואמת את ימי ה-underground כאן...

לא אוסיף דבר מלבד שזהו אלבום חובה לכל אוהבי ה-black metal - המלכים האמיתיים של נורווגיה. אני לא בטוח שלהקות כמו Satyricon, Burzum, Mayhem, Darkthrone, Enslaved יסכימו עם הקביעה הזו, אבל הדיון בנושא זה יערך במקום אחר...

איתי קרש 10

DODHEIMSGARD
"666 INTERNATIONAL"
(MOONFOG)

Dodheimsgard החלה את דרכה כלהקת black metal די מסריחה, אני חייב לציין... שני האלבומים הראשונים שיצאו בחברת Malicious Rec. הגרמנית (שפשטה לפני שנה את הרגל...), היו גיבוב של black רדוד ומשעמם... (אולי זה גם מסביר את גורל החברה...). הפעם ניווכח כי עצם היותם הרכב black מזעזע לא גרע מיכולתם כמוסיקאים. באלבומם השלישי פונים חברי הלהקה לכיוון אחר, יצירתי, אוונגרדי ומעניין יותר. כבר מהעטיפה המכנית ניתן לצפות את המתרחש. לא, זה לא עוד מסחור של הרכב black, אלא פניה לכיוון אחר. התקליט נשמע כמו שילוב מטורף ש-Strapping Young Lads, Mayhem, The Cure ו-London After Midnight. זה אלבום שקשה מאוד להתרגל אליו בשמיעה ראשונה ולו עקב שילוב הסגנונות המטורף המשתנה משניה לשניה, ממוסיקת מועדונים אפלה משנות השמונים, ל-black metal רצחני הישר מהגהינום עם אפקטים של סוף היקום... Dodheimsgard הוכיחו שלא צריך לשפוט הרכב על סמך העבר ושבסגנון חדש, תדמית חדשה וחומר חדש, אפשר בהחלט ליצור מוסיקה איכותית, מיוחדת ושונה, בהחלט שונה מכל מה ששמעתם עד עכשיו. אם הרכבים כמו Oxiplegatz, נשמעו לכם עד עכשיו כמו התגלמות הטירוף היצירתי - יש משוגע חדש בעיר!!

אבי שחר 7

DARK THRONE
"HOLY DARK THRONE"
(MOONFOG)

לא, לא מדובר באלבום חדש של Dark Throne, אלא באלבום מחווה המאחד בתוכו את מיטב להקות נורבגיה. Dark Throne, שהחלו את דרכם כלהקת metal, פוצצו את הסצנה באלבומם השני "A Blaze In The Northern Sky" ולאחרונה פוצצו שוב, באלבומם החדש והמשובח "Ravishing Grimness" (בדרך יצאו עוד חמישה אלבומים). כל אלבומיה של Dark Throne עד היום, סבלו או כללו (תלוי מאוד במאזין) סאונד צורם ומחרחר במיוחד, מלא פידבקים ורעש לא מוגדר. הכיוון הפך לסימן ההיכר של החבורה הזו ומאלבום לאלבום הסאונד הפך מחורחר עוד ועוד... יש כאן ביצועים של Satyricon, Thorns (ביצוע מעניין ל-"The Pagan Winter), Emperor (פיצוץ של ביצוע ל-"Eromalech" מאלבום הבכורה), Dodheimsgard (ביצוע מטורף כדרכה של הלהקה), Immortal (ביצוע די גרוע, למען האמת, ל-"To Walk The Infernal Fields"). סך-הכך אלבום המחווה נשמע מאוד קרוב למקור ובהרבה קטעים נשמע כמו Dark Throne. מצד אחד חבל שהלהקות ניסו לשחזר את הסאונד של Dark Throne ולא לנגן את השירים בפירושים ובסאונד שלהם המזוהים עימם. אך, מן הצד השני יש כאן דיסק black מצוין, עם פיצוץ של שירים (חסר היה רק "In The Shadow Of Your horn" מהאלבום השני) שיעשו רע, אפל ושחור בלב, גם לאופטימיים שבינינו. "Holy Dark Throne" הוא שם מאד ציני לאלבום מלוכלך, פיצוצי וטוב, שכדאי לרכוש ולשים בווליום גבוה (עם טיפות אוזניים).

איתי קרש 8

מבצע לקוראי METAL HAMMER ב-MUSIC CENTER

העתיד כבר כאן!
מגברים מבוססי תוכנה
המאפשרים לגיטריסט לנגן
ב-16 צלילים של מגברים
מפורסמים ובאותו מגבר.

Brian Moore
גיטרות עבודת יד
Custom Made
בסטנדרט הגבוה ביותר.

POD
PreAmp+מולטי אפקט להקלטות direct והופעות.
היחיד מסוגו בעולם, מאפשר אותן פונקציות כמו
במגבר Line 6 בחבילה קטנה וקומפקטית.

LINE6

BRIAN MOORE

TACOMA GUITARS

חדש בישראל!
מגוון רחב של גיטרות
אקוסטיות קלאסיות
תוצרת ארה"ב.

WARWICK

העילית בגיטרות הבס
כלים מדהימים ביופים
ובצלילם, עצים אקזוטיים,
אלקטרוניקה מתקדמת.

פיק-אפים
במיוזיק סנטר
תמצאו ProShop
את שתי
חברות הפיק-אפים
הטובות בעולם:
EMG-ו DiMarzio

כבלים
כבל מס' 1 לגיטרה ובס,
כלי נגינה
אלקטרוניים ואולפנים

מבצע מיוחד
לקוראי METAL HAMMER
10%הנחה על
כל המוצרים

גיטרה קלאסית תוצרת ספרד
IGUAZU CASTELANA

מיוזיק סנטר
Music Center
יבואני כלי נגינה
ניתן להשיג בחנויות כלי נגינה בכל רחבי הארץ
פרטים בטלפון: 03-9561740

גיטרה קלאסית
BESTLER

גיטרה חשמלית
Cupid ST-20M

Cupid PL-10
מגבר לגיטרה

מערכת תופים כולל מצילות
POWER BEAT PS-5000

MALEVOLENT CREATION

"MANIFESTATION"

(PAVEMENT MUSIC)

די מוזר לחשוב שעד לפני שלושה חודשים עדיין הייתי משוכנע שללהקה הזאת אין מה להציע. טעיתי. בגדול. האוסף שלהם יצא כעת תחת שרביטה של Pavement ההולנדית, הידועה בעולם המטאל כמחתימת להקות death ברוטליות וטכניות ברמה בינלאומית. כזו היא Malevolent Creation, ברוטלית עד הסוף, והאמת שחוץ מ-Cannibal Corpse אין הרבה להקות יותר ברוטליות ממנה. העטיפה היא בין היפות שנראו לאחרונה ומי שיתמיד ויסתכל לעומק הענין יגלה לא מעט פרטים מבחילים. Phil Fasciana הגיטריסט ומנהיג הלהקה הוא (להבדיל אלפי הבדלות) ה-Chuck Sculdiner של הברוטל. כשהוא מרכיב הרכבים שונים בין האלבומים של Malevolent. לדוגמא, בשני האחרונים, כל ההרכב השתנה מלבדו - והאמת, רק לטו־בה! Malevolent של שנת 2000 רוצחת יותר מתמיד ומהווה אתגר לאוזן האנושית. ממש לא קל לשמוע אותם, והלהקה לא מתאימה את עצמה לקהל גדול ורחב אלא לכמות מצומצמת של מטאליסטים, שיעיזו לפתוח את ראשם (תרתי-משמע) למשהו כל-כך לא trendy. הגריינדים הם בין המהירים שנשמעו. הגיטרות מנסרות בסאונד מלחיץ וקלסטרופובי והסולנים (מכיוון שזה אוסף, אז יש כמה) מעלים את לחץ הדם לגבהים חדשים. Malevolent Creation היא מסוג הלהקות שחייבים להן לפחות השמעה אחת (ורצוי הרבה יותר מזה), על-מנת שתהיה לכם האינדיקציה הדרושה לדעת במה מדובר ומה אתם מפסידים. יאמר לזכותם ולזכות האוסף, שהוא מייצג בצורה טובה את פעילות הלהקה על פני השנים, ולמי שלא מודע ליהלום הברוטלי והלא מלוטש המתקרא Creation Malevolent, שווה בדיקה, תאמינו לי.

ניר שילוני 8

MYRKSKOG

"DEATHMACINE"

(CANDLELIGHT)

חבל על הזמן!!! מכונת ההרג של שנות האלפיים שוחררה! עוד אלבום חדש מגיע מנורווגיה ומציג ברוטליות לשמה. אני לא יודע מה המתופפים שם אוכלים, אבל זה בהחלט עוזר להם... לא יאמן לאיזו מהירות הם מגיעים. זהו אלבום בכורה לחבר'ה הנורוגים הללו, ואיזו התחלה! פשוט מהה־תחלה של הדיסק זה רצח! רצח! רצח! המוסיקה של Myrkskog (ואין לי מושג מה המשמעות של השם הזה, אם יש לזה משמעות בכלל), מושפעת מאד מלהקות כמו Slayer, Satyricon old, Morbid Angel. אבל, אין כאן חיקויים, אלא השפעות מהלהקות שהזכרתי. כמובן שכשלהקה באה מנורוגיה, אז ישנם במוסיקה גם שילובים של קלידים (בסגנון של החומר הישן של Emperor, המו־סיפים עומק למוסיקה...), אבל רק בקטעים מסוימים, בעוד רוב הדיסק נשען על העוצמתיות של הגיטרות והסאונד הכללי של האלבום (שהוא כל-כך טוב שזה מרגיז...). אעשה עוול ללהקה אם אקטלג אותה תחת סגנון מסוים, כי יש באלבום הזה המון שילובים (Industrial, black, death), אז בקיצור נקרא לזה extreme metal והאלבום הזה הוא בהחלט extreme. השיר האחרון באלבום הוא המפתיע ביותר, זהו בעצם שילוב של Industrial עם מוסיקה אלקטרונית טראנס, טכנו מה שתרצו! זה פשוט "טרק" ענק, מה עוד שלקראת הסיום הוא הופך לקטע "Dream" טראנס עד הסוף. ותאמינו לי (לא שיש לי ידע גדול בתחום מוסיקה זה), הסיום נשמע יותר טוב מהרבה קטעי טראנס ששמעתי...

מה קורה שם בלמעלה בנורוגיה בשנה האחרונה? כל-כך הרבה אלבומים ברוטלים (שבראשם עומד כמובן האלבום האחרון של Satyricon, שהוא לגבי ללא ספק אלבום השנה עד כה). ולחשוב שבדרך צריכים להגיע עוד אלבומים חדשים של תותחים אפלים במיוחד כגון: Gorgoth, Mayhem Gehennae מה אני יכול להגיד - סוף העולם מתקרב...

איתי קרש 7½

SADISTIC INTENT

"ANCIENT BLACK EARTH"

(DARK REALM REC.)

Sadistic Intent קיימים כבר מ-1987! שנה שבה חלק נכבד מקוראי העיתון עוד היו עסוקים בשעורי תנ"ך של המורה ציפי. מעטות הלהקות בז'אנר ה-death/black המחזיקות מעמד שתים-עשרה שנה, ומעטות עוד יותר אלה הנשארות נאמנות לעצמן וליצירה שלהן. Sadistic Intent הופיעו במשך השנים עם כל מי שכמעט אפשר, מ-Death, Morbid Angle, עד Dissection ו-At The Gates הזכורים לטוב. הם גם דאגו לפוצץ את ה-underground בעשרות אלפי פליירים ופוסטרים, אך אף פעם לא ממש פרצו לתודעה של קהל ה-death/black בצורה חזקה. הלהקה שרצתה תמיד לשמור על שליטה מלאה בכל הנוגע להפקה, הוציאה את אלבומיה בחברת Dark Realm המנוהלת על-ידי גיטריסט הלהקה Rick Cortez והזמר-בסיסט Bay שהוא גם אחיו בשעות הפנאי... (צמד האחים הזה מחזיק גם חנויות metal בקליפורניה הנושאות את אותו שם). זכור במיוחד ה-EP, "Resurrection" שיצא לפני חמש שנים והיה cult underground release והנה, לאחר הפסקה של חמש שנים! - חוזרים האחים הסאדיסטיים להכות בנו שוב.

זהו MCD חדש וכבר מהשיר הראשון אנו מותקפים בסאונד מאסיבי וכבד, שירה ממרתפי השאול והכל בהפקה מצוינת המב־ליטה את Sadistic Intent משאר הלהקות בז'אנר. אני מלא הערכה ללהקות ששמרו כל השנים על הלהבה הבוערת בפנים ולא התפשרו ולו לרגע. "Ancient Black Earth" מוכיחים שהסבלנות אכן השתלמה ובגדול. חובה לכל אוהבי Deicide, Morbid Angle, Slayer, Bathory, לאחד כוחות ולשים עין חדה ביותר על המתרחש שם בקליפורניה - האדמה באמת רועדת שם!! מספרים גם שבעוד זמן קצר יצא האלבום המלא של Sadistic Intent בחברת התקליטים Necropolis מארה"ב ואם"Ancient Black Earth" הוא ההדק שנתנו לנו, אז מה שנשאר זה To Pull The Plug ולתת לזרם אדיר של black metal death להכות בחוזקה. חובה - כבר אמרתי!!

אבי שחר 8

SIRIUS

"EAONS OF MAGICK"

(NOCTURNAL ART)

ישנם מקרים בהם חברות תקליטים מייצרות קו מסוים של הרכבים הנשמעים, בהכללה גסה, דומים ובעלי קו דומה ומשתלבים זה בזה בכיוון הכללי של החברה. הרבה אנשים זוכרים את תקופת ה-death של Earache, מתחילת שנות התשעים או את תור ה-heavy metal של Noise מאמצע שנות השמונים. חברת Nocturnal Art הנורבגית מייצרת קו של להקות black metal שהבולטת ביניהם היא כמובן Limbonic Art, שהוציאה כבר ארבעה אלבומים. Sirius, לא רחוקה כל כך מאחותה הנורבגית, למרות שמקור הלהקה דווקא מפורטוגל. הם יוצרים black אטמוספרי ואווירתי שופע במרבדי קלידים, אך מהיר וחותך באותה מידה. יש כאן המון קטעים קלאסיים וגותיים משולבים בשירת ה-black האווירה הכוללת מזכירה מאד את Emperor באלבום הבכורה "In The Nightside Eclipse", וכפי שנאמר, גם את Limbonic Art. Sirius לא המציאו את ה-black מחדש, אבל הם מנגנים אחלה, יוצרים אווירה מאוד הולמת, משלבים קלידים בלי להקלע למלכודת הקיטש המוכרת ובסך-הכל יוצרים אלבום black הנשמע מאוד מבטיח (ומאוד נורבגי) כאלבום בכורה. לאוהבי Emperor ו-Limbonic Art, אפשר בהחלט לצרף גם את זה לאוסף.

אבי שחר 8

LAIR OF GOLGOTHA

"ANCIENT WARS"

(MASCOT RECORDS)

המתכון הוא כדלקמן: ערבבו מוסיקה מלודית ומקברית שופעת קלידים (עדיף כמה שיותר דומה לחומר של Cradle of Filth, כמובן), עם טיפה של אגרסיביות ואפלוליות ותקבלו את מה ש-liar of Golgotha מציגים לנו באלבומם החדש.

liar of Golgotha (שהוקמה בשנת 1993 תחת השם Funeral winds והספיקו לשחרר Split album עם הלהקה היפנית Abigail), היא שם לא כל-כך מוכר לחובבי ה-black metal, שלא נכנסים לתוך הסצינה ממש אלא מסתפקים בשמות הידועים. למרות שהוציאו עד היום מיני-אלבום ושני אלבומים שלמים (ב-1996 ו-1997באלף הקודם - אז, כשהיינו ילדים קטנים...), הלהקה לא הצליחה להתרומם מהדרגה השניה של להקות black metal באירופה. ההצלחה שלהם היתה בעיקר בהולנד, ארץ מוצאם, (הידועה בזכות המון דברים אך לא כל-כך בתחום של יצוא להקות black metal) ובסביבה הקרובה, מה שגרר המון הופעות ורכישת נסיון. כנראה שהניסיון היה הכרחי, כי נראה שהלהקה מוכנה עכשיו לכבוש את המקום הראוי לה, (אם תשאלו את חברי הלהקה), בדרג הראשון של להקות black metal.

אני יכול להגיד בביטחון שזוהי העבודה הכי טובה ש-L.O.G הוציאו עד עתה. מי שתרם רבות לזה היה המפיק אוליבר פיליפס שבאמתחתו האלבום האחרון Ancient Rites (בהחלט אפשר להבחין בדמיון בין ההפקות) ואולי גם העובדה שהאלבום הוקלט בגרמניה. האלבום עשיר בהרמוניות ובשינויי אווירה ובהחלט מומלץ. החב'רה כנראה שקעו בנוסטלגיה, כי השיר האחרון הוא cover לשיר של Exodus (פעם בשנות השמונים היתה להקה כזו. מי יודע, עם כל האיחודים- של להקות ישנות, אולי גם הם יפתיעו וישחררו אלבום חדש), שהוא באמת אחלה ביצוע שבעולם. מה שהפריע לי באלבום היו הסיפורים(!!!) או, במילים של חברי הלהקה, ה-חדישׂשל, שפשוט אפשר להרדם בעת קריאתם (דף מלא בשביל שיר של ארבע דקות...)

בשורה התחתונה-אחלה אלבום, למי שרוצה לקנות דיסק חדש ואין לו משהו מסוים שהוא רוצה לקנות, אני ממליץ בחום על האלבום הזה.

אבי שחר 9

INIQUITY

"FIVE ACROSS THE EYES"

(MIGHTY MUSIC)

death metal, מונח שהוטבע לראשונה במילון המושגים של הרוק הכבד בשנת 1985 באלבום הבכורה של Onlaught, הרכב קנדי שהטביע מונח, שלימים יינשא בפיהם של אלפי מטאליסטים, וקרא לילד בשמו. אפילו חיים יבין מערוץ 1, שם ידו על התופעה, בתוכנית "מבט שני" מיתולוגית משנת 1992. הוא ניסה לחקור בצורה מעוררת רחמים את "מתכת המוות" בישראל... ואכן אין מונח נכון מזה כדי לתאר את מה שיוצא מהרמקולים של האלבום השלישי של Iniquity, הרכב death מדנמרק ששם בכיס הקטן, פשוטו כמשמעו 90% מלהקות ה-death ששמעתי בשנים האחרונות. בניגוד ל-Cryptopsy, שהסאונד שלהם מלוכלך להחריד או ל-Nile שאצלם הסאונד נקי ומבריק. ל-Iniquity יש בדיוק את האיזון הנכון.

האלבום שהופק על-ידי Jacob Hansen (גיטריסט להקת Invocator לשעבר), מצטיין במיוחד בסאונד מדהים! כן, פשוטו כמשמעו, איזון נכון של אגרסיביות וניקיון, צליל ברור אך כבד מאוד, תופים מדויקים וגיטרות כחומת דיסטורשיון עבה (ככה - כן בונים חומה...). שירתו של הסולן Mads Hralov נשמעת כוחנית ומדויקת, חטיבת הקצב של בס-תופים לא נשמעה מעולם טוב יותר, הטקסטים הם מכלול של אלמנטי הז'אנר, קצת חיפוש עצמי ותסבוך, קצת מדע בדיוני ו-Gore, קצת מחאה חברתית, אך הקוקטיל הזה עשוי בהחלט נכון וקטלני. אין בשנה האחרונה אף אלבום death metal שנשמע אפילו קרוב לזה. כל אוהבי Hypocrisy, Cryptopsy, Cannibal Corpse וכיו"ב, יכולים רק לקפוץ. אף אחד מההרכבים האלה אפילו לא מתקרב לרמת המקצועיות, המקוריות (כן עדיין קיימת חיה כזאת) והגשת החומר של Iniquity. כש-Onlaught חשפו את המושג death metal, הם ודאי לא חשבו על Iniquity. אבל, כשאני מקשיב ל-Iniquity, המוח חוזר שנים לאחור והמחשבה שלא עוזבת את המוח הנה פשוטה וברורה, המושג הזה, הז'אנר הזה שיצא מאותו אלבום ב-85, הינו בראש אחד עם האלבום שכרגע מפוצץ לי את המוח (ובקרוב לכולכם).

חובה כבר אמרתי?

אבי שחר 9

בגליון הבא

METAL HAMMER

ISRAELI TRUE

METAL FORCE

Cradle Of Filth

Pink Cream 69

Demons & Wizards

Mägo de OZ

Sonata Arctica

Sinner

דיסק חינם כל חודש!